E. R. Burroughs_TARZAN ja „võõrleegion

Tarzani-lugude kahekümne esimene raamat

Tõlkinud ETHEL AESMA
Paide

Tarzan ei ole seekord siiski tavapärase võõrleegioni sõdur. Ta on inglasena USA luurelennukil, mille jaapanlased Sumatra kandis alla tulistavad Juba lennukis oli kirju seltskond, maa peal lisanduvad veel hollandlased ja pärismaalased. Võideldes saarestiku okupeerinud jaapani sõdurite vastu ja otsides võimalust pääseda Austraaliasse, tuleb „võõrleegionil" pidada tõelist sõda. Tarzanist on kõigile palju kasu, aga selles raamatus oleks võinud peategelane kaaslaste õigeaegse sekkumiseta otsa saada. Inimesele võib anda igavese nooruse (Tarzan ker-gitabki natuke katet oma nooruslikkuse saladuselt), kuid elu võib lõpetada karm saatus väljapääsmatus olukorras. „Võõrleegionis" nägi seda igaüks rohkem kui korra, aga saatus oli neist paljude suhtes siiski armuline.

ISBN 9985-63-021-1

AS TRÜKIEKSPERT VILJANDI. '96 T 2839

I

Arvatavasti pole kõik hollandlased kangekaelsed, kuid sellest hoolimata peetakse kangekaelsust nende rahvuslikuks iseloomujooneks. Aga kui mõnel hollandlasel see puudubki, siis hollandi kangekaelsuse keskmine püsis muutumatuna tänu Hendrik van der Meerile, kellele oli kangekaelsus juba omaette kunst ja peamine elueesmärk.

Van der Meerile kuulus Sumatral kautšukiistandus. Tema käsi käis hästi, kuid sõprade ja muude inimeste hulgas oli ta kuulus just kangekaelsuse poolest.

Isegi pärast seda, kui Filipiinid okupeeriti ning Hongkong ja Singapur olid langenud, ei pidanud ta võimalikuks, et jaapanlased Hollandi Ida-Indiasse tungivad. Üksnes sel põhjusel jättis ta oma naise ja tütre evakueerimata. Teda oleks võinud süüdistada nõmeduses, ent sellest patust polnud teisedki puhtad. Suurbritannias ja Ühendriikides alahindasid miljonid inimesed Jaapani vägevust ning võimalusi, ehkki mõni neist oli kõrgel ametikohal.

Pealegi vihkas Hendrik van der Meer jaapanlasi, kui üldse saab vihata neid, kellele vaadatakse põlgusega.

„Oodake veidi," ütles ta, „ja me kihutame nad minema."

Tema ennustuses oli vaid üksainus viga, nimelt sündmuste ajalises järjestuses, kuid just see saigi talle hukatuslikuks.

Jaapanlased tulidki ja Hendrik van der Meer pidi mägedesse minema. Temaga koos läks ka tema naine Elsje Verschoor, kelle ta oli toonud Hollandist kaheksateistkümne aasta eest, ja tütar Corrie. Neid saatis kaks hiinlasest teenrit—Lum Kärn ja Sing Tai.

Viimased juhindusid kahest kaalukast ajendist. Esimene oli hirm jaapanlaste ees, sest nad teadsid väga hästi, mida neilt oodata võis. Teine oli nende kiindumus van der Meeri perekonda.

Pärismaalastest töölised jäid istandusse. Nad teadsid, et okupandid vajavad nende käsi.

4

Niisiis jaapanlased tulid ja Hendrik van der Meer läks mägedesse. Kuid ta tegi seda liiga hilja. Jaapanlased käisid visalt ta kannul. Nad pidasid kavakindlalt jahti kõigile hollandlastele. Külades, kus van der Meerid puhkama jäid, teatasid elanikud neile uudiseid. See on juba omaette küsimus, missuguste loomupäraste või tundmatute jõudude abil teadsid pärismaalased jaapanlastest kõike juba siis, kui need alles mitme miili kaugusel viibisid. Ent nad kuulsid kõigest niisama ruttu kui telegraafi ja raadioga varustatud tsiviliseeritud inimesed. Nad teadsid van der Meere jälitava rühma koosseisugi: seersant, kapral ja üheksa sõdurit.

„See on väga halb," sõnas Sing Tai, kes oli veel Hiinas jaapanlaste vastu sõdinud. „ Ohvitseride hulgas võib veel mõni halastav inimene ette tulla, lihtsõdurite seas aga mitte ühtegi. Me ei tohi lubada neid kinni võtta."

Ta noogutas mõlema naise poole.

Kui nad kõrgele mägedesse jõudsid, muutus rännak vaevaliseks. Iga päev ladistas vihma sadada, mis tegi kõik rajad püdelaks poriks. Ehkki van der Meeri noorusaastad olid kaugele möödanikku jäänud, oli ta ikka veel tugev ja kangust täis nagu alati. Sihvakas heledapäine Corrie, kes alles hiljuti oli saanud kuue-teistkümneseks, oli oma noorusest hoolimata tugev ja vastupidav. Rännakul ei jäänud neiu meestest maha. Sootuks teisiti olid lood Elsje van der Meeriga. Kuigi ta talus nurisemata kõiki raskusi , kahanes ta jõud järjekindlalt, sest põgenikud rühkisid vahetpidamata edasi. Vaevalt jõudnud külla, kus nad kavatsesid puhata, varisesid nad mingi hüti põrandale — märjad, räpased ja vintsutatud —, kui tulid pärismaalased ning teatasid, et nad peavad lahkuma. Mõnikord oli jaapanlaste salk neil tõepoolest kannul, kuid pahatihti tahtsid pärismaalased neist lihtsalt lahti saada, sest kartsid kättemaksu valgetele varjupaiga andmise eest.

Lõppude lõpuks ütles isegi hobuste jõud üles ja inimesed pidid jalgsi edasi minema.

Nüüd viibisid nad kõrgel mägedes.

Külasid tuli ette harva. Pärismaalastel oli hirm nahas ja nad polnud kuigi sõbralikult meelestatud. Alles mõne aasta eest olid need metslased olnud inimsööjad.

Juba kolm nädalat olid van der Meerid asjatult püüdnud leida sõbralikku küla, kus nad oleksid võinud end varjata. Selleks ajaks sai selgeks, et Elsje van der Meer ei suuda õige pea enam üldse käia.

5

Lõpuks jõudsid nad hilisõhtul väikesesse armetusse külla. Pärismaalased olid mornid ja vaenulikud, kummatigi ei keeldunud kasinast külalislahkusest. Pealik Hoesin kuulas nad ära ja ütles, et kuna nad ei või tema külla jääda, saadab ta tulijad teise külla, mis asub käidavatest radadest eemal ja kus jaapanlased neid iialgi ei leia.

Kõigest mõni nädal tagasi võis van der Meer siin käsutada, nüüd aga sai ta oma uhkusest võitu ja palus pealikut, et see lubaks tema naist sinna jääda ning edasiseks teekonnaks jõudu koguda. Kuid Hoesin keeldus.

„Minge kohe ära," ütles ta, „ja ma annan teile teejuhid. Kui te aga siia jääte, siis loen teid vangideks ja annan jaapanlaste kätte, kui nad tulevad."

Nagu teiste külade vanemad, nii kartis temagi vallutajate viha valgetele peavarju andmise pärast.

Niisiis rännak jätkus.

Nende teed lõhestasid hirmuäratavad kuristikud, mille jõgi oli uhtunud. See jõgi tõkestas neil korduvalt teed. Mõnikord õnnestus sellest koolme kaudu üle pääseda, teinekord aga tuli teisele poole minna üle lagunenud õõtsuva silla ja sedagi alles pärast päikese loojumist kuuvalgel ööl.

Elsje van der Meer oli nii nõrgaks jäänud, et ei suutnud enam käia. Lum Kam kandis teda rihmadega seljale kinnitatud istmel. Teejuhid kiirustasid hollandlasi tagant, püüdes rutem ohutusse külla jõuda. Kahel korral kuulsid nad möirgamist, millest veri soontes tarretus.

Van der Meer kõndis kõrvuti Lum Kärniga, et teda toetada, kui ta mudasel rajal libastama peaks. Corrie käis isa järel, kuna Sing Tai oli viimane.

Mõlemad teejuhid astusid väikese salga eesotsas.

„Kas olete väsinud, miss?" küsis Sing Tai. „Ehk on parem, kui ma teid kannan?"

„Me kõik oleme väsinud," vastas neiu, „kuid ma võin veel ise käia."

Rada hakkas järsult mäkke tõusma.

„Nüüd pole enam palju jäänud," sõnas Sing Tai. „Tee-juht ütles, et küla asub kaljurünka tipus."

Kuid nad ei jõudnud sinna sugugi nii kiiresti. See oli eriti raske teelõik ja nad pidid puhkamiseks sageli peatuma. Lum Kami süda pidi rinnus lõhkema, kuid ustavus ja tahtejõud sundisid

6

teda oma kandamiga edasi minema. Viimaks ometi jõudsid nad üles ja peagi andis koerte haukumine märku, et nad lähenevad külale. Pärismaalased tulid neile vastu ja hakkasid teejuhte usutlema. Alles pärast seda, kui kõik oli selgeks räägitud, lasti põge-nikud külla. Pealik Taku Mudda tervitas neid sõbralikult.

„Siin pole teil midagi karta. Olete sõprade hulgas."

„Minu naise jõud on täiesti otsas," seletas van der Meer. „Ta peab puhkama, enne kui saame teekonda jätkata. Kuid ma ei taha teile kaela tõmmata jaapanlaste kättemaksu, kui nad teada saavad, et te meid aitasite. Lubage meid see öö siin puhata, aga homme, kui mu naine on võimeline liikuma, leidke meile kaugemal mägedes salajane varjupaik. Ehk on kusagil kuristikus mõni koobas."

„ Koobas on küll olemas, aga parem, kui siia jääksite. Siin pole teil midagi karta, ükski vaenlane ei leia mu küla üles."

Neile anti süüa ja viidi kuiva hütti magama. Elsje van der Meer ei saanud enam midagi süüa. Tal oli palavik ja polnud võimalik teda aidata. Hendrik van der Meer ja Corrie istusid kogu ülejäänud öö tema juures. Millest mõtles see inimene, kelle kangekaelsus oli põhjustanud nii raskeid kannatusi armastatud naisele?

Veidi enne keskpäeva Elsje van der Meer suri. Mure oli liiga suur, et pisaraid valada.

Isa ja tütar istusid kuivade silmadega oma kalli naise ja ema juures, oimetud neile osaks saanud õnnetusest. Nad ei toibunud isegi pärast külas puhkenud äkilist lärmi ja karjeid. Ootamatult kerkis nende ette Sing Tai kogu.

„Ruttu!" hüüdis ta. .Jaapanlased tulid. Üks mees tõi nad siia. Eelmine peremees oli halb inimene."

Van der Meer tõusis.

„Lähen ja räägin nendega," ütles ta. „Me pole midagi halba teinud. Ehk jäetakse meid rahule."

„Te ei tunne neid ahve," sõnas Sing Tai. Van der Meer ohkas.

„Muud pääsu pole. Kui see mul ei õnnestu, Sing Tai, siis katsu miss Corrie ära viia. Sa ei tohi lubada, et ta neile pihku jääks."

Hollandlane suundus ukse poole. Lum Kam läks koos temaga. Jaapanlased olid veel küla kaugemas servas. Van der Meer suundus julgesti nende poole, Lum Kam käis tema kõrval. Nad olid relvata. Corrie ja Sing Tai jälgisid toimuvat pimedusest, jäädes nähtamatuks.

Nad nägid, kuidas jaapanlased mõlemad sisse piirasid. Nad kuulsid valge mehe häält ja jaapanlaste ahvilikku pominat, kuid ei saanud ühestki sõnast aru. Äkki nägid nad inimeste pea kohale tõusmas püssipära.

Püssipära langes alla. See tähendas, et jaapanlane lõi. Corrie ja Sing Tai teadsid, et püssi teises otsas oli tääk. Kostis karjatus, siis tõusid püssipärad löömiseks veel mitu korda peade kohale. Karjeid polnud enam kuulda, küll aga inimloomade naerulaginat. Sing Tai haaras neiul käsivarrest kinni.

„Tulge," ütles ta.

Hiinlane viis tütarlapse hüti tagumise seina juurde. Seal oli ava, mille kaudu võis välja ronida. Seejärel juhtis Sing Tai neiu džunglisse, mis algas kohe küla tagant.

Enne pimeduse saabumist õnnestus neil leida kaljurünkas koobas, kus nad veetsid kaks järgmist päeva. Siis läks Sing Tai külla, et toidupoolist hankida, kui jaapanlased on lahkunud.

Pärast keskpäeva tuli ta tühjade kätega tagasi.

„Seal pole kedagi," ütles ta. „Ainult laibad. Hütid on maha põletatud."

„Vaene Taku Mudda," ohkas Corrie.

„Nii tasutakse heateo eest."

Möödus kaks aastat. Corrie ja Sing Tai leidsid varjupaiga pealik Tiang Umari juures kauges mägikülakeses. Uudised välisilmast jõudsid nende kõrvu haruharva. Ainus uudis, mida nad kannatamatult ootasid, oleks olnud see, et jaapanlased on saarelt lahkunud. Kuid niisugust uudist ei tulnud. Mõnikord naasis keegi külaelanikest, kes kaugemal kaubitsemas käis, uudistega jaapanlaste suurest võidust Ameerika laevastiku üle ja nende võitudest teistes asulates, Saksamaa võitudest Aafrikas, Euroopas ja Venemaal. Tulevik paistis Corrie'le lootusetuna.

Kord tuli sinna üks pärismaalane, kes ei kuulunud Tiang Umari suguharusse. Ta silmitses kaua Corrie't ja Sing Taid, lausumata musta ega valget. Pärast tema lahkumist ütles hiinlane:

„See on halb inimene. Ta on pealik Hoesini külast. Parem, kui me teist poisi teeme. Siis aga läheme ja peidame end ära."

Sing Tai lõikas Corrie' kuldsed juuksed lühikeseks ja värvis mustaks, seejärel värvis ta ka neiu kulmud. Ekvatoriaalpäike oli Corrie'Ie tublisti peale hakanud ning Sing Tai õmmeldud sinistes pükstes ja avaras särgis sarnanes ta pärismaalasest noorukiga. Ja taas algas nende lõputu põgenemine. Tiang Umar andis

neile teejuhid, et saata neid uude varjupaika, ehkki see ei asunud külast kuigi kaugel.

Koopasuu eest voolas läbi väike mäestikujõgi. Ümbruses leidus rohkesti mitmesuguseid söödavaid taimi, nagu neid Sumatra džunglis sageli ette tuleb. Jõest sai kala. Aeg-ajalt saatis Tiang Ümar neile mõne muna ja kanapoja, vahest harva ka sea- või koeraliha.

Corrie ei võinud koeraliha süüa, Sing Tai aga ei põlanud midagi. Süüa tõi alati üks ja seesama Alami-nimeline nooruk. Kõik kolm said peaaegu sõpradeks.

Kapten Tokujo Matsuo ja leitnant Hideo Sokabe olid sõdu-riterühmaga kaugel mägedes. Nad otsisid kohta raskete ranna-kaitsesuurtükkide paigaldamiseks ja uurisid juurdepääsuteid.

Nad jõudsid pealik Hoesini külla. Jaapanlased teadsid, et pealik oli üks nende käsilasi.

Kummatigi tuli kogu aeg pealikule sisendada mõtet jaapanlaste üleolekust. Kui ta näiteks jaapanlaste lähenedes nende ees sügavalt ei kummardanud, andsid nad talle kõrvakiilu. Üks sõdur torkas täägiga läbi pärismaalase, kes keeldus teda kummardamast. Teine lohistas karjuva tüdruku džunglisse. Kapten Matsuo ja leitnant ainult irvitasid seda nähes. Siis nõudsid nad süüa.

Hoesin oleks suurima rõõmuga neil kõri läbi lõiganud, kuid selle asemel tõi ta alandlikult süüa nii neile endale kui ka sõduritele. Ohvitserid teatasid, et osutavad talle suurt au, paigutades tema külla staabi peakorteri, seniks kui nad seal ümbruskonnas viibivad. Hoesin mõistis, et teda ähvardab laostumine ja häving. Ta püüdis palavikuliselt nuputada mingit riugast, et kutsumata külalistest lahti saada. Ja siis meenus talle lugu, mida mõne päeva eest oli rääkinud üks oma mehi, kes oli kohale jõudnud teisest külast. Ta mõtles sellest öö otsa, saamata sõba silmale.

Järgmisel hommikul küsis ta ohvitseridelt, kas neid huvitavad vaenlased, kes end mägedes varjavad. Ohvitserid vastasid jaatavalt.

„Kaks aastat tagasi tulid minu külla kolm valget ja kaks hiinlast," ütles Hoesin. „ Saatsin nad teise külla, sest ei tahtnud suure Ida-Aasia vaenlastele peavarju anda. Valge mehe nimi oli van der Meer."

„Oleme temast kuulnud," vastasid jaapanlased. „Ta tapeti."

‚Jah, ma saatsin teejuhid teie sõduritele näitama, kus nad

end varjasid. Kuid valge mehe tütar ja üks hiinlane põgenesid. Tütar on väga ilus."

Jah, me teame ka seda. Ent kuhu sa sihid?"

„Ma tean, kus ta viibib."

Ja sa pole sellest rääkinud?"

„Sain just nüüdsama teada nende salajasest varjupaigast. Võin anda teile teejuhi, kes teid sinna viib."

Kapten Matsuo kehitas õlgu.

„Too meile süüa," käskis ta.

Süües arutasid Matsuo ja Sokabe seda asja.

«Nähtavasti tuleb see käsile võtta," ütles Matsuo. „Pole hea, kui su tagalas leidub vaenlasi."

«Pealegi räägitakse, et tüdruk on ilus," lisas Sokabe.

„Aga me mõlemad ei saa ju ära minna," tähendas Matsuo.

Kapten, kes oli laisk inimene, otsustas saata leitnant Sokabe koos salgaga tütarlast ära tooma.

«Lööge hiinlane maha," käskis ta, „tüdruk aga tooge siia elusalt ja tervelt. Kas on arusaadav? Tervelt!"
Mõne päeva pärast saabus leitnant Hideo Sokabe Tiang Uma-ri külla.
Oma üleoleku näitamiseks peksis Sokabe vana pealiku nii rängalt läbi, et see ei saanud enam jalule tõusta. Siis virutas Sokabe talle jalaga kõhtu ja näkku.
„Kus on valge tüdruk ja hiinlane?" küsis ta.
„Ma ei tea, kellest te räägite."
«Valetad! Räägi jalamaid tõtt!"
Ta käskis seersanti otsida mõned bambusetikud ja kui need talle toodi, hakkas ühte neist Tiang Umari sõrmeküüne alla lööma. Vanamees hakkas metsikust valust kisendama.
„Kus on valge tüdruk?" küsis jaapanlane uuesti.
„Ma ei tunne ühtegi valget tüdrukut," kordas Tiang Ümar.
Jaapanlane lõi teise tiku järgmise sõrmeküüne alla, kuid vanamees kinnitas endiselt, et ei tunne valget tüdrukut.
Kui Sokabe valmistus piinamist jätkama, astus juurde üks pealiku naisi ja vajus tema ette põlvili. See oli Tiang Umari kõige vanem naine.
„Kui te lõpetate tema piinamise, aitan teil leida valget tüdrukut ja hiinlast," ütles ta.
„Nii juba läheb," tähendas Sokabe. «Mismoodi?"
10
„Alam teab, kus nad end varjavad," sõnas vana naine noorukile osutades.
Corrie ja Sing Tai istusid oma koopa ees. Juba nädal oli sellest möödas, kui Alam neile viimati süüa oli toonud. „Keegi tuleb," ütles Sing Tai. Ta jäi kuulatama.
„Liiga palju inimesi. Lähme tagasi koopasse."
Alam näitas leitnant Hideo Sokabele koobast. Mööda nooruki põski voolasid pisarad. Oleks asi olnud üksnes tema elus, oleks ta pigem surnud, kui juhtinud need vihatud ahvid selle neiu salajasse varjupaika, keda ta oma südames jumaldas. Kuid leitnant oli vandunud Alami keeldumise puhul hävitada kõik küla elanikud ja nooruk teadis, et leitnant peab oma sõna.
Hideo Sokabe läks oma meestega koopasse.
Sokabe liikus paljastatud mõõgaga, sõdurid ülestõstetud tääkidega. Koopa hämaras valguses nägid nad hiinlast ja noorukest pärismaalasest poissi. Leitnant käskis nad välja lohistada.
„Kus tüdruk on?" küsis ta Alamilt. „Selle eest sa sured ja samuti kogu sinu rahvas. Tapke nad juba," käskis ta oma sõdureid.
„Ei!" karjatas Alam. „See on tütarlaps. Ainult ta kannab poisi riideid."
Sokabe rebis Corrie' seljast pluusi ja naeratas, tema silmadesse ilmus ihar läige.
Üks sõdur viis Sing Tai koopasse tagasi ja torkas seal täägiga läbi. Seejärel asus salk koos vangiga tagasiteele.

II

Veltveebel Joe Bubonovitch seisis koos teiste meeskonnaliikmetega hiigelsuure lennuki „Veetlev Leedi" tiiva varjus. Ta kandis hüüdnime Brooklyni Hulgus ning täitis mehaaniku abi ja ühtaegu keskülateki suurtükiväe reamehe ülesandeid.
„Minu arust on nad toredad poisid," kuulutas ta.

Ilmselt polnud ta nõus märkusega, mille tegi tornilaskur veltveebel Tony Rosetti, hüüdnimega Chicago Marakratt.

„Või nii? Noh, aga mulle küll ei meeldi, kui see neetud inglismann «Veetleva Leedi" ümber tiirutab. Muuseas,

11

olen kuulnud, et ta on pesueht lord."

„Mulle tundub, et seal su lord ongi," ütles Bubonovitch. Kõik pöördusid ümber.

Pommilennuki B-34 tiiva alla sõitis džiip. Kui see peatus, väljus sealt kolm ohvitseri: Briti kuningliku sõjalennuväe kolonel ning Ameerika sõjalennuväe kolonel ja major. „ Veetleva Leedi" piloot, kapten Jerry Lucas Oklahoma Cityst astus ette ja Ameerika kolonel esitles teda lord Claytonile.

„Kas kõik on valmis, Jerry?" küsis ta.

Mehaanikud ja relvaspetsialistid kontrollisid viimast korda pommisektsioonis seadmeid ning meeskond asus lennukisse.

Kolonel John Clayton lendas üle jaapanlaste vallutatud Sumatra Hollandi Ida-Indiasse vaatlejana, et teha luuret ja õhu-pildistust. Ta sisenes lennukisse ja võttis koha sisse piloodi kõrval. Pikaajalise lennu kestel ajas ta juttu tüürimehe ja raadioinseneriga, siis aga läks läbi pommisektsiooni lennuki sabasse.

Lennuk oli pommidega alakoormatud.

Marakratt, Bubonovitch ja veel kaks suurtükiväelast pikutar sid põrandal päästeparvede ja langevarjude vahel. Marakratt märkas esimesena Claytonit üleval väikese ukse juures, mis ümmargusse torni viis.

„Tss!" hoiatas ta. „Siia tuleb lord."

Clayton läks ümmarguse torni juurest ümber, astus üle Ma-rakrati ja Bubonovitchi ning peatus fotograafi kõrval, kes oma kaamera juures askeldas. Sõdureist ei tõusnud keegi püsti.

Kui lahingulennuk on õhus, siis sõjaväelisest vormitäitest kinni ei peeta. Sideteenistuse seersandist fotograaf tõstis pead ja naeratas. Clayton vastas talle naeratusega ja istus tema kõrvale.

Mootor möirgas kõrvulukustavalt. Clayton karjus talle kõrva sisse paar küsimust kaamera kohta. Fotograaf vastas neile samamoodi.

B-34 võtab tahtmise lennu ajal vestelda, kuid Clayton sai talle vajaliku informatsiooni.

Istunud päästeparve äärele Marakrati ja Bubonovitchi vahele, võttis ta taskust sigaretipaki ja kostitas kõiki juuresolijaid. Keeldus vaid Marakratt, kes inglasele vaenulikke pilke heitis.

Bubonovitch pakkus Claytonile tuld, viimane aga küsis, kust ta pärit ja mis ta nimi on. Kui Bubonovitch nimetas Brooklynit, noogutas Clayton.

„Olen Brooklynist veidi kuulnud."

12

„Küllap vist hulgustega seoses," ütles Bubonovitch. Clayton naeratas ja noogutas.

„Nad kutsuvad mind hulguseks," ütles Bubonovitch muiates.

Sattunud jutusoonele, näitas ta Inglise ohvitserile oma naise ja lapse pilti. Marakratt käitus endistviisi võõrastavalt ja üleolevalt.

Oli juba valge, kui nad Loode-Sumatra mäetippe nägid. Ilm oli öhupildistuseks soodne. Mäed moodustasid tuhande ühesaja miili pikkuse aheliku, mis kulges üle ekvaatori Malaka poolsaare lääneranniku poole.

Mägede kohal tuprusid pilved, kuid rannikujoon oli pilvitu. Just see rannik huvitaski lennuki meeskonda esmajoones.

Jaapanlased tabati ootamatult ja ameeriklased said pildistada nende objekte peaaegu poole tunni jooksul, enne kui nood õhutõrjekahuritest tule avasid.

Õnneks polnud see täpne. Alles siis, kui nad lendasid ranniku kohal, tuli tugevnes ja muutus täpsemaks. Lennukisse tungisid mõned mürsukillud, kuid suuremaid vigastusi need ei tekitanud.

Padangi lähedal sööstis neile silmipimestava päikese poolt unnates vastu kolm „Zerot".

Bubonovitch avas esimese pihta tule.

Nad nägid, kuidas hävitaja põlema süttis ja alla kukkus.

Kaks teist hävitajat pöörasid kõrvale ja mõnda aega hoidusid aupaklikkusse kaugussse. Seejärel kadusid nad mägede taha. Kuid õhutõrjekahurite tuli üha tugevnes ja muutus tabavamaks. Üks mürsk sattus parempoolsesse mootorisse ja kabiini lendasid mõned killud. Lucase päästis kuulikindel vest, kuid teist pilooti tabas kild otse näkku. Tüürimees päästis tema turvavöö lahti ja tiris haavatu kabiinist välja, et talle esmaabi anda. Kuid mees oli juba surnud.

Tuli oli nüüd nii tugev ja tõhus, et suur lennuk perutas nagu metsik hobune. Püüdes tule eest ära minna, pööras Lucas sisemaale, kaugemale rannikust, kus paiknes suur osa õhutõrjepatareist.

Mägede kohal rullusid pilved, kus nad võisid varjuda.

Tollal sooritasid „Liberatorid" kauglende kolme mootoriga. Kahekümne kolme aastane kapten langetas varmalt otsuse. Ta käskis kõik, välja arvatud langevarjud, relvad ja lahingumoon, lennukist välja heita. See oli ainuke võimalus oma baasi jõuda. Hävitajad Lucasele muret ei teinud. „Zerod" hoidusid tavaliselt rasketest pommituslennukitest kaugemale. Peale Malaka väina

13

võivad nad kogu ülejäänud tee maale lähemale hoiduda, lennates piki Malaia looderannikut. Kui neil tuleb välja hüpata vee kohal, ei satu nad rannikust kuigi kaugele ja päästevest peab nad välja aitama. Just seepärast otsustaski Lucas heita üle parda päästeparved.

Kui nad mägede ja pilvede poole pöörasid, hakkas õhutõrjekahurite tuli märgatavalt nõrgenema. Lucas teadis, et mõni mäetipp ulatub kahekümne tuhande jala kõrgusele. Ta lendas-ki praegu nii kõrgel, kuid lennuk kaotas pikkamisi kõrgust.

Nad olid veel võrdlemisi kõrgel mägede kohal, kui seal paiknev õhutõrjepatarei lennuki avastas. Lucas kuulis kohutavat plahvatust ja lennuk kaldus küljele nagu haavatud loom. Ta küsis sisetelefoni kaudu, mis oli juhtunud, kuid vastust ei saanud. Siis saatis Lucas radisti lennuki sappa vigastusi üle vaatama. Teise piloodi kohal istudes aitas John Clayton pilooti juhise käsitsemisel, sest lennuki püsivuse tagamiseks oli vaja kahe mehe ühiseid pingutusi.

Lucas kutsus tüürimehe.

„Vaata, et kõik välja hüppaksid," ütles ta, „ja siis hüppa ka ise."

Tüürimees pistis pea esimesse vaheruumi, et laskurile korraldus edasi anda, kuid see oli surnud. Radist naasis piloodi kabiini.

„See on ehtne põrgu. Osa sabast on ära rebitud," ütles radist Lucasile, „ja fotograaf surma saanud."

„Hüppa jalamaid," käskis Lucas.

Ta pöördus Claytoni poole.
„Teiegi peaksite välja hüppama, söör."
„Kui teil midagi selle vastu pole, kapten, siis ma ootan teid," vastas Clayton.
„Hüpake!" karjatas Lucas.
Clayton naeratas.
„ Kuulan!"
„Ma avasin pommisektsiooni," hüüdis Lucas talle järele. „Hüpake kohe!"
Clayton siirdus pommisektsiooni. Lennuk kaldus ühele tiivale ja ilmselt sööstis pöörisesse. Üks inimene poleks suutnud sellega toime tulla. Clayton tahtis jääda lennukisse viimse hetkeni, kuni hüppab Lucas, kuid viimne hetk oligi juba käes. Lennuk kaldus küljele ja paiskas Claytoni järsult kõrvale. Tema keha põrkas

vastu seina ja lendas läbi vaheruumi välisukse hõredasse õhku.
Kaotanud teadvuse, kukkus Clayton kivina alla kindlasse surma. «Veetlev Leedi", mille kolm mootorit endiselt möirgasid, tormas oma hukule vastu kusagil kõrval.
Kuid Clayton tuli peagi teadvusele. See sarnanes ärkamisega võõras toas. Ta lendas läbi pilvekihi ja sattus troopilise paduvihma kätte. Jahedale vihmale võlgneski ta oma pääsemise. Vihm tõi ta teadvusele just õigel ajal, et tõmmata langevarju avamisrõngast, kuni varuks oli jäänud veel paar sekundit. Langevari avanes ning tema keha jõnksatas ootamatust ja järsust pidurdamisest.
Otse tema all lainetas paduvihma käes lehtedemeri. Clayto-ni langevari takerdus puu okstesse ja ta jäi maa kohale rohkem kui saja jala kõrgusele kõlkuma. Nii lõppes tema surmalend.
Samal hetkel kuulis ta tugevat raksatust ja kumedat plahvatust, millega kaasnes ere sähvatus.
«Veetleva Leedi" matuselõke valgustas märga sünget metsa.
Clayton haaras käega väikesest oksast ja vinnas end suurele harule, mis suutis tema raskusele vastu panna. Seejärel vabastas ta end langevarju rihmadest ja päästevestist.
Tema munder ja aluspesu olid läbimärjad. Kõigepealt võttis ta jalast saapad ja viskas need vähimagi kahjutundeta minema... Saabastele järgnesid revolver ja padrunitasku, siis sokid, kuub, püksid ja pesu.
Ta jättis alles vaid aluspüksid ja noa.
Seejärel ronis Clayton kõrgemale, et lahti päästa okstesse takerdunud langevarju.
Ta lõikas katki kõik nöörid, keeras siidriide kokku ja sidus nööriga endale selga.
Nüüd võis oksi mööda alla laskuda. Kõige alumise oksa küljest rippusid peaaegu maani hiiglaslikud ronitaimed. Ta laskus ahvi osavusega neid mööda alla.
Langevarjusiidist meisterdas ta endale puusakatte. Taas valdas teda elurõõm. See, mille ta kord kaotanud oli ja mida üle kõige armastas, oli nüüd jälle tagasi. Vabadus! Riided, sealhulgas isegi sõjaväevorm, olid talle orjuse sümboliks. Need ahistasid teda nagu ahelad, mis köitsid orja galeeri külge, ehkki ta kandis sõjaväevormi uhkusega. Kuid siiski oli parem sellest vabaneda, minetamata oma au. Miski kinnitas talle, et ta võib teenida oma kodumaad poolpaljalt niisama hästi kui mundriski.

Ega saatus teda siis juhuslikult otse vaenlase tsitadelli paisanud!

Paduvihm uhtus tema pronkspruuni keha ja voolas ojadena mööda tumedaid juukseid alla. Ta tõstis näo üles. Äärepealt pidi tema rinnast kerkima vaimustushüüe, kuid Clayton surus selle maha, sest ta viibis ju vaenlase tagalas.

Siis meenusid talle kaaslased — need, kes olid maandunud kusagil läheduses, kuulnud lennuki plahvatamist ja arvatavasti püüavad nüüd teda üles otsida. Clayton läkski sinnapoole, kuhu lennuk oli kukkunud. Teel vahtis ta hoolega maha, sest otsis ühte taime. Ta küll ei lootnud eriti seda võõras paigas leida, ent ometi tal vedas. Murdnud mõne suure lehe, hõõrus ta neid esialgu pihkude vahel, siis aga määris mahlaga kokku terve keha ja näo. Pärast seda ronis ta puu otsa ja hakkas talle omasel viisil edasi liikuma. See oli palju kergem kui tungida läbi tiheda, vääntaimedest läbikasvanud põõsastiku.

Peatselt nägi ta inimest, kes suundus allakukkunud lennuki poole. See oli Jerry Lucas.

Ta peatus Jerry kohal ja hõikas teda nimepidi. Lendur vaatas enda ümber, kuid ei näinud kedagi. Siis taipas ta üles vaadata ja, tundnud ära hääle, hüüdis:

«Pagana pihta, kus te olete, Clayton?"

«Kui ma alla hüppan, siis istun teile kukile."

Lucasel vajus imestusest suu ammuli. Otse tema kohal istus oksal peaaegu alasti hiiglane. Lenduril välgatas mõte: «Poisil on mõistusega midagi lahti. Võib-olla lõi ta maandumisel pea ära, ent see võib ka šoki tagajärg olla."

«Kas teiega on kõik korras?" küsis ta.

„On küll," vastas Clayton. „Ja teil?"

«Tervis on hea ja meeleolu samuti."

Nad polnud allakukkunud «Veetlevast Leedist" kuigi kaugel. Lennuk lõõmas tules, põlesid ka mõned lähemad puud.

Jõudnud nii lähedale, kui seda lubas kuumus, nägid nad Bubonovitchit.

Bubonovitch märkas Lucast ja tervitas teda rõõmsalt Kuid ta ei pannud tähele Claytonit, enne kui viimane puu otsast alla hüppas.

Bubonovitch tahtis revolvri haarata, kuid samas tundis inglase ära.

«Mis kuradi värk see on!" hüüatas ta. «Mis teie riietega juhtunud on?"

16

«Viskasin minema."

«Viskasite minema?"

Clayton noogutas.

„Need olid märjad ja ebamugavad."

Bubonovitch vangutas nõutult pead. Tema pilk eksles inglase kehal ja peatus vöö vahele torgatud noal. «Kus teie revolver on?" küsis ta. «Viskasin samuti ära."

„Te olete vististi peast põrunud," ütles veltveebel.

Claytoni taga seisev Lucas vangutas laitvalt pead, kuid paistis, et veltveebli taktitu märkus ei riivanud Claytonit põrmugi, nagu piloot kartnud oli. Ta vaid ütles:

«Ei, ma pole peast põrunud. Teiegi heidate varsti oma relva minema, sest hiljemalt kahekümne nelja tunni pärast on see niiskunud ja täiesti kasutamiskõlbmatu. Nuga aga ärge kaotage ning hoidke see alati puhas ja terav. Seda võib tarvis minna, pealegi ei tee nuga niipalju lärmi kui revolver."

Lucas vaatas, kuidas tuli lennuki riismeid õgis.

«Kas kõik jõudsid välja hüpata?" küsis ta Bubonovitchilt.

«Jah. Leitnant Burnham ja mina hüppasime koos. Ta peab siin kusagil lähedal olema. Kõik, kes elus olid, hüppasid välja."

Lucas tõstis pea ja hüüdis valjusti:
«Lucas kutsub!"
Kaugelt kostis vastus:
«Rosetti — Lucasele! Jumala pärast, tulge siia ja võtke mind maha!"
«Roger (kõik on korras, signaalist aru saadud)!" hüüdis Lucas.
Kolm meest hakkasid minema sinnapoole, kust oli kostnud Marakrati hääl.
Nad leidsid ta rippumas langevarju rihmade küljes oma sadakond jalga maast kõrgemal.
Lucas ja Bubonovitch vaatasid üles ning sügasid kukalt.
«Kuidas te kavatsete mind maha võtta?" küsis Marakratt.
«Mõne aja pärast oled sa ise küps ja kukud alla," vastas Bubonovitch.
«Sulle teeb see nalja! Aga kust te selle alasti tolvani üles korjasite?"
«See on kolonel Clayton, lollpea," vastas Bubonovitch. „Oo!"
Mida kõike võib sisaldada üks lühike hüüatus!
17
«Andke talle andeks, söör. Ta ei tunne head tooni. Ta on pärit Chicago agulist, kurikuulsast Cicerost."
Lucas läks näost tumepunaseks, kuid Clayton üksnes naeratas.
«Andestage talle, söör. Ta ei salli inglasi." «Mismoodi te kavatsete mind alla tuua?" küsis uuesti Marakratt.
«Ehk nuputame midagi homseks," teravmeelitses taas Bubonovitch.
„Ma toon ta alla," ütles Clayton.
Puu küljes, kus Marakratt kõlkus, polnud ronitaimi, mis oleksid maapinnale küllalt lähedal olnud. Clayton läks teise puu juurde ja ronis nagu ahv tüve ümber väänlevat metsviinamar-ja mööda üles. Siis leidis ta liaani, mille lahtine ots rippus maast umbes viie jala kõrgusel. Proovinud selle tugevust, andis ta end jalgadega puu tüvest eemale tõugates hoogu. Kahel korral üritas ta kinni kahmata liaanist, mis Marakrati puu küljest alla rippus, kuid ta sõrmed üksnes puudutasid seda.
Kolmandal korral õnnestus tal liaanist tugevasti kinni haarata. Nagu esimesel korral, proovis ta ka nüüd selle vastupidavust, keris siis esimese liaani ümber käe ja ronis mööda teist Marakrati juurde. Jõudnud laskuri kohale, ei küündinud Clayton siiski temani, sest ta rippus puu tüvest liiga kaugel. Clayton viskas talle liaani lahtise otsa.
«Võtke sellest kinni," hüüdis ta, „ja hoidke hästi kõvasti!"
Rosetti haaras otsa pihku ja Clayton hakkas teda enda poole tõmbama, kuni tal õnnestus ühest langevarju tropist kinni kahmata. Clayton istus tugeval oksal ja pani Rosetti enda kõrvale istuma.
«Võtke ära langevarju rihmad ja päästevest," käskis ta.
Kui see oli tehtud, upitas Clayton Marakrati õlale, haaras teisest liaanist kõvasti kinni ja libistas end oksalt alla.
«Kurat!" kisendas Rosetti, kui nad lendasid läbi kahte puud lahutava tühjuse.
Hoides ühe käega kinni liaanist, klammerdus Clayton teisega oksa külge, et peatada lendu, siis aga laskus puu otsast alla.
Kui ta Rosetti õlalt maha pani, oli viimasel süda paha.
Lucas ja Bubonovitch olid viivuks kaotanud kõnevõime.
«Poleks ma kõike oma ihusilmaga näinud, poleks ma seda iialgi uskunud," ütles piloot.
18
„Mina ei usu seda veel praegugi," teatas Bubonovitch.

„Kas hakkame teisi otsima?" küsis Clayton. „Arvan, et peab proovima nad võimalikult ruttu üles leida ja siis lennukist kaugemale kiirustama. See suits paistab mitme miili taha ja kahtlemata soovivad jaapanlased seda vaatama tulla."

Nad otsisid mitu tundi oma kaaslasi, kuid tulemusteta. Lõpuks sattusid nad leitnant Burnhamile. Tema langevari polnud avanenud. Nad kaevasid nugadega madala haua, keerasid surnukeha langevarju sisse ja matsid maha.

Jerry Lucas luges lühikese palve.

Seejärel nad lahkusid.

Ellujäänud meeskonnaliikmed käisid vaikides Claytoni kannul. Tema silmad uurisid tähelepanelikult puid, millest nad möödusid, ja oli selge, et ta otsis midagi. Tahtmatult tundsid nad kõik ääretut usaldust selle pikakasvulise inglase vastu. Marakratt ei saanud temalt silmi ära. Kes teab, millest mõtles see väike tahumatu cicero? Sestsaadik, kui ta puu otsast alla toodi, polnud ta lausunud musta ega valget, isegi mitte tänanud Claytonit päästmise eest. Vahepeal oli vihmasadu üle jäänud ja nende kohal hakkasid parvedes tiirlema moskiitod.

„Ma ei mõista, kuidas teie seda välja kannatate, kolonel," ütles Lucas näolt ja kätelt moskiitosid tappes.

«Vabandust!" hüüatas Clayton. «Tahaksin teile oma tõrjeva-hendit näidata."

Ta vaatas ringi ja leidis mõned juba tuttavad taimed.

«Hõõruge need lehed puruks ja määrige kõik katmata kehaosad mahlaga kokku. Pärast seda moskiitod teid enam ei tülita."

Peagi leidis Clayton, mida oli otsinud — umbes kahekümne jala kõrgusel maapinnast üksteisest läbipõimunud okstega puud. Ta ronis varmalt üles ja hakkas ehitama lavatsit.

«Kui keegi teist suudab siia ronida, siis saab ta mind aidata. Peame selle asjanduse enne pimedat valmis saama."

‚Ja mis sellest tuleb?" küsis Bubonovitch.

«Siin hakkame magama täna öösel, aga võib-olla veel mitmel teiselgi ööl."

Kõik kolm ronisid aeglaselt ja kohmakalt üles. Nad lõikasid peeni oksi ja asetasid neid jämedamate vahele, mis Clayton välja oli valinud, moodustades tugeva lavatsi, suurusega umbes kümme korda seitse jalga.

19

«Kas poleks lihtsam olnud varjupaik maha ehitada?" küsis Lucas.

«Palju lihtsam," möönis Clayton. «Aga kui me nii oleksime talitanud, oleks üks meist võib-olla enne hommikut surnud olnud."

«Mispärast?" küsis Bubonovitch.

«Sellepärast, et see on tiigrite riik."

«Miks te seda arvate?"

«Olen päev läbi nende lõhna tundnud."

Veltveebel Rosetti vilksas Claytoni poole vaadata ja niisama kähku pööras pilgu kõrvale.

Inglane sõlmis kokku mõned langevarjutropid, kuni nendest sai maani ulatuv köis. Ta ulatas köieotsa Bubonovitchile.

«Tõmmake sellest, veltveebel, kui ma teid palun," sõnas ta.

Ta laskus varmalt alla.

«Tundis nende lõhna!" osatas veltveebel Rosetti. Ta oli otsast otsani umbusku täis.

Clayton korjas sületäie hiiglaslikke «elevandikõrvu", sidus kõvasti nööri ümber ja hõikas, et Bubonovitch need üles tõmbaks.

Ta saatis üles kolm sellist sületäit ja ronis siis ise järele. Teiste abiga laotas ta osa neist lavatsi põrandale, ülejäänust aga meisterdas midagi mugava katuse taolist.

«Homme hangime liha," ütles Clayton. «Tunnen halvasti siinseid puuvilju. Peame jälgima, mida söövad ahvid."

Nende ümber oli tohutult ahve. Nad pobisesid isekeskis, vaidlesid ja arvustasid võõraid.

„Ma tundsin ära ühe söödava puuvilja," sõnas Bubonovitch. «Kas näete? See on puu, mille nimi on durian. Selle vilja sööb Sumatra must gibon, suurim kõigist gibonitest."

„Ka see on segaseks läinud," sõnas Marakratt. „Ta ei tunne sipelgatki ära."

Lucas ja Clayton naeratasid.

„Ma toon mõned viljad sellest... Kuidas te ütlesitegi?" küsis Clayton.

Ta hüppas osavalt kõrvaloleva puu otsa, noppis neli suurt ogalist vilja ja viskas need ükshaaval oma kaaslastele. Seejärel hüppas ta tagasi.

Rosetti lõikas esimesena oma vilja pooleks.

«See haiseb. On vist halvaks läinud," ütles ta ja tahtis vilja minema visata.

„Oota," keelas Bubonovitch. «Olen duriani kohta üht-teist lugenud. See haiseb küll hullusti, aga maitseb hästi. Pärismaalased praevad selle seemneid nagu kastaneid."

Clayton kuulas Bubonovitchit tähelepanelikult. Vilja süües mõtles ta: „Mis riik see on! Mis sõjavägi see on! Veltveebel, kes räägib nagu professor, on ise Brooklynist pärit!" Veel mõtles ta, kui vähe tegelikult teab Ameerikast ülejäänud maailm, eelkõige aga natsid.

Džässihimulised tantsuhaiged eluvennad, «alaväärtuslik rass"! Talle meenus, kuidas need poisid olid võidelnud ja kuidas Lucas oli nõudnud, et meeskond lahkuks lennukist enne teda.

Saabus öö. Džungli ja selle asukate hääled olid nüüd sootuks teistsugused. Kusagil läheduses aga liikus keegi nähtamatu ja kuuldamatu. Ootamatult kostis otse nende puu alt kõlatut köhimist.

„Mis see on?" küsis Marakratt.

„Vöödilised," vastas Clayton.

Marakratile pakkus huvi teada saada, kes need vöödilised olid, kuid ta ei tahtnud inglasega eriti palju rääkida. Aga uudishimu sai siiski lõpuks uhkusest võitu.

„Mis vöödilised?"

«Tiigrid."

«Kurat küll! Kas te arvate, et see on tiiger, kes siin all jalutab?" «Jah. Kaks tiigrit."

«Kurat! Nägin neid kunagi Chicago loomaaias. Olen kuulnud, et nad söövad inimesi."

«Peame teid tänama, kolonel, et me praegu maas ei ole," ütles Jerry Lucas.

«Ilma teieta oleksime nagu metsa eksinud lapsed," tähendas Bubonovitch.

«Olen lugenud pagana palju treeningüksuse tegutsemisest džunglis," lausus Marakratt, „kuid seal polnud sõnagi sellest, mida teha tiigritega."

«Nad peavad jahti enamasti öösel," seletas Clayton, «seepärast peab öösel ettevaatlik olema."

Mõne aja pärast ütles ta Bubonovitchile:

«Sellest vähesest, mida ma Brooklyni kohta lugenud olen, sain teada, et bruklinlastel on oma eriline hääldamisviis. Teie aga räägite harilikku inglise keelt."

«Nii nagu teiegi," vastas Bubonovitch.

21

Clayton puhkes naerma. «Mina pole Oxfordi kasvandik."

«Hulgus sai kõrghariduse Brooklynis. Ta lõpetas kuus klas-seletas Lucas.

Bubonovitch ja Marakratt heitsid magama. Clayton ja Lucas istusid lavatsi servale, jalad üle ääre rippu, ja hakkasid rääkima tulevikuplaanidest.

Nad jõudsid järeldusele, et parim väljapääs oleks hankida sõbralikult meelestatud pärismaalastelt paat, kui selliseid saare edelarannikul leidub, ja üritada Austraaliasse jõuda. Nad rääkisid sellest ja veel paljust muustki. Lucas pajatas oma meeskonnast. Ta tundis kenakesti uhkust oma poiste üle ja leinas sügavalt hukkunuid. Edasi läks jutt Rosettile.

«Tegelikult on ta tubli poiss ja esmaklassiline tornilaskur, autasustatud medaliga vapruse eest."

«Tõenäoliselt ei salli ta inglasi," tähendas Clayton. Ta naeratas.

«Selle jaoks, kes Chicagos tegi tegemist ainult iirlaste ja itaallastega, pole see mingi ime. Pealegi polnud Marakratil võimalust korralikult õppida. Tema isa tapeti Chicagos gangsterite sõja ajal, kui ta ise veel põlvepikkune põngerjas oli. Aga ema, nagu ma aru olen saanud, oli lihtsalt jõugus lõbunaine. Ja te peate seda tunnistama, et niisuguse päritolu juures pole ta sugugi halb poiss. Ta on küll vähe koolis käinud, kuid alati ausaks jäänud."

«Mind huvitab Bubonovitch," ütles inglane. «Ta on väga tark inimene."

«Jah. Ta pole üksnes tark, vaid ka erakordselt haritud. Ta on lõpetanud Columbia ülikooli. Hulgust huvitasid New Yorgis loodusteaduse ajaloo üliõpilasena Ameerika muuseumi eksponaadid, sest ta spetsialiseerus botaanikale, zooloogiale, antropoloogiale ja muudele -loogiatele ning pärast ülikooli lõpetamist jäi sinna tööle. Talle meeldib Marakrati juuresolekul kasutada teaduslikke nimetusi üksnes selleks, et viimast õrritada."

«Küllap on siis veltveebel Rosetti vaatevinklist hea, et mul pole Oxfordi hääldust," ütles Clayton.

22

III

Kui Corrie van der Meer konvoi saatel edasi läks, mõtiskles ta pelgalt kahest probleemist: kuidas põgeneda või siis ebaõnnestumise puhul endale lõpp peale teha. Alam, kes tema kõrval käis, rääkis neiuga oma emakeeles, mida see oskas, jaapanlased aga mitte.

„Andke mulle andeks," anus ta, „et ma nad teie juurde tõin. Nad piinasid Tiang Umari, kuid tema ei andnud teid välja. See oli tema kõige vanem naine, kes ütles, et ma tean, kus te end varjate. Siis nad ähvardasid külas kõiki maha tappa, kui ma neid teie juurde ei vii. Mis mul üle jäi?"

„Sul on õigus, Alam. Meie olime Sing Taiga ainult kahekesi. Parem las surevad kaks kui kõik külainimesed."

„Ma ei taha, et teie surete!" hüüdis Alam. „Parem suren ma ise!"

Neiu vangutas pead.

„Ma kardan vaid üht," sõnas ta, „et ei suuda leida moodust surra õigel ajal."

Leitnant Sokabe veetis selle öö Tiang Umari külas. Elanikud olid mornid ja jutukehvad ning Sokabe pani kaks tunnimeest maja ette, kus ta ööbis koos oma vangiga. Et neiu põgeneda ei saaks, sidus jaapanlane tal käed-jalad kinni.

Kummatigi ei tikkunud Sokabe vangile ligi, sest pelgas kapten Tokujo Matsuod, kelle kuratlikku iseloomu tundis liigagi hästi. Pealegi oli tal oma plaan.

Järgmisel hommikul võttis ta Alami endale teejuhiks kaasa. Corrie oli rõõmus sõbraliku nooruki seltsi üle. Ta küsis Alamilt, kas see pole kohanud mõnda sissisalka, sest oli omal ajal kuulnud niisugustest salkadest ja teadis, et nendesse kuulusid mägedesse läinud hollandlased — plantaatorid, teenistujad, sõdurid.

„Ei, ma pole neid näinud, kuid olen kuulnud, et nad on tapnud palju jaapanlasi. Need on hulljulged inimesed. Jaapanlased otsivad neid kogu aeg taga. Nad lubasid pärismaalastele rikkalikku tasu, kui need näitavad sisside salajasi peidupaiku. Seepärast umbusaldavad need inimesed kõiki pärismaalasi, keda nad ei tunne, kartes, et need võivad salakuulajad olla. Räägitakse, et kui pärismaalane neile pihku satub, ei pääse ta tagasi oma koduküllа, enne kui nad on kindlad, et võivad teda usaldada. Ja kes saab neid selle eest hukka mõista? Olen veel kuulnud,

et paljud pärismaalased on ühinenud sissisalkadega."

Nad möödusid kohast, kus varem oli seisnud Taku Mudda küla. Miski ei kõnelnud sellest, et alles hiljaaegu elasid siin inimesed; nii kiiresti ja lopsakalt kasvab džunglis kõik täis.

Nad läksid läbi troopilise paduvihma, mida tupruvad mustad pilved maa peale kallasid.

Sünge mets oli täis koduneva taimestiku lõhna ja eritas surmavaid aure.

Surm! Neiu teadis, et iga samm viib teda lähemale surmale. Kui aga äkki... Noores südames ei sure lootus nii kergesti. Kuid mida võis ta loota?

Ta kuulis ülal mootorite undamist. Ent ta oli nende helidega harjunud, sest jaapanlased lendasid alailma saare kohal. Siis kostis eemalt ta kõrvu raksatus ja löök, seejärel aga tume plahvatus. Enam ta mootorimürinat ei kuulnud ja arvas, et see oli mõistagi vaenlase lennuk.

Mõte hukkumisest pakkus talle viivuks rahuldust. Jaapanlased hakkasid elavalt juhtunust vatrama. Leitnant mõtiskles, kas neil tuleks minna lennukit otsima, ja otsustas nõu pidada seersandiga. Lõpuks jõuti arvamusele, et paksus džunglirägastikus ei pruugigi lennukit leida. See oli kukkunud liiga kaugele.

Oli päris pime, kui nad jõudsid külla, mille kapten Tokujo oli peatuspaigaks valinud. Maja uksel seistes jälgis Matsuo salga lähenemist.

Ta pöördus Sokabe poole.

„Kus vangid on?" küsis ta.

Leitnant haaras Corrie'l jõhkralt käest kinni ja vedas kapteni juurde.

„Siin," sõnas ta.

„Ma saatsin teid hiinlase ja kollaste juustega hollandi tüdruku järele, teie aga tõite siia mustajuukselise pärismaalasest poisi. Andke selgitust."

„Hiinlase lõime maha, see aga ongi hollandi tüdruk."

„Mulle ei meeldi naljad," torises Matsuo.

Sokabe tõukas neiut trepi poole.

„Ma ei naljata," ütles ta. „See on tüdruk. Ta värvis oma juuksed mustaks ja pani selga pärismaalasest poisi riided."

Oma räpaste sõrmedega kraapis ta jõhkralt Corrie' juuksed laiali ja kõik võisid näha, et juurte ligidalt olid juuksed heledad. Matsuo uuris tähelepanelikult neiu nägu. Siis ta noogutas.

24

„Ta kõlbab mulle," kuulutas kapten. „Võtan ta endale."

„Ta kuulub mulle," väitis Sokabe. „Ma leidsin ta ja tõin siia. Ta on minu oma."

Matsuo sülitas. Ta muutus näost tumepunaseks, kuid suutis end kokku võtta.

„Te unustate end, leitnant Sokabe. Minu arust täitsite te minu käsku. Siin olen mina vanemohvitser."

„Te oletegi auastmelt vanem," vastas Sokabe, „kuid keisriar-mee vajaduse tõttu saavad nüüd paljudest madala päritoluga inimestest ohvitserid. Minu lugupeetud esivanemad olid samuraid. Minu lugupeetud onu on kindral. Kui ma oma lugupeetud onule kirja saadan, pole te enam kapten. Kas ma saan tüdruku?"

Matsuo südames puhkes tapmisiha, kuid ta otsustas oodata, kuni Sokabe leiab oma surma «õnnetusjuhtumi" läbi.

«Pidasin teid oma sõbraks," ütles ta, «teie aga olete minu vastu. Ei maksa kiirustada. Tüdruk on köömes. Jätame selle asja meie koloneli otsustada. Ta peab varsti tulema siia inspekteerima."

«Aga enne seda juhtub «õnnetus"," mõtles ta.

„Hea küll," nõustus Sokabe.

«Oleks äärmiselt ettevaatamatu," mõtles samal ajal Sokabe, «kui mu kapten sureks enne koloneli kohalejõudmist."

Neiu ei saanud nende jutust sõnakestki aru, kuid teadis, et mõnda aega ei pruugi tal midagi karta.

Järgmise päeva varahommikul lahkus Alam, et naasta oma koduküllа.

IV

Jerry Lucas ärkas lavatsi kohutavast rappumisest. See äratas ka Bubonovitchi ja Rosetti.

«Nüüd on kurat lahti!" hüüdis viimane. Bubonovitch laskis pilgul ringi käia. „Ma ei näe midagi."

Jerry pistis pea võimalikult kaugemale välja ja vaatas üles. Ta nägi neist mõni jalg kõrgemal hiiglaslikku kogu, kes metsikult puud raputas.

«Saatananahk!" hüüatas ta. «Sõbrad, kas see viirastub mulle või näete teiegi sedasama mis mina?"

25

Mõlemad vaatasid üles.

«Kurat võtaks!" ütles Rosetti. «On alles lõust! Poleks kunagi uskunud, et ahvid võivad nii pirakad olla."

«See pole ahv, sa puupea," tähendas Bubonovitch. «See on loominimene, kuid miks teda niimoodi nimetatakse, seda ma ei tea, mul napib teadmisi. Teda tuleks nimetada..."

«Räägi ameerika keeles," torises Marakratt. «See on orangutang, Marakratt," ütles Lucas. «Malai keeles metsinimene," lisas Bubonovitch. «Mis tal vaja on?" küsis Marakratt.

«Miks ta puud raputab? Kas ta tahab meid alla kukutada? On alles lõust! Kas ta inimesi sööb, professor Bubonovitch?"

„Ta on rohusööja," vastas Bubonovitch.

Rosetti pöördus Lucase poole.

«Kas ahvid söövad inimesi, kapten?"

„Ei söö," vastas Lucas. «Jätke nad rahule ja nad ei puutu teid. Ärge ainult selle beebiga liiga semutsege. Ta võib teid nagu tarbetu asja lõhki rebida." ,

Marakratt vaatas oma relva üle.

„Ta ei rebi mind lõhki, niikaua kui mul on see „Suur Berta"." Rahuldanud oma uudishimu, hakkas orangutang pikkamisi eemalduma. Marakratt asus relva puhastama.

«Saatananahk! See on roostetama hakanud, just nüüd kui..." Ta vaatas ümberringi. „Aga kus on siis lord?"

„Ta on vististi ära läinud," ütles Lucas. „Mina ei märganud midagi."

«Vahest kukkus alla," oletas Rosetti. Ta heitis pilgu üle lavatsiääre. «Inglase kohta polnudki ta halb poiss." «See on sinu poolt mõistagi teatud järeleandmine," sõnas Bubonovitch.

Marakratt tõusis äkitselt istukile ja vaatas teistele otsa. „Ma tean, mis juhtus," kuulutas ta. «Kas keegi teist kuulis öösel kisa?"

«See sarnanes inimese kisaga, eks ole?" «Jah, nii see oli."

«Muidugi. Lord kukkus alla ja tiiger võttis ta kinni. See oli tema kisa."

Bubonovitch näitas kõrvale.

26

«Tähendab, siia tuleb tema vaim." Kõik pöörasid ümber.

„Ma pole elus midagi sellist näinud!" hüüdis Rosetti. „0n see vast poiss!"

Puult puule ronides ja hüpates lähenes neile inglane, tapetud metsloom õlal. Hetk hiljem hüppas ta lavatsile.

„Siin on meie hommikusöök," teatas ta rahulikul häälel. «Lööge minuga kampa."

Ta heitis õlalt jahisaagi, võttis noa ja lõikas selle küljest tubli portsjoni. Rebinud tugevate sõrmedega lihalt naha, kükitas ta lavatsi kaugemasse nurka maha ja vajutas teravad hambad too-resse lihasse.

Marakrati lõug vajus ripakile, silmad läksid suureks.

«Miks te ei taha seda küpsetada?" küsis ta.

«Mille peal? Ümberringi pole midagi kuiva, et lõket teha. Kui tahate liha, siis peate õppima seda sööma toorelt niikaua, kuni me pole üles löönud alalist laagrit ega hankinud midagi kõlbulikku lõkke tegemiseks."

„Noh," sõnas Marakratt, «olen nii näljane, et võin isegi toorest liha süüa."

«Olen valmis proovima mida tahes," ühines temaga Bubonovitch.

Jerry Lucas lõikas endale väikese tüki ja hakkas seda mäluma. Clayton jälgis, kuidas kolm meest tükkhaaval sooja toorest liha närisid.

«Niimoodi toorest liha süüa ei kõlba," ütles ta. «Rebige parajad tükid ja neelake need tervelt alla. Ärge neid närige." «Kuidas te seda kõike oskate?" küsis Rosetti. «Nii teevad lõvid."

Rosetti heitis teistele pilgu, vangutas pead ja püüdis seejärel liiga suurt põdraliha tükki alla neelata. See jäi talle kurku kinni ja ta hakkas läkastama.
«Saatananahk!" kähistas ta, kui oli lihatüki välja sülitanud. „Ma pole kunagi lõvide juures koolis käinud."
Pärast esimest ebaõnnestunud katset hakkas asi edenema.
«See polegi nii hull, kui liha tükkhaaval alla neelata," nõustus Lucas.
«See täidab kõhtu ja annab jõudu," ütles Clayton.
Ta tõi kõrval oleva puu otsast duriani vilju. Nüüd vohmisid neid kõik mõnuga.
27
«Pärast sellist pruukosti pole siin maamunal enam midagi, mida ma süüa ei võiks," ütles Marakratt.
«Läheduses on oja," märkis Clayton, „ma läksin sealt ennist mööda. Võime seal janu kustutada. Arvan, et parem on tegutsema hakata. Me peame ulatuslikku luuret teostama, siis aga koostama plaani. Võite liha kaasa võtta, kui kardate, et kõht tühjaks läheb. Kuid siin on kõikjal rohkesti ulukeid. Nälga me ei jää." Keegi ei tahtnud liha tassida ja Clayton viskas põdra kere alla. «Triibulistele," sõnas ta. Päike seisis lagipunktis ja mets oli täis elu. Bubonovitch oli oma sõiduvees. Siin leidus loomi ja linde, keda ta oli tundma õppinud raamatutest ja muuseumides topiste järgi. Kuid tuli ette rohkesti ka selliseid, kellest ta oli üksnes kuulnud.
«See on tõeline loodusloo muuseum elavate eksponaatidega," oli ta vaimustatud.
Clayton juhtis nad oja juurde ja kõik kustutasid janu. Seejärel jõuti loomadest sissetallatud rajale. See kulges just suunas, kuhupoole nad olid kavatsenud minna — läänerannikule. Sinna jõudmiseks kulus mitu päeva.
«Sellel rajal käib harva inimesi," lausus Clayton, «küll aga sageli igasuguseid loomi: elevante, ninasarvikuid, tiigreid, põtru. Siit leidsingi meie hommikueine."
Marakratt tahtis küsida, kuidas ta oli kinni püüdnud põdra, kuid talitses end, sest oli oma arust inglasega niigi liiga omamehelikult käitunud. Kummatigi pidi ta tunnistama, et inglane oli tubli poiss.
Nad lähenesid käänakule, kui Clayton järsku peatus ja käe hoiatavalt püsti tõstis.
«Meist eespool läheb inimene," ütles ta vaikselt. „Ma ei näe kedagi," tähendas Rosetti. „Ka mina mitte," sõnas Clayton, «kuid nii see on." Mitu minutit seisis ta liikumatult.
„Ta läheb sinnapoole kuhu meiegi. Ma ruttan ette ja vaatan järele, kes see on, teie aga tulge pikkamisi mulle järele."
Ta ronis puu otsa ja kadus lehestikku.
„Me pole kedagi näinud ega kuulnud, aga see mees kinnitab, et keegi läheb meie ees ja teab koguni tema suunda!"
Rosetti vaatas küsivalt Lucasele otsa.
‚Ja siiski on tal õigus," sõnas Jerry.
28
Sing Tai jäi ellu. Jaapanlase tääk haavas teda rängalt, kuid ei vigastanud siseorganeid. Kaks päeva lamas Sing Tai omaenda vere loigus, siis roomas koopast välja, vaeveldes valu ja verekao-tusest tingitud nõrkuse käes, ning komberdas teosammul Tiang Umari külla. Idamaades lepivad inimesed kergemini surmaga kui Läänes, niivõrd suur vahe on nende elufilosoofias. Kuid Sing Tai ei tahtnud surra. Kuni oli lootus, et tema kallis miss elab ja vajab tema abi, pidi ta elama. Tiang Umari külas võis ta neiust midagi kuulda. Siis saab otsustada, kas ta jääb ellu või sureb.

Niisiis tuksus Sing Tai truu süda endiselt, ehkki nõrgalt. Kuid tuli ette silmapilke, mil ta kahtles, kas tal jätkub jõudu eesmärki saavutada.

Ta heietas parajasti neid kibedaid mõtteid, kui oma suureks imestuseks nägi peaaegu alasti hiiglast enda ette teele ilmumas.

Pronkspruuni nahaga, mustade juuste ja hallide silmadega hiiglane ehmatas hiinlast. „See on vististi lõpp," arvas ta.

Clayton hüppas rajale selle kohale kaardunud oksalt. Ta kõnetas Sing Taid inglise keeles ja viimane vastas talle samas keeles inglise-hiina sugemetega.

Sing Tai oli elanud mõne aasta Hongkongis inglaste juures.

Clayton silmitses verest läbiimbunud rõivaid ja nägi, et hiinlane on iga hetk minestusse langemas.

„ Kuidas sa selle haava said?" küsis ta.

„Jaapani ahv torkama mu täägiga läbi." •

Ta näitas oma külge.

„ Mispärast?" küsis Clayton.

Sing Tai rääkis talle oma loo.

„Kas siin lähedal on jaapanlasi?"

„Minu mitte uskuma."

„Kas see küla, kuhu sa minna tahad, on kaugel?" „ Mitte enam väga kaugel. Üks miil võib-olla." „Kas selle küla elanikud suhtuvad jaapanlastesse hästi?" „Ei. Neid väga vihkama."

Teekäänaku tagant tulid nähtavale Claytoni kaaslased.

„Näete nüüd," ütles Lucas, „tal oli jälle õigus."

„Sellel poisil on alati õigus," torises Rosetti. „Ma ainult ei mõista, kuidas see tal õnnestub."

Sing Tai jälgis kartlikult nende lähenemist.

„Need on minu sõbrad," rahustas teda Tarzan, „Ameerika lendurid."

29

Clayton jutustas neile Sing Tai loo ja sealsamas otsustati minna Tiang Umari külla. Clayton võttis hiinlase ettevaatlikult sülle ja kandis teda edasi. Kui Sing Tai hoiatas, et nad lähenevad juba külale, laskis inglane ta sülest maha ja käskis kõiki oodata, kuni ta ära käib ja järele uurib, kas pole seal ehk jaapanlasi. Külas jaapanlaste salka polnud ja Clayton tuli peagi neile järele.

Sing Tai selgitas pealikule, kes need inimesed on, ja Tiang Ümar võttis võõramaalased sõbralikult vastu. Sing Tai vahendusel, kes oli tõlgiks, teatas Tiang Ümar neile, et jaapanlased olid lahkunud eelmisel hommikul ja kaasa viinud hollandi tütarlapse ning ühe tema noormehe. Ta teadis, et jaapanlaste vallutatud küla asus ühe päevatee kaugusel edelas. Pealik oli veendunud, et kui nad sinna ootama jäävad, tuleb Alam tagasi, sest jaapanlased olid ta kaasa võtnud üksnes teejuhi ja tõlgina, keda nad vajasid oma rännakul läbi külade.

Otsustati Alam ära oodata.

Pärast seda siirdus Clayton metsa ja tuli õige pea tagasi, kaasas peened painduvad oksad ja veidi bambusroogu. Sellest ja Tiang Umari antud taimekiududest valmistatud nöörist meisterdas Clayton vibu, mõne noole ja oda, langevarjusiidist aga tegi nooletupe.

Kaaslased jälgisid teda määratu huviga. Ja üksnes Rosettile ei avaldanud erilist muljet Claytoni selgitus, et need pole pelgalt jahitarbed, vaid ka sõjariistad enda kaitsmiseks ning vaenlase ründamiseks.

„Kas me saamegi uluki kätte, kui ta selle noolega pihta saab?" küsis Marakratt Bubonovitchilt. „Kui keegi mu ühe sellise asjandusega läbi torkaks ja ma teada saaksin, et..."

„Ära ole nii tüütu," katkestas teda Bubonovitch.

Rosettile tähendas mõiste „relv" näiteks automaati või kuulipildujat, igal juhul mitte bambusetükki.

Alam naasis alles õhtuks. Lärmakas pärismaalaste summ piiras ta jalamaid sisse. Lõpuks kuulis ka Sing Tai tema juttu ja tõlkis selle Claytonile. Alam teadis, et mõlemad Jaapani ohvitserid läksid neiu pärast tülli ja et täna hommikul, kui ta külast lahkus, oli neiu elus ning terve.

Pisarsilmil palus Sing Tai Claytonit, et ta päästaks neiu jaapanlaste käest.

Clayton arutas ameeriklastega olukorda. Kõik olid selle poolt, et üritada tütarlast päästa, kuid neid ei ajendanud selleks üks

30

ja seesama põhjus. Clayton ja Bubonovitch tahtsid tütarlast aidata, Lucas ja Rosetti aga püüdsid esmajoones jaapanlaste plaane nurjata, kuna tütarlaps neid eriti ei huvitanud, sest mõlemad olid naistepõlgurid. Lucas muutus selleks pärast seda, kui neiu, kelle ta oli jätnud Oklahoma Citysse, abiellus teisega, Rosetti aga vihkas kogu naistesugu, nagu oli alati vihanud oma ema. Järgmise päeva varahommikul asusid nad teele.

V

Väike salk liikus edasi aegamööda ja ettevaatlikult. Clayton tegi ees luuret.

Marakratt oli kindel, et nad on selles koledas metsas juba ära eksinud. Tema enda leiutatud pentsikute viibete abil küsis ta alatasa Alamilt, kas nad on ikka õigel teel. Pärismaalasel polnud õrna aimugi, mida Marakrati lõputu viiplemine tähendas, kuid niipea, kui Rosetti hakkas sõrmedel näitama ja nägu krimpsutama, noogutas ta pead ning naeratas.

Lucas ja Bubonovitch muretsesid Marakratist palju vähem, usaldades täielikult inglast. Mõistagi ei võinud nad teada, et Clayton ei vajanud teejuhti, kes oleks näidanud rada, mida mööda oli läinud salkkond Jaapani sõdureid koos valge tütarlapse ja pärismaalasest noorukiga. Kõikjal nägi ta jälgi sellest, et nad olid siit hiljaaegu läbi läinud.

Oli juba pime, kui nad külale lähenesid. Clayton palus oma kaaslasi oodata, kuni ta luurel käib.

Ta leidis, et küla valvati halvasti, ja sai sinna hõlpsasti sisse. Öö oli kuupaistetu, tähedki olid pilvedest varjatud.

Üksnes mõnest majast paistis nõrka tuld. Claytoni terav haistmine teatas talle kohe valge tütarlapse asukoha, peagi aga kuulis ta selles majas kahe ohvitseri vihast sõnademulinat.

Ta lahkus külast tuldud teed, läks kaarega ringi ja lähenes küla teisele otsale. Siin seisis tunnimees. Claytonile ei meeldinud see põrmugi.

Sõdur kõmpis edasi-tagasi. Clayton surus end puu taga maadligi, oodates sõduri lähenemist.

Seejärel viskus ta tunnimehele peale ja torkas talle oma noa sügavale kõrisse, enne kui sealt karjatus välja pääses.
Clayton lohistas laiba džunglisse ja naasis oma kaaslaste juurde.
31
Andnud kõigile sosinal vajalikud juhtnöörid, viis ta nad küla kaugemasse ossa.
«Arvatavasti saate kõik oma relva üks kord tühjaks lasta," sõnas ta vaikselt. „Kuid mehhanism on selle ajaga niivõrd roostetanud, et uuesti laadida vist enam ei õnnestu. Igal juhul põletage, kuni need üles ütlevad. Siis aga hakake külasse kive loopima ja karjuge kõigest kõrist, et endale tähelepanu tõmmata. Alustage kolme minuti pärast. Nelja minuti pärast tehke siit minekut, ja hästi ruttu. Kohtume vanas kohas külast kõrgemal."
Ta naasis küla ülemisse ossa ja peitis end maja taha, kus asusid ohvitserid ja tütarlaps. Minut hiljem kõlas küla alumises osas tulistamist ja kõva kisa. Clayton muigas rahulolevalt: pettekujutlus, et küla ründasid suured jõud, oli täielik.
Sekundi pärast tormasid mõlemad ohvitserid majast välja jooksu pealt käsklusi hõigates. Teistest majadest hüppasid välja sõdurid ja jooksid sinnapoole, kust kuuldus tulistamist.
Clayton jooksis trepist üles ja läks majja.
Maja ainsas toas tagumise seina ääres lamas matil tütarlaps. Tema käed ja jalad olid kinni seotud. Tütarlaps silmitses imestades tuppa ilmunud peaaegu alasti meest. Viimane astus sõnatult neiu juurde, kummardus, võttis ta sülle ja viis majast välja.
Neiu oli ehmunud. Missugune uus õudus teda ees ootas?
Viletsasti valgustatud toas oli ta jõudnud märgata vaid seda, et võõras oli pikka kasvu ja tõmmu nahaga. Mõnda aega kandis ta Corrie't läbi džungli, siis aga peatus ja pani neiu maha. Corrie tundis midagi külma randmeid puudutavat ja hetk hiljem olid ta käed vabad. Seejärel lõigati katki ka köidikud jalgade ümbert.
„Kes te olete?" küsis ta inglise keeles.
„Tasa!" hoiatas mees.
Peagi ühinesid nendega neli ülejäänud meest ja kõik hakkasid täielikus vaikuses mööda pimedat rada edasi minema. Kes need inimesed olid? Mida nad temast tahtsid? Osalt rahustas teda inglise keeles öeldud sõna „tasa". Nad kõndisid ligi tunni, vahetamata omavahel sõnakestki. Clayton kuulatas kogu aeg, kas neid mitte taga ei aeta. Lõpuks hakkas ta rääkima.
«Mulle tundub, et segasime korralikult jäljed ära," ütles ta. „Kui nad meid otsivadki, siis arvatavasti teiselt poolt."
„Kes te olete?" küsis Corrie uuesti.
«Sõbrad," vastas Clayton. «Sing Tai jutustas teist meile ja me tulime teid päästma."
32
«Kas Sing Tai polegi surnud?"
„Ei. Ta oli raskelt haavatud."
«Nüüd pole teil midagi karta," rahustas Alam tütarlast. „Need on ameeriklased."
«Ameeriklased?" kordas neiu umbusklikult. „On nad siis lõpuks maabunud?"
„Ainult need siin. Nende lennuk tulistati alla."
„See oli väga teravmeelne trikk, kolonel Clayton," ütles Bu-bonovitch inglasele. „Te tõmbasite osavasti nad haneks."
„Asi oleks äärepealt mulle endale halvasti lõppenud. Unustasin teile öelda, millises suunas tulistada, ja kaks kuuli lendas minu peast õige lähedalt mööda."

Ta pöördus neiu poole.
„Kas teil jätkub jõudu käia hommikuni?"
«Muidugi," vastas too. «Olen käimisega harjunud. Olen väga palju käinud viimased kaks aastat, kui me end jaapanlaste eest varjasime."
«Kaks aastat?"
‚Jah, sestsaadik, kui algas sissetung. Kogu selle aja peitsime end mägedes. Mina ja Sing Tai."
Clayton hakkas teda küsitlema ja neiu rääkis oma loo otsast lõpuni: põgenemisest istandusest, ema surmast, isa ja Lum Kami tapmisest, ühtede pärismaalaste reetlikkusest ja teiste ustavusest.
Alles koidikul jõudsid nad Tiang Umari külla, kuid peatusid seal vaid toidupoolise muretsemiseks. Siis läksid kõik edasi peale Alami. Öösel oli koostatud plaan. Seda tehes arvestati, et lõpuks tulevad jaapanlased ikkagi tagasi sellesse külla tütarlast otsima.
Pealegi ei tahtnud Corrie teha midagi seesugust, mis oleks võinud ohustada neid inimesi, kes olid temasse nii sõbralikult suhtunud.
Corrie ja Sing Tai teadsid kaugetes ääretutes mägedes rohkesti salajasi pelgupaiku, kuid varem pidid nad Tiang Umari külla tagasi tulema, sest ei osanud endale toidupoolist hankida.
Nüüd oli kõik teisiti.
Nad pidid Sing Tai külla jätma, sest hiinlane ei suutnud käia.
Tiang Ümar kinnitas neile, et peidab hiinlase ära, nii et jaapanlased teda üles ei leia, kui nad peaksid äkitselt külla ilmuma.
«Võimaluse korral annan teile endast teada, Tiang Ümar," ütles Corrie. «Siis saadate Sing Tai minu juurde, kui ta on
33
juba piisavalt kosunud, et rännakule vastu pidada."
Corrie juhtis nad sisemaale mägede metsikutele avarustele. Siin olid kaljused kuristikud, mägiojad ja -jõed, tiik-puumetsad, suured bambusetihnikud, kareda rohuga kaetud avarad mägiaasad.
Lucas ja Clayton olid otsustanud minna võimalikult kaugele mägedesse, seejärel suunduda kagusse ja alles siis pöörata rannikule. Niiviisi oleks neil õnnestunud lennuki allakukkumise kohast võimalikult kaugele hoiduda. Peale selle oleksid nad vältinud ka külasid, mille elanikud oleksid võinud jaapanlased nende jälgedele juhtida.
Clayton käis sageli toitu hankimas ja naasis alati põldpüü või faasaniga, mõnikord aga ka hirvega. Nüüd tohtis puhkepeatustel julgesti lõket teha, nii et ameeriklased võisid liha küpsetada.
Rännakul käisid Clayton ja Corrie alati kõige ees, neile järgnes Bubonovitch ning viimastena tulid Lucas ja Marakratt, kes püüdsid hollandi neiust võimalikult kaugele hoiduda. See oli tingitud nende ühisest naistevihkamisest.
«Arvan, et peame daami juuresolekuga siiski leppima," ütles Rosetti. „Me ei saa ju teda jaapanlaste kätte jätta."
Jerry Lucas nõustus vastutahtmist.
«Mõistagi oleks parem olnud, kui ta oleks mees või koguni ahv."
«Asi pole selles," ütles Jerry. «Kõik naised on ahned ja omakasupüüdlikud, alati petavad nad kedagi."

«Kes selle väikese hollandlanna naiseks võtab, see saab tublisti näguripäevi näha. Kas panite tähele lohukesi tema põskedes, kui ta naerab?"

«Marakratt, ega te äkki armunud ole?"

«Kurat võtaks, muidugi mitte! Aga mul on silmad peas, kas pole?"

«Ma pole teda üldsegi vaadanud," valetas Jerry.

Sel hetkel tõusis õhku põldpüüde parv. Clayton oli juba varem noole valmis pannud. Vibunöör lõi helisema ja üks lind kukkus kivina alla.

«Kurat!" hüüatas Rosetti. «See poiss pole küll inimene. Kust ta teadis, et nad kavatsevad õhku tõusta? Kuidas ta ometi selle asjandusega neile pihta saab?"

Jerry kehitas õlgu.

«Kust peaksin seda teadma? Vahest haistis ta nende lõhna

34

või kuulis krabinat. Paljugi sellest, mis ta teeb, tundub arusaamatuna."

«Kavatsen selle riistapuu käsitsemise selgeks õppida," teatas Marakratt.

Saanud jagu oma vaenulikkusest inglase vastu, paluski Rosetti peagi, et Clayton näitaks talle vibu ja noolte valmistamist. Sedasama soovi avaldasid ka Lucas ja Bubonovitch. Järgmisel päeval korjas Clayton vajalikku materjali ja kõik, kaasa arvatud Cor-rie, hakkasid tema juhendamisel endale laskeriista valmistama.

Mägedes kasvava pika kareda rohu kiududest punus neiu vibunööri. Clayton laskis maha linnu, et sulgi saada, ja õpetas teistele, kuidas neid õigesti noolte külge kinnitada.

Laskeriistade valmistamine oli meeldiv vaheldus pärast pikki päevi, mil nad olid roninud kaljude otsa, tunginud läbi džung-li tiheda alusmetsa, laskunud alla ühest mäetipust vaid selleks, et teisest üles ronida ja pärast seda uuesti alla laskunud. Esma-kordselt oli neil kõigil nüüd võimalik üksteisega pikemalt suhelda, sest pärast igapäevast ränka rännakut olid nad igatsenud vaid magada.

Hollandlanna istus Jerry Lucase kõrval.

Mees jälgis tema väledaid sõrmi, mis vibunööri punusid, ja mõtles, et tal on ilusad käed — väikesed ja kaunikujulised. Veel pani ta tähele, et vaatamata kahele raskele aastale täis vintsutusi ja kannatusi oli neiu siiski oma küünte eest hoolitsenud. Millegipärast nägi ta kogu aeg välja puhas ja korralik.

«Kuidagi naljakas on sellega jahti pidada," lausus neiu talle oma Oxfordi hääldusega inglise keeles.

«Vaevalt me sellest kellelegi pihta saame," vastas Jerry.

Ta mõtles, et neiu räägib inglise keelt temast paremini.

«Peame kõvasti treenima. See on lausa lubamatu, et neli täiskasvanud inimest sõltuvad kõiges ühest nagu titad."

«Muidugi," nõustus Jerry.

«Eks ole ta imeline mees?"

Jerry pomises midagi vastuseks ja süvenes töösse, püüdes asjatult sulge noole pärasse kinnitada. Corrie silmitses teda nõutult. Siis märkas ta mehe kohmakaid katseid sulge paigal hoida ja kiuga kinni siduda.

«Kuulge," sõnas ta, «lubage, et ma teid aitan. Teie hoidke sulge, mina aga kerin kiu noole ümber. Hoidke seda tugevasti sälgus. Nii, nüüd on hästi."

35

Neiu sõrmed puudutasid kiudu kerides alatasa mehe käsi. Too leidis, et see oli meeldiv, ja, olles endale pahane, sai äkitselt vihaseks.

„Noh," üües ta peaaegu jämedalt, «võin seda isegi teha. Teil pole vaja muret tunda."

Corrie heitis talle uuesti nõutu pilgu ja jätkas sõnatult oma vibunööri punumist. Lühikesel viivul, kui nende pilgud kohtusid, nägi Lucas tema silmis imestust ja valu. Kord oli ta maha lasknud emahirve ja näinud viimase silmis samasugust ilmet. Sestsaadik ta enam neid nõtkeid olevusi ei jahtinud.

«Andke andeks," lausus Jerry, „ma ei tahtnud toorutseda."

Ta sai suurivaevu seda öeldud.

„Te ei salli mind. Mispärast? Olen ma teid millegagi solvanud?"

«Muidugi mitte. Miks te arvate, et ma teid ei salli?"

«See on ju silmanähtav. Ka väike veltveebel ei salli mind. Mõnikord vaatab ta mind sellise pilguga, nagu tahaks mul kaela kahekorra keerata."

«Mõned mehed on naiste juuresolekul häbelikud."

Neiu naeratas.

„Kuid mitte teie," tähendas ta.

Nad vaikisid mõnda aega. Siis üües mees:

„Kas te ei tahaks mind veel aidata? Olen kohutav kobakäpp."

Corrie mõtles, et lõppude lõpuks on mees siiski džentelmen. Ta hakkas uuesti sulgi noolte külge siduma, kuna Jerry neid paigal hoidis. Jälle puutusid nende käed kokku. Sedapuhku püüdis Jerry, et see juhtuks võimalikult tihti.

VI

Teelised pühendasid vibulaskmisele rohkesti aega. Corrie tegi meestele häbi: ta õppis kõige kiiremini märki tabama, kusjuures tal jätkus jõudu pingutada raskesti painduvat looka, mille kogupikkus oli peaaegu kaks jalga, nii et kaheksatollise noole sulg puudutas tema paremat põske.

Clayton kiitis tütarlast. Marakratt kinnitas Bubonovitchile, et see on memmekate sport. Jerry oli neiu vaprusest vaimustatud ja häbistas salamisi ennast ise selle tunde pärast.

Möödus veel pisut aega ja isegi Marakratt hakkas oma lask-

36

misega kelkima. Nüüd oskasid kõik seda küllaltki hästi ja häda sellele linnule või loomale, kes juhtus nende teed ületama. Lub-. jakivist kaljurünkas leidsid nad kaks kuiva koobast ja Clayton otsustas, et nad peavad seniks sinna jääma, kuni valmistavad endale uued rõivad ja jalatsid.

Inglane parkis algelisel viisil emahirve naha ning valmistas bambuseroost naaskli ja nõelad. Kasutades neidsamu karedaid taimekiudusid, mida vibu ja noolte tegemisel, õmbles Corrie nahast kõigile nägusad sandaalid.

Kord hommikul jäi ta üksinda tööle, kuna mehed läksid jahile. Neiu hakkas meenutama kahte džunglis veedetud aastat, täis muret, katsumusi ja ohte. Ta mõtiskles oma praeguse olukorra üle — üksinda koos nelja mehega keset mõõtmatuid mäestikumetsi — ja adus, et polnud kunagi end nii turvaliselt tundnud ja et esmakordselt kahe aasta jooksul oli ta õnnelik.

Corrie naeratas, meenutades oma õudu, kui see peaaegu alasti mees oli ta metsa viinud. Ja kuidas ta imestas, kui kuulis, et see oli Inglise kuningliku armee ohvitser. Tema ja veltveebel Bubo-novitch olid talle kohe meeldima hakanud. Veltveebel oli võitnud tema poolehoiu sellest hetkest, kui oli näidanud talle oma naise ja lapse pilti. Kuid väike

veltveebel ja kapten Lucas polnud talle meeldinud. Nad paistsid olevat jõhkrad ja kasvatamatud. Eriti oli see taunitav kapteni kui haritud inimese puhul.

Corrie pidas teda selliseks veel hiljaaegu, kuid alates päevast, millal oli aidanud mehel sulgi noolte külge kinnitada, see arvamus muutus. Lucas küll ei otsinud veel tema seltskonda, ent ei püüdnud ka enam vältida.

Bubonovitch oli neiule jutustanud, milline suurepärane lendur ta oli ning kuidas meeskond teda armastas ja austas. Ta tõi näiteid Lucase vaprusest ja leidlikkusest, kusjuures tema esituses said need tublisti värvi juurde. Kui meeskonna liikmed oma ohvitseri armastavad, siis kalduvad nad alati tema vaprusega liialdama.

Oli kuidas oli, kuid Corrie jõudis järeldusele, et Lucas oli tõeline mees, ent arvatavasti naistepõlgur. Viimane mõte tundus olevat huvipakkuv ja isegi naljakas. Neiu naeratas, mõeldes sellele, kuidas tunneb end naistepõlgur antud olukorras, kus ta pidi päevast päeva viibima naise seltskonnas, ning pealegi veel noore ja kena naise seltsis, nagu ta mõttes end täiendas.

37

Oli ju Corrie kaheksateistkümneaastane ja teadis hästi, et on rohkem kui kenake isegi räbalais ja nende vastikute juustega, mis enamasti olid roostekarva mustad ning üksnes juurte lähedal olid säilitanud oma kuldse varjundi. Tal polnud peeglit, kuid mõnikord vaatles end lompidest. Nähtu ajas teda alati naerma. Viimastel päevadel naeris neiu kergesti ja tihti, sest endalegi arusaamatul põhjusel tundis end õnnelikuna.

Ta oleks tahtnud teada, kuidas oleks temasse suhtunud kapten Lucas, kui nad oleksid kohtunud normaalsetes oludes ning tal oleks seljas kleit, aga kuldsed juuksed oleksid puhtad ja korralikult soengusse kammitud.

Kui Corrie'1 oleks olnud eneseanalüüsi soodumust, siis oleks ta kindlasti imestanud, et Lucas tema mõtteis nii palju ruumi võtab. Muidugi, ta oli ilus mees. Neiu pidas teda keskealiseks ja oli äärmiselt üllatunud, kuuldes, et too on kõigest kahekümne kolme aastane. Arvatavasti olid vastutus ja alaline närvipinge tema kiiret mehistumist soodustanud.

Neiu mõtisklused katkestas häältemelu. Esialgu oletas ta, et kaaslased tulevad jahilt tagasi. Kui aga hääled valjenesid, tundis ta nende järgi ära pärismaalased ja hetke pärast ilmus neid koopasuu ette salkkond. Need oli räpased ja mornid inimesed, ühtekokku kümmekond. Nad viisid ta endaga kaasa.

Nende jutust selgus röövimise põhjus: jaapanlased olid lubanud tema ja Sing Tai kinnipüüdmise eest vaevatasu.

Päike oli juba loojumas, kui jahimehed koopa juurde jõudsid. Ekvaatori läheduses muutus üürike videvik kiiresti pimeduseks. Mehed avastasid sedamaid neiu puudumise ja hakkasid mõistatama, kuhu ta võis minna.

„Küllap laskis meie juurest jalga," ütles Marakratt.

«Ärge rääkige lollusi!" katkestas Lucas teda järsult.

Marakrati suu vajus üllatusest ammuli.

„Miks ta pidi meie juurest jalga laskma?" küsis Lucas. «Siin ei pruukinud ta karta jaapanlasi. Arvatavasti läks ta jahile."

«Mispärast te arvate, Rosetti, et ta meie juurest ära läks?" küsis Clayton koopasuu juures maapinda uurides.

„Ma tunnen hästi naisi," mühatas Marakratt mornilt.

«Tahaksin kuulda kaalukamaid tõendeid," tähendas inglane, katkestamata oma vaatlusi.
„Ta ei läinud jahile," ütles Bubonovitch.
38
«Kust teie seda teate?" küsis Lucas.
„Tema vibu ja nooled on siin."
„Ei, ta ei läinud jahile ega lasknud ka jalga," teatas Clayton. «Pärismaalaste jõuk viis ta väevõimuga ära. Neid oli siin umbes kümme inimest. Nad läksid sinnapoole."
Ta näitas käega suunda.
„Kas teil on kristallist võluõun, kolonel?" küsis Bubonovitch pilkavalt.
„Mul on midagi sootuks usaldusväärsemat — kaks silma ja nina. Teilgi on need olemas, kuid lihtsalt viletsamalt arenenud paljude põlvkondade muretu elu tõttu, mida valvavad seadus, politsei ja sõjavägi."
‚Ja kuidas teie endaga on, Clayton?" naljatas Lucas heatahtlikult.
„Mina jäin ellu ainult tänu sellele, et minu meeleorganid olid niisama teravad kui minu vaenlastelgi, enamasti aga veelgi teravamad."
«Mispärast te usute, et ta pärismaalastega kaasa ei läinud?" küsis Jerry Lucas. «Tal võis olla põhjusi, mida me ei tea. Ent mina mõistagi olen kindel, et ta ei põgenenud meie juurest ära."
„Ta viidi jõudu kasutades minema pärast lühikest võitlust. Selle jäljed on maas selgesti näha. Siin rabeles ta lahti, siin hakati teda lohistama, aga siitpeale ta jäljed katkevad. See tähendab, et ta tõsteti üles ja kanti edasi. Pärismaalaste ebameeldiv lehk püsib ikka veel rohul."
«Mis me siis veel ootame?" küsis Lucas. «Lähme ruttu!"
«Muidugi," sõnas Marakratt. «Lähme neid räpaseid kaabakaid taga ajama. Nad ju..."
Ta vakatas äkitselt, imestades oma veidrat reageerimist vihatud «daami" röövimisele.
Ootamatult algas troopiline paduvihm.
«Praegu on mõttetu minna," ütles Clayton. «Vihm hävitab kõik jälgede lõhnad ja pimeduses ei suuda me jälgi leida. Nad jäävad kusagile ööbima. Suurte kasside pärast ei meeldi pärismaalastele pimeduses rännata. Me asume teele hommikul, niipea kui on küllalt valge, et võiksin näha teed."
«Vaene laps," sõnas Jerry Lucas.
Vaevalt hakkas hahetama, kui nad asusid jälitama Corrie' röövijaid.
Ameeriklased ei näinud jälgedest väimaidki märke, kuid inglase
39
vilunud silmale olid need selged ja usaldusväärsed. Ta nägi ka seda kohta, kus nad olid Corrie' maha pannud ja edasi minema sundinud.
Pool hommikut oli juba kulunud, kui Clayton ootamatult peatus ja vedas ninaga õhku, mida värske tuulepuhang tõi kaasa kohast, kust nad just lahkunud olid.
«Teil on parem puu otsa ronida," ütles ta oma kaaslastele. «Meie kannul hiilib tiiger. Ta on üsna lähedal."
Niipea kui pimenema hakkas, asusid Corrie' röövijad mä-giaasa servale laagrisse. Nad tegid üles lõkke, et eemale peletada suuri kasse, ja kogunesid selle ümber kobarasse, jätnud ühe mehe valvesse.
Kurnatud tütarlaps suikus üürikesse unne.
Ärgates nägi ta kustunud lõket ja taipas, et vaht oli magama jäänud. Ta otsustas, et üritab põgeneda, ja silmitses musta, hirmuäratavat metsa.

Võib-olla peitus seal surm. Kuid seal, kuhu need inimesed teda viisid, ootas surmast midagi veelgi hirmsamat.

Ta tõusis ettevaatlikult püsti. Valvur lamas kustunud lõkke kõrval maas. Neiu möödus nii temast kui teistest magajatest ja minut hiljem oli juba metsas. Ehkki rada oli kõvasti sisse tallatud, raskendas pimedus seal käimist ja Corrie liikus edasi vaevaliselt, alatasa komistades. Kuid ta jätkas teekonda, püüdes kõigest väest jõuda koidikuks oma röövijatest võimalikult kaugele.

Ta kartis hääli. Mets oli neid täis — salapäraseid ja ähvardavaid, ja igaüks neist võis olla surma jalaaste või tiivasahin. Siiski rühkis ta edasi, kuni kuulis häält, millest üleni tardus — see oli tiigri möirgamine. Seejärel aga kostis murduvate okste raginat, nagu oleks kiskja teda haistnud ja hakanud tema poole tulema.

Väljasirutatud kätega kobas neiu kramplikult ümberringi, lootes leida puud, mille otsa ronida. Talle lõi näkku allarippuv metsviinamarja väät. Neiu peatus, haaras mõlema käega sellest kinni ja hakkas ülespoole ronima. Ragin tihnikus tuli üha lähemale. Corrie jätkas ronimist. Alt kostis möirgamist, seejärel tiiger hüppas. Tema keha löök pidi neiul äärepealt viinamarjavää-di käest rebima, kuid hirm ja meeleheide andsid talle jõudu. Väät lõi veel kord ohtlikult kõikuma, kui kiskja teist korda hüppas, kuid neiu oli nüüd kindel, et tiiger ei saa teda kätte. Kui väät ainult vastu peab... Just selles peituski oht. Tiiger hüppas

veel kaks korda, aga Corrie oli juba ühe käega puu alumisest oksast kõvasti kinni haaranud.

Kiskja jäi veel mõneks ajaks puu alla. Vahetevahel urises ta ähvardavalt ja rahulolematult. Lõpuks ometi kuulis neiu, kuidas ta ära läks. Corrie hakkas mõtlema, kas tal tasub praegu alla ronida ja põgenemist jätkata.

Ta oli kindel, et Clayton hakkab teda otsima, kuid enne hommikut ei saa ta midagi ette võtta. Neiu mõtles ka Jerry Lucase-le. Isegi sel juhul, kui Corrie talle vastumeelne on, aitab ta usutavasti Claytonil teda otsida. Mitte sellepärast, et ta on Corrie van der Meer, vaid et ta on naine.

Neiu otsustas oodata hommikut. Mõnikord peavad tiigrid jahti ka päeval, kuid tavaliselt teevad seda öisel ajal. Ega siis ilmaaegu kutsu malailased tiigrit «pimedaks, tähituks, uduseks ööks". Lõpuks sai pikk öö otsa. Corrie laskus alla rajale ja jätkas põgenemist.

VII

Raja kohal kaarduva puu okstel istusid «Veetleva Leedi" meeskonna ellujäänud liikmed, kes ootasid tiigri möödumist. Neil polnud tahtmist teda oma teel kohata.

Nende ümber kostsid metsa tavalised päevased hääled, millega nad juba harjunud olid: lindude kähedad kraaksatused, gibonite hirmuäratavad karjed ja ahvide pobin, kuid polnud kuulda midagi, mis oleks märku andnud tiigri lähenemisest. Marakratt arvas, et see oli valehäire.

Rada nende all oli kahe käänaku tõttu nähtav kõige rohkem saja jala pikkuselt. Ja siis ilmus ühe tagant välja tiiger. Ta astus hääletult oma sametistel käppadel. Samal ajal tuli vastasasuva käänaku tagant neiu sihvakas kogu. See oli Corrie.

Mõlemad peatusid, nii tiiger kui neiu, teineteisest vähem kui saja meetri kaugusel. Tiiger tõi kuuldavale madalahäälse urina ja hakkas neiule vastu sörkima. Õudusest tardus

Corrie paigale. Ja samal hetkel nägi ta poolpaljast inimest, kes hüppas ülalt kiskjale selga. Tema järel hüppas alla veel kolm meest. Nuge tupest välja kiskudes jooksid nad suure kassiga võitleva inimese poole. Esimesena jooksis veltveebel Rosetti, kes inglasi vihkas.
Poolalasti inimese raudne käsi kahmas tiigril kaela ümbert
41
kinni, lihaselised jalad surus ta loomale kubemesse, vaba käsi aga torkas vaheda, tera kiskja vasakusse külge ribide vahele. Raevukas möiratus pääses kiskja kõrist, kui ta surmaheitluses visklema hakkas. Corrie' õuduseks sulas sellega ühte samasugune jube lorin inimese suust. Kolm ameeriklast jälgis abitult seda lühikest heitlust.
Viimaks lõtvus tiigri suur keha ja ta jäi liikumatult lamama. Siis tõusis inimene püsti, asetas jala talle peale, tõstis näo taeva poole ja tõi kuuldavale hirmuäratava hääle — isaahvi võidukisa. Corrie't kohutas selle inimese uus pale, sest too oli alati olnud nii tsiviliseeritud ja kultuurne. Isegi mehed olid rabatud.
Äkki välgatas Jerry Lucase silmis arusaamine.
«John Clayton!" hüüatas ta. «See on lord Greystoke ehk Ahvide Tarzan!"
Tarzan raputas pead, otsekui püüdes lummusest vabaneda. Õhuke tsivilisatsioonikiht oli heitlusetuhinas kahanema hakanud.
Mingiks hetkeks sai temast metsloom, nagu ta kunagi oli olnud. Kuid samas pöördus teine mina uuesti tema juurde tagasi. Ta tervitas Corrie't naeratusega.
«Niisiis panite nende käest plehku?"
Corrie noogutas vastuseks. Ta oli vapustatud ja värises kogu kehast, silmis aga olid kergendus- ja tänupisarad.
«Jah, ma põgenesin nende juurest eile öösel, aga kui teid poleks olnud, siis oleks mul vesi ahjus olnud, eks ole?"
«See oli õnn, et me õigel ajal õiges kohas juhtusime olema. Peaksite veidi istuma. Te ei näe just hea välja."
„Ma istun..."
Ta laskus raja kõrvale maha ja neli meest kogunesid tema ümber. Jerry Lucas säras rõõmust. Ta märkas, et Marakrattki oli lõpmata õnnelik, mida ta ka kõigile kuulutas:
«Olen rõõmus, et te tagasi olete, miss."
Ja samas punastas, aru saades oma sõnadest.
Marakratt hingeelu oli viimasel ajal kõvasti kannatada saanud. Tema mõlemad haiguslikud hirmud purunesid kildudeks. Ta oli jõudnud nii kaugele, et tundis vaimustust inglase ja veelgi rohkem, ka daami üle!
Corrie pajatas enda röövimisest ja põgenemisest. Seejärel arutasid nad Claytoni võitu tiigri üle.
«Kas te kartsite?" küsis Corrie temalt
42
Tarzan, kes iialgi ei kartnud, küll aga oli ettevaatlik, oli alati kimbatuses sellele küsimusele vastamisega, sest ta lihtsalt ei teadnud, mida tähendab hirm.
«Olin kindel, et saan kiskjast jagu," sõnas ta.
«Kui te talle selga hüppasite," ütles Bubonovitch, «siis arvasin, et olete hulluks läinud. Mina igatahes küll kartsin."
«Kuid teiegi hüppasite kohe alla, et mulle appi tulla. Teie kõik. Kui te sealjuures mõtlete, et võite ka ise surma saada, siis on see tõeline vaprus."
«Aga miks te meile ei öelnud, et olete Tarzan?" küsis Jerry.

«Mida see muutnud oleks?"

«Me oleme puupead, et ei taibanud, kes te olete," tähendas Bubonovitch.

Corrie ütles, et ta on end välja puhanud ja võib ise käia. Mehed korjasid kokku vibud, mis nad puu otsast alla hüpates olid ära visanud, ja kõik hakkasid laagri poole tagasi minema.

«Imelik, et keegi meist ei taibanud teda mõne noolega kostitada," ütles Marakratt.

«See oleks teda vaid marru ajanud," vastas Tarzan. «Muidugi, kui teil oleks õnnestunud nool südamest läbi lasta, siis oleksite ta tapnud, kuid sellest hoolimata oleks ta elanud veel küllalt kaua, et rohkesti pahandust teha."

«Küllap see on kohutav surm, kui lõvi või tiiger su lõhki rebib," tähendas Corrie.

Ta võpatas.

«Vastupidi, kui kellelgi on saatuse poolt määratud surra, siis pole see kaugeltki kõige halvem moodus," väitis Tarzan. „On olemas inimesi, kellele lõvid kallale tungisid, kuid nad jäid juhuslikult ellu ja hiljem kirjeldasid oma tundeid. Kõik kinnitasid, et ei tundnud valu ega hirmu."

«Noh, see on nende asi," ütles Marakratt. «Mina eelistaksin kuuli..."

Teel laagrisse kõndis Tarzan väikese kolonni taga, et tuul võiks tema tundlike sõõrmete kaudu hoiatada pärismaalaste lähenemisest, kui nad peaksid Corrie't taga ajama. Tarzani kõrval käis Marakratt, pööramata temalt vaimustatud pilku.

Jerry ja Corrie käisid ees teineteise kõrval. Mees vaatas alatasa neiu poole ja imetles teda külgvaates.

«Te olete vist väga väsinud?" ütles ta.

43

«Pisut küll," vastas neiu, «kuid ma olen harjunud käima. Olen väga vastupidav."

«Olime kohkunud, kui leidsime, et olite röövitud."

Neiu heitis talle kärme pilgu.

«Kuid te ju vihkate naisi!"

«Kes teile ütles, et ma naisi vihkan?"

«Teie ise ja väike veltveebel."

«Mina pole midagi sellist rääkinud, Marakratt aga isegi ei tea, mida see tähendab."

«Tegin nalja. Seda on niigi näha."

„Võib-olla mõnda aega ma olingi niisugune," nõustus mees. Seejärel rääkis ta Corrie'le neiust, kes teda petnud oli. „Te armastasite teda nii väga?"

„Ei. Kõige rohkem kannatas vist minu uhkus. Nüüd olen isegi rõõmus, et kõik niimoodi lõppes."

„Te tahate öelda, et parem on mõrsja muutlikku meelt tundma õppida enne kui pärast pulmi?"

«See selgub ajapikku. Tean vaid seda, et ei taha teda enam näha."

Corrie mõtles, et tema eelmise armastusega on tõepoolest kõik lõppenud. Millise järelduse ta sellest endale tegi, on teadmata.

Aga kui nad mõne minuti pärast laagrisse jõudsid, ümises ta lõbusat laulukest ja kadus peaaegu kohe koopasse. Bubonovitch pöördus Jerry poole. «Kuidas käib täna naistepõlguri käsi?" küsis ta. «Pane oma suumulk kinni," kohmas Jerry. Tarzan usutles Corrie't tema röövijate kohta ja kuulis, et nad olid kümnekesi ning relvastatud odade ja nugadega. Laskeriis-tu neil polnud, sest jaapanlased olid ära võtnud kõik, mis vähegi leidsid.

Nad kogunesid viiekesi koopasuu ette ja hakkasid pidama tulevikuplaane, eeskätt kavandama tegutsemist juhuks, kui jälitajad peaksid tagasi tulema. Igaüks tahtis oma arvamust avaldada, kuid sestpeale, kui nad olid lahkunud lennukist, kus kõi-e mõjuvõimsam isik oli Jerry, tunnistasid kõik vaikides oma juhiks Tarzani. Jerry mõistis, et nii oligi õige.

Nii tema kui ka ülejäänud ei kahelnud selles, et ingla-e tunneb džunglit kõige paremini, on kõige vapram ja ko-anemisvõimelisem. Isegi Marakratt pidi sellega nõustuma, " i algul valmistas see talle suuri raskusi. Nüüd aga oli

44

temast saanud inglase üks tulisemaid poolehoidjaid.

„Corrie rääkis mulle," sõnas Tarzan, „et salka, kes ta kinni võttis, kuulus kümme inimest. Enamik neist oli relvastatud pikkade nugadega. Laskerelvi ta neil ei näinud. Meil on viis vibu ja oleme kõik tublid laskurid. Kuid algul peame proovima neid keelitada, et nad meid rahule jätaksid ja minema läheksid. Cor-rie võib meile tõlgiks olla. Me ei kasuta vibusid enne, kui see on hädavajalik."

„Kena küll," torises Marakratt. „Kas peame lubama neil tüdruku röövida?"

Corrie heitis talle pilgu täis imestust ja umbusku. Jerry ja Bu-bonovitch muigasid, Marakratt märkas seda ja punastas.

„Ka teine naistepõlgur on nüüd sealmaal," sosistas Bubono-vitch Jerryle.

„Ma mõistan, Rosetti, mida te öelda tahate," sõnas Tarzan. „ Arvan, et me kõik tunneme sedasama mis teiegi. Kuid olen juba ammugi harjunud tapma üksnes toidupoolise hankimiseks või enesekaitseks. Õppisin seda neilt, keda teie metsloomadeks kutsute. Arvan, et see on hea reegel. See, kes tapab muudel ajenditel — kas siis oma lõbuks või kättemaksmiseks —, ainult alandab ennast. Niisugused tunded on omased ainult metslastele."

„Võib-olla nad ei tulegi," sõnas Corrie lootusrikkalt.

Tarzan raputas pead.

„Nad tulevad, ja ongi juba peaaegu siin."

VIII

Iskandar ärkas sellest, et päike paistis talle otse näkku. Ta ajas end küünarnukile ja nägi, et kõik tema alluvad magasid sügavat und.

Tunnimees lamas kerratõmbunult kustunud lõkke kõrval, vangi aga polnud kusagil. Iskandari julm nägu moondus raevust ja ta sööstis tunnimehele kallale. Viimase läbilõikav kisa äratas ka teised magajad.

„Neetud siga!" röökis Iskandar nagu ratta peal.

Raske malakaga tümitas ta ohvrit pähe ja vastu keha.

„ Oleks võinud tulla tiiger ja meid kõiki maha murda. Sinu pärast on ka naine plehku pistnud!"

45

Viimane hoop sattus koljupõhimiku pihta ja lõpetas hädava-esest tunnimehe piinad. Iskandar virutas verise malaka eema-e ja pöördus oma inimeste poole.

„ Tulge!" käsutas ta. „Ta ei saanud kaugele minna. Ruttu!" Nad leidsid väga kiiresti rajalt Corrie' jäljed ja tõttasid talle järele.

Poolel teel sattusid nad tapetud tiigri korjusele. Iskandar uuris seda väga hoolikalt. Ta nägi looma turjas noahaava, tiigri ümber mudasel rajal aga rohkesti jälgi.

Neiu väikeste jälgede kõrval leidus siin ka teisi, mille olid jätnud samasugused, kuid palju suuremad kui tema omad. Kõige imelikum oli aga see, et teiste hulgas võis näha mehe paljaste jalgade jälgi.

Iskandar ei saanud millestki aru. Kõik rääkis sellest, et keegi li tiigri noaga surnuks löönud, kuid tema arust polnud see üldse võimalik. Keegi ei võinud nende hirmsate küüniste ja lõuapä-ade ligi minna ning eluga pääseda. Ta tõttas oma inimestega sel-est paigast kiiremini eemale. Peagi jõudsid nad koopa juurde.

„Siin on ainult neli meest," sõnas Iskandar. „Tapke nad, kuid tüdrukut ärge puutuge."

Tema hõimukaaslased trügisid paljastatud nugadega enesekindlalt lähemale.

Tarzan laskis neil tulla umbes saja jala kaugusele, siis aga palus Corrie't neid hõigata.

„Pidage kinni!" hüüdis neiu. „Ärge tulge lähemale!" Kõik viis asetasid noole vibunöörile. Igaühel olid vasemas äes varunooled.

Iskandar nägi nende ettevalmistusi ja puhkes naerma, siis aga andis märku rünnakuks.

„ Tuleb neile näidata, et oskame enda eest seista," ütles Tarzan. Ta sihtis Iskandari jalga, saatis noole teele ja üksnes riivas pärismaalast kergelt. Valgete lennutatud nooled haavasid veel nelja. Kaks pärismaalast peatusid, kaks aga tungisid edasi, karjudes nagu saatanad.

Tarzan laskis mõlema südamesse noole. Nad oli liiga lähedal, et oleks saanud neid säästa, nagu ta oli säästnud Iskandarit. Tarzan pöördus Corrie' poole.

„ Öelge neile, et kui nad oma sõjariistad maha panevad ja käed üles tõstavad, jätame nad ellu."

Pärast seda, kui neiu oli need sõnad tõlkinud, hakkasid

46

pärismaalased mornide nägudega midagi jorisema, kuid relvi maha ei pannud ja käsi üles ei tõstnud.

«Pange nooled laskevalmis ja liikuge pikkamisi ettepoole," käsutas Tarzan oma kaaslasi. „Esimese kahtlase liigutuse puhul saatke nool lendu!"

„Teie oodake siin, Corrie," palus Jerry. „Seal võib ohtlik olla."

Neiu naeratas talle, kuid ei kuuletunud. Siis astus mees tema ette ja varjas ta oma kehaga. Tarzan asetas pika noole paigale ja sihtis Iskandari südamesse, seejärel aga sosistas midagi Corrie'le.

„Ta loeb kümneni," seletas neiu pärismaalastele. „Kui te selleks ajaks, kui ta lugemise lõpetab, pole oma relvi maha pannud ja käsi üles tõstnud, tapab ta kõigepealt teie peamehe ning tema järel kõik teisedki."

Tarzan hakkas valjusti lugema, Corrie tõlkis. Kui ta viieni jõudis, andis Iskandar alla. Ta oli enda ees seisvale hiiglasele silma vaadanud ja kohkunud, teised järgisid tema eeskuju ning alistusid samuti.

„Rosetti," ütles Tarzan, «korjake nende relvad kokku ja võtke ära meie nooled. Meie hoiame seni neid sihikul."

Rosetti korjas kõigepealt relvad kokku, siis tõmbas nooled välja nende pärismaalaste kehast, kes olid haavatud, kuid mitte tapetud. Surnutega ta nii peenetundeline polnud.

„ Öelge neile, Corrie, et nad võtaksid oma surnud ja läheksid siit minema. Kui nad aga veel peaksid meid tülitama, siis laseme nad kõik maha."

Corrie tõlkis ja lisas siis veel omalt poolt:

„See, kes teiega rääkis, on ebatavaline inimene. Relvastatud üksnes noaga, hüppas ta tiigrile selga ja tappis selle. Kui tahate ellu jääda, siis kuulake tema sõna."

„Üks hetk, Corrie," kõnetas teda Jerry. „Küsige, kas nad pole näinud mõnd Ameerika lendurit, kes vigastatud lennukist alla hüppas, või vähemalt kuulnud kellestki niisugusest."

Corrie küsis seda Iskandarilt ja sai morni eitava vastuse.

Peamees tõusis püsti ja andis oma inimestele käsu. Keegi neist polnud tõsiselt haavatud.

Nad korjasid üles oma surnud ja pöördusid minekule, kuid Iskandar peatas nad ja kõnetas Tarzanit.

„Kas lubate meil oma relvad võtta?"

Corrie tõlkis.

„Ei!"

47

Paistis, et seda vastust polnud vaja tõlkida ega seletada.

Peamees vaatas uuesti selle hiiglase hallidesse silmadesse ja see, mida ta seal nägi, kohutas teda. „Need pole inimese, vaid tiigri silmad," mõtles ta.

Malai keeles needusi pomisedes käskis ta oma inimesi liikuma hakata.

«Oleksime pidanud nad kõik tapma," ütles Marakratt. «Nad räägivad meist kollanahkadele ja need saavad teada, kust meid otsida."

«Kui teie loogika järgi talitada, siis peaksime tapma iga inimese, kes meile teel vastu tuleb," väitis Tarzan. «Kes tahes neist võib jaapanlastele meie kohta teavet anda."

„Kas teie arvate, et inimesi ei tohi tappa?"

Tarzan raputas pead.

«Isegi jaapanlasi mitte?"

«Siin on vaks vahet. Me sõdime nendega. Kuni käib sõda, tapan ma iga jaapanlase, kui vähegi saan, ent teen seda vihavaenuta, kättemaksuihata ja ilma erilise heameeleta. See on minu kohus."

„Ja teie ei vihkagi neid?"

„Ei," sõnas Tarzan. „Ma mäletan, et olen vaid üksainus kord elus viha tundnud ja kättemaksuks tapnud Mbonga poja Kulon-ga. Ta tappis minu kasuema Kala, ainukese olendi maailmas, kes mind armastas ja keda minagi armastasin. Pidasin teda tookord oma lihaseks emaks. Seda tapmist pole ma iialgi kahetsenud."

Kuni nad jutlesid, valmistas Corrie õhtusööki. Jerry aitas teda. Nad küpsetasid koopasuu ees lõkketulel faasaneid ja põdraliha. Bubonovitch vaatas üle pärismaalastest jäetud relvi.

«Miks te küsisite nendelt bandiitidelt, kas nad pole midagi kuulnud hiljuti siin maandunud Ameerika lenduritest?" päris Corrie. -

„Kaks minu meeskonnast, kellest on teada, et nad välja hüppasid, on üles leidmata," sõnas Jerry. «Need on radist Douglas ja laskur Davis. Me otsisime neid, kuid ei leidnud nende jälgi. Leidsime ainult leitnant Burnhami surnukeha — tema langevari ei avanenud. Arvasime, et kui nende langevarjud ei avanenud, siis oleksime pidanud nad leidma kusagilt lähedalt. Me kõik hüppasime välja mõne sekundi jooksul."

«Kui palju teid oli?"

«Üksteist. Üheksa meeskonnaliiget, kolonel Clayton ja fotograaf.

Minu bombardiir jäi baasi, sest ta haigestus. Teda polnudki vaja. Meil polnud pomme, saime ülesande teha vaid maas-tikuluuret ja pildistada objekte."

«Oodake!" ütles Corrie. „Te olete siin neljakesi. Leitnant Burnham on viies. Kaks jäid teadmata kadunuks. See teeb kokku seitse inimest. Mis juhtus ülejäänud neljaga?"

„Said lahingu ajal surma."

„Vaesed poisid!"

„Ei kannata ainuüksi see, kes surma saab, kannatavad ka kodused — vanemad, tema tütarlaps, sõbrad. Vahest oligi see neile parem, et nad hukkusid, sest lõpuks on siin ehtne põrgu," lisas mees kibedalt, „ja need, kes seda vältisid, on arvatavasti meist õnnelikumad."

Neiu puudutas tema kätt.

„Ärge seda nii kangesti südamesse võtke. Tulevik võib teile ja meile kõigile veel palju õnne tuua."

„Nad olid minu sõbrad ja veel väga noored. Nad pidid lahkuma sellest lõõmavast põrgust. See pole õiglane. Tarzan räägib, et vihkamine on halb, ja ma tean, et tal on õigus. Kuid siiski vihkan ma ka neid õnnetuid käsualuseid, kes meid tulistasid ja keda meiegi tulistasime. Ma tahan neid vihata. Ma pole niisugune filosoof nagu teie ja Tarzan. Sageli teen endale etteheiteid, et ma ei vihka neid küllalt tugevasti."

Jerry nägi, missugune viha süttis neiu silmis, ja mõtles, kui kohutavaid asju pidi ta olema läbi elanud, et loomult lahke ja armsa tütarlapse südames võisid ärgata nii tugevad tunded. Ta kordas lauset, mis neiu talle nüüdsama oli öelnud.

„Ärge seda nii kangesti südamesse võtke."

„Te pole näinud oma ema surnuks piinatuna ega oma isa, kelle kollased elajad on täägiga läbi torganud. Kui te oleksite seda näinud ja neid mitte vihkama hakanud, siis te ei vääriks inimese nime."

„Teil on ilmselt õigus," nõustus mees.

Ta surus neiu kätt.

„Vaene laps."

„Ärge haletsege mind," sõnas neiu peaaegu vihaselt. „Ma ei nutnud siis ega hiljem, aga kui teie mind haletsete, hakkan nutma."

Kas ta rõhutas sõna „teie"? Jerry otsustas, et jah, ehkki see oli vaevumärgatav.

49

Peagi kogunes väike salk lõkke ümber. Taldrikuteks olid laiad puulehed, kahvliteks teritatud bambusetikud ja loomulikult oli igaühel oma nuga. Joodi pudelkõrvitsa viljadest uuristatud anumatest.

Peale faasanite ja põdraprae oli neil veel puuvilju ning praetud durianiseemneid. Sellel küllusemaal ei elanudki nad nii kehvasti.

„Te mõtelge vaestele koerapoistele, kes seal baasis asuvad," lausus Marakratt. „Nad söövad konserveeritud liha- ja aedvil-japlöga ning muud selletaolist jälkust."

„Mina teeksin jalamaid kellegagi neist vahetust," tähendas Jerry.

„Kes need „koerapoisid" on?" küsis Corrie.

„Noh, minu arust tähendas see algselt sedasama, mis jalaväelane, kuid hiljem sai hüüdnimeks igaühele, kes sõjaväkke kutsuti," seletas Jerry.

„Seega iga Ameerika sõduri hüüdnimeks," lisas Marakratt.

„Mis imelik keel!" hüüatas Corrie. „Ja mina arvasin, et oskan inglise keelt!"

„Jääge meie juurde, Corrie, ja me lihvime teie ameerika keelt ning rikume inglise keele oskust."

Jerry puhkes naerma.

„Kui te suvatsete pöörata erilist tähelepanu veltveebel Rosetti sõnavarale, siis on nii üks kui teine lõplikult rikutud," ütles sõna sekka Bubonovitch.

„Miks sulle minu ameerika keel ei meeldi, tarkpea?" küsis Marakratt.

„ Mulle tundub, et veltveebel Marakratt on teravmeelne inimene, " kaitses teda Corrie.

Rosetti läks näost üleni punaseks. „Tee kraapsjalga, teravmeelitseja." Bubonovitch naeris.

IX

Enne õhtueinet lõikas Tarzan suure puu küljest kaks laia koorelatakat. Need olid vähemalt tollipaksused, painduvad ja tugevad. Neist lõikas ta välja kaks ketast läbimõõduga umbes kuusteist ja pool tolli. Kummagi ketta serva lõikas ta kuus sü-

50

gavat vagu, jättes nende vahele viis mõhna. Corrie, Jerry ja ka teised istusid lõkke ümber ning jälgisid huviga tema tööd.

„Mis pagana asjandusi te meisterdate?" ei pidanud lendur lõpuks vastu. „Need sarnanevad ümmarguste lamedate viie varbaga taldadega."

„Tänan teid," vastas Tarzan. „Ei teadnudki, et ma nii hea voo-lija olen. Need asjandused on mõeldud vaenlaste petmiseks. Ma ei kahtle, et see lurjus koos jaapanlastega peagi siia tagasi tuleb. Pärismaalased on head jäljekütid ja tunnevad meie jälgi väga hästi. Omatehtud sandaalide jälgi aga eristab vähimagi vaevata isegi kõige suurem juhmard. Seepärast peame need peitma. Selleks läheme esialgu hoopis vastupidises suunas sellele, kuhu me tõepoolest kavatseme minna, ja jätame maha jäljed, mille järgi meie salk sedamaid ära tuntakse. Siis naaseme laagrisse läbi põõsastiku, kuhu mingeid jälgi ei jää, ja alustame oma teed ettekavatsetud rada mööda. Kolm lähevad nii, et igaüks astub täpselt eesmi-neja jälgedesse. Mina võtan Corrie' sülle. Temale on väsitav meeste samme teha. Bubonovitch tuleb viimasena, tema seob need tallad oma jalgade külge. Ta astub igale meie jäetud jäljele ja nii jäävad meist maha ainult elevandi omadega sarnanevad jäljed."

„Kurat võtaks!" hüüatas Rosetti. „Kuid elevandil pole ju nii suured jalad."

„India elevantide suhtes pole ma tõepoolest nii kindel," soostus Tarzan, „kuid aafrika elevandi esijalgade ümbermõõt võrdub looma poole õlakõrgusega. Seega vastavad need jäljed umbes üheksa jala kõrguse elenvandi omadele. Kahjuks kaalub Bubonovitch palju vähem kui elevant, mistõttu need jäljed ei tule nii sarnased, nagu oleks tahtnud. Kuid loodame, et pärismaalased ei tee üldse elevandi jälgedest väljagi, vaid hakkavad meie omi otsima. Peaksid nad siiski neid lähemalt silmitsema, siis panevad kahejalgse elevandi jäljed neid suuresti imestama. Jerry, teie olete täna esimesena valves — kaks ja pool tundi. Marakratt on viimane, kolmest kuueni. Head ööd!"

Järgmisel hommikul tõusti varakult.

Kinnitanud keha külma hommikueinega, tallasid nad sisse valejäljed, siis aga seadsid sammud vastassuunda. Bubonovitch, kes tuli viimasena, astus kõigest jõust eesmineja jälgedesse.

Ühe miili lõpuks, mida Tarzan pidas vajalikuks jälgede maskeerimiseks maha käia, oli see juba üpris väsinud elevant. Ta istus raja äärde, võttis oma rohmakad jalad ära ja viskas minema.

51

Kuid Tarzan tõstis need maast üles ja heitis kaugemale tihedasse võsasse.

„See oli ränk ülesanne, veltveebel, kuid teie sobisite selleks kõige paremini."

„Ma võin Corrie't kanda..."

„Sellel mehel on ju naine ja laps!" torises Marakratt.

„Kolonelil on rohkem õigusi, ta on auastmelt vanem!" vaid-
les Bubonovitch Jerryle vastu. .

„Oh ei!" hüüdis Tarzan. „Ma lihtsalt ei saanud jätta Corrie' kaitsmist huntide hooleks."

Corrie puhkes naerma, ta silmad särasid.

Talle meeldisid need ameeriklased oma veidrate naljade ja kõige tavapärase eiramisega. Ehkki inglane oli tagasihoidlikum, sobis ta suurepäraselt nende seltskonnaga. Jerry oli neiule rääkinud, et Tarzan on lord, aga tema isiksus avaldas Corrie'le palju sügavamat muljet kui tiitel.

Äkitselt tõstis Tarzan pea ja vedas ninaga õhku.

„Ronige puu otsa," ütles ta.

„Kas keegi tuleb?" küsis Corrie.

Jah, üks veltveebli sugulasi — kahe paari jalgadega. See on üksildane isasloom. Mõnikord võivad nad metsikud olla."

Ta tõstis Corrie' allarippuvatele osktele, kuna teised lähimate puude otsa ronisid. Tarzan muigas: nad olid juba üsna osavaks muutunud. Ise jäi ta rajale seisma.

„Te ei kavatse ju ometi sinna jääda?" küsis Jerry.

„Mõneks ajaks küll. Ma armastan elevante. Nad on minu sõbrad. Enamik neist armastab mind. Ma saan sellest juba varakult teda, kui ta kavatseb mind rünnata."

„Kuid see pole ju aafrika elevant," ei jätnud Jerry järele.

„ India elevandid pole nii metsikud kui aafrika omad ja ma tahan korraldada katse. Mul on oma teooria. Kui see valeks osutub, jõuan puu otsa ronida. See paistab alati välja, kui elevant kavatseb kallale tungida: ta tõstab kõrvad üles, painutab londi kõveraks ja kukub pasundama. Nüüd aga olge, palun, puude otsas vagusi, ärge ajage juttu ega liigutage. Ta on juba lähedal."

Neli inimest tardus liikumatult paigale ja hakkas ootama elevandi tulekut. Corrie kartis Tarzani pärast. Jerry pidas rumaluseks niimoodi riskida, Marakratt aga soovis endale sel hetkel automaati.

Järsku ilmus rajale kogukas loom. Kui tilluksed silmad

52

Tarzanit nägid, jäi elevant seisma.

Sedamaid kerkisid ta kõrvad ja lont üles. Elevant valmistus ründama — see mõte välgatas kõigil neljal, kes puu otsas istusid.

Corrie' huuled liikusid. Ta palvetas hääletult:

„Kiiremin, Tarzan! Kiiremini!"

Viimaks hakkas Tarzan rääkima. Ta kasutas keelt, mida pidas ühiseks enamikule metsloomadele — see oli suure ahvide-sugukonna emakeel. Vähesed oskasid seda rääkida, kuid Tarzan teadis, et paljud saavad sellest aru.

„Yo, Tantor, yo!" ütles ta.

Elevant kõigutas end kahele poole. Ta ei hakanudki pasundama, vaid laskis kõrvad pikkamisi alla ja ajas londi sirgeks. „Yod!" lausus Tarzan.

Suur metsloom kõhkles viivu, siis hakkas inimese poole minema. Ta peatus Tarzani ees, sirutas oma londi välja ja hakkas sellega inimese keha kompama. Corrie klammerdus oksa külge, et hoiduda maha kukkumast. Nüüd mõistis ta, miks mõni naine suurest erutusest minestusse langeb.

Tarzan silitas elevandi lonti ja sosistas midagi vaikselt.

„Aixe Tandnala!" käsutas ta siis.

Elevant laskus põlvili. Tarzan põimis londi oma keha ümber ja käsutas uuesti: „Nalabjat!"

Tantor tõstis Tarzani maast üles ja pani oma lagipähe istuma. „Unk!" kamandas Tarzan.

Elevant hakkas rada mööda edasi liikuma, minnes läbi puude alt, kus istus neli jahmunud inimest.

„Meil on aeg teele asuda," sõnas Tarzan, kui oli elevandiga hüvasti jätnud.

Kõik ronisid puude otsast alla.

Jerryt ärritas see, mida ta pidas teistele oma mehisuse ja vapruse omakasupüüdlikuks näitamiseks.

„Mis kasu on niisugusest riskist?" küsis ta teravalt.

„ Elades džunglis õlg õla kõrval metsikute loomadega, peab palju teadma, kui tahad ellu jääda," seletas Tarzan. „See maa on mulle võõras. Omal maal on elevandid minu sõbrad ja on korduvalt mu elu päästnud. Ma tahtsin siinsete elevantide iseloomu tundma õppida ja kontrollida, kas suudan allutada neid oma tahtele, nagu ma seda kodus olen teinud. Võib-olla mõne päeva pärast olete õnnelikud, et ma selles selgusele jõudsin. Võib muidugi

53

juhtuda, et ma ei näe seda elevanti enam iialgi, aga kui me siiski kohtume, tunneb ta mind ära ja mina teda. Tantoril nagu minulgi on hea mälu nii sõprade kui ka vaenlaste peale."

„Andke andeks, et ma niimoodi ütlesin," vabandas Jerry, „kuid olime kõik hirmunud, kui teid vaatasime."

„Ma ei riskinud peaaegu üldse," väitis Tarzan, „kuid vaadake ette, et teie seda ise tegema ei hakka."

„Mispärast?" küsis Bubonovitch.

„Ta võib teid kihvadega lõhki rebida, jalge alla tallata ja teist järelejäänud löga metsa laiali pilduda." Corrie võpatas. Marakratt vangutas pead. „Ja mina söötsin neid loomaaias maapähklitega!" Peagi jõudsid nad metsa, kus kasvasid sirgetüvelised hiid-puud, mille ümber olid põimunud võimsad metsviinapuu väädid ja õhujuurtega taimed, moodustades läbitungimatu eesriide. Hämar valgus, tunne, nagu viibiksid toomkirikus, ja salapärased hääled mõjusid masendavalt kõigile peale Tarzani. Nad kõmpisid sõnatult edasi, igatsedes jõuda päikesepaistele.

Metsloomaraja käänaku taga sattusidki nad ootamatult silmipimestavasse päikesevalgusse. Mets lõppes järsult kuristiku serval. All paistis kitsas tuffi ja liivakivisse uuristatud org, mille põhjas kohises jõgi. See oli imekaunis org, kus kasvas rohkesti puid. Tarzan silmitses tähelepanelikult ümbrust. Inimese tundemärke siin polnud, eemal sõi rahulikult mõni põder. Kuid tema teravad silmad märkasid musta laiku, mida puu tihedas varjus oli peaaegu võimatu näha. Ta näitas seda ka teistele.

„ Hoiduge temast eemale. See on hoopis ohtlikum Tantorist ja mõnikord isegi tiigrist."
"

„Kes see on? Vesipühvel?" küsis Jerry. „Ei ole. See on ninasarvik Buto. Tema nägemine on väga vilets, kuid kuulmine ja haistmine haruldased. Tal on ohtlik ja nuutlik iseloom. Tavaliselt põgeneb ta inimese eest ära. Kuid te ei või tema käitumise suhtes kunagi kindel olla. Vallimägi hoiatuseta võib ta tubli traavli kiirusel kõrvulukustavalt möirates teie suunas kihutada ja kui teid kätte saab, pistab läbi ja viskab õhku."

„Siinsed ninasarvikud küll niisugused ei ole," vaidles Corrie vastu. „Neil on lühikesed kihvad, mida nad kasutavad sarve asemel."

„Väga võimalik," nõustus Tarzan, „kuid ma pidasin silmas aafrika ninasarvikut."

54

Rada keeras järsult paremale, järsaku servale ja laskus loo-geldes alla, kuid oli ülimalt kitsas ja ohtlik. Kõigil oli hea meel, kui orgu jõuti.

„Seiske siin," ütles Tarzan, „ja püüdke olla täiesti vagusi. Tahan antiloopi kätte saada. Teie lõhn siit Butoni ei jõua ja kui olete hästi tasa, siis ta teid ei kuule. Need põõsad varjavad mind, kuni ma aasani jõuan. Kui ma antiloobi kätte saan, lähen paremale jõge mööda alla, kuni rada sellest läbi viib. Te võite sinna minna ja seal mind oodata. Rada kulgeb Butost mööda umbes saja jardi kauguselt. Kui ta teid haistab või kuuleb ja jalule tõuseb, siis ärge end liigutage, kuni ta teie poole pole hakanud tulema, aga kui see on juhtunud, siis põgenege puu otsa."

Tarzan vajus maadligi ja hakkas kõrges rohus hääletult edasi roomama. Tuul puhus antiloobikarja poolt ninasarviku suunas ega kandnud nendeni inimeste lõhna. Aga kui Tarzan oli karja juurde ja tema kaaslased jõeni jõudnud, muutis tuul suunda.

Tarzan oli teda kaljurünka jalamil ootavate kaaslaste vaateväljast kadunud. Nad imestasid, kuidas ta võis leida varju seal, kus seda ei paistnud üldse olevatki. Seni kulges kõik kavandatud plaani kohaselt, kuid äkki märkasid nad, et antiloobikarja juhtloom tõstis pea ja vaatas tagasi, siis aga hakkasid kõik loomad välkkiirelt nende poole tormama. Tarzan tõusis rohust ja hüppas noorele pullile peale. Ta nuga välgatas päikese käes ja mõlemad kukkusid maha, kadudes kõrgesse rohtu. Nelja vaatleja tähelepanu oli tervenisti hõivatud sellest algelisest kurbmängust: ürgaja kütt tapmas oma jahisaaki.

Lõpuks ütles Jerry:

„Pagana pihta!"

«Vaadake!" hüüatas äkki Marakratt sõrmega teisele poole osutades.

Nad vaatasid selja taha ja nägid Butot, kes oli valvsalt jalule hüpanud.

„Arge liikuge!" sosistas Jerry.

„Siin pole puid," ohkas vaikselt Marakratt.

Tal oli õigus. Nende vahetus läheduses polnud ainsatki puud.

„Ärge liigutage!" hoiatas Jerry uuesti. „Kui ta otsustab meid rünnata, siis tormab selle suunas, mis liigub."

„Ta tuleb siia," ütles Bubonovitch.

Tõepoolest, ninasarvik tuli nende poole. Ta paistis pigem

55

nõutu kui vihasena. Usutavasti avastas tema vilets nägemine orus midagi võõrast ja sundis ette võtma kontrollkäiku.

Kolm meest astusid üksmeelselt ette, et olla Corrie' ja pikkamisi läheneva looma vahel. See oli pinev hetk. Kui Buto ründab, saab keegi paratamatult vigastada ja võib-olla isegi surma.

Nad jälgisid pingsalt looma ja nägid, kuidas väike saba kerkis ülespoole, pea aga vajus alla. Ninasarvik pistis traavima.

Ta oli märganud inimesi ja kihutas nüüd otse nende poole.

Ootamatult jättis Marakratt oma kaaslased sinnapaika ja jooksis looma teed ära lõikama. Ninasarvik tormas talle järele. Marakratt jooksis elu eest, kuid tal polnud hobuse väledust, ninasarvikul aga oli.

Õudusest haaratuna jälgisid toimuvat ülejäänud. Siis nägid nad Tarzanit, kes metsloomale ja inimesele vastu kihutas. Kuid mida võis ta teha?

Ninasarvik oli Marakratile juba järele jõudmas, kui see äkki komistas ja kukkus. Corrie lõi käed näo ette. Otsekui lühiajalisest halvatusest toibudes pistsid Jerry ja Bubonovitch jooksu kurbmängupaiga poole. Vastu oma tahtmist eemaldas Corrie käed näo eest. Ta nägi ninasarvikut, kes oli pea alla painutanud justkui selleks, et oma esijalgade juures lebavat meest lõhki rebida.

Selsamal silmapilgul hüppas Tarzan ettepoole, tegi õhus kukerpalli ja laskus kaksiratsa metsloomale selga. Sellest piisas, et viimase tähelepanu Marakratilt eemale juhtida. Ninasarvik pistis meeletult traavima ja ajas end tagajalgadele püsti, püüdes jultunud ratsanikku seljast maha paisata.

Tarzan püsis looma seljas küllalt kaua, et pista nuga läbi paksu naha allpool pead ja läbi lõigata seljaaju. Halvatud loom kukkus maha. Hetk hiljem oli ta juba surnud.

Väike salk kogunes ninasarviku hiigelkere ümber. Tarzan pöördus Marakrati poole.

„Teie, veltveebel, saatsite korda ühe kõige suurema julgustüki, mida ma oma elu jooksul näinud olen!"

„Uskuge mind, kolonel, Marakratt pole oma medaleid ilmaasjata saanud," lausus Bubonovitch.

X

Nüüd jätkus neil liha tükiks ajaks. Antiloop ja ninasarvik — viiele inimesele oli seda rohkem kui küllalt. Tarzan lõikas noore pulli küljest mõne parema pala ja ninasarvikult turjakühmu. Ta kaevas jõe kaldale augu ja tegi sinna lõkke. Teised küpsetasid lõkke kohal antiloobiliha tükke.

„Te ei kavatse ometi seda sööma hakata?" küsis Marakratt.

Ta osutas ninasarviku suurele kühmule, mida kattis karvane nahk.

„Paari tunni pärast hakkate teiegi seda rooga sööma," ütles Tarzan. „See maitseb teile."

Kui augu põhja oli tekkinud kiht hõõguvaid süsi, asetas Tarzan nende peale kühmu nahaga allapoole, kattis selle lehtedega, seejärel aga veel mullaga. Võtnud antiloobi küljest tüki liha, läks ta teistest pisut kaugemale, kükitas maha ja hakkas sööma toorest liha. Ameeriklased ja Corrie olid juba ammugi loobunud sellele tähelepanu pööramast.

„Mis tunne sul oli, Marakratt, ninasarvikuga võidu joosta?" küsis Bubonovitch. „Võin kihla vedada, et sa jooksid sada jardi vähem kui kaheksa sekundiga."

„Kui ma midagi tuulispea moodi oma selja taga tundsin, hakkasin Ave Mariat lugema. Mõtlesin endamisi, et kui mul õnnestub palve lõpuni lugeda enne, kui ta mu kätte saab,

siis on mul võimalus pääseda. Aga just siis ma komistasin. Kuid Püha Neitsi võttis siiski mu palvet kuulda ja päästis minu."

„Ja mina arvasin, et seda tegi Tarzan," tähendas Bubonovitch.

„Mõistagi päästis mind Tarzan, aga kes ta õigeks ajaks kohale tõi? Mis sa arvad, puupea?"

«Ateism on kohatu, kui kõik nii õnnelikult lõppes," lausus Jerry lepitavalt.

„ Minagi palvetasin," tunnistas Corrie. «Palusin, et jumal ei laseks õnnetusel sündida. Te ju riskisite eluga, et meid kõiki päästa. Te olete väga julge mees, veltveebel. Seda enam, et teil polnud pääsemiseks ainustki võimalust, ja te muidugi saite sellest aru."

Rosetti tundis end kohmetuna.

Ta tahtis, et lõpuks ometi räägitaks millestki muust.

„Teie kõik puhute mu teened üles, sõbrad," ütles ta rahulolematult. «Tegin seda endalegi aru andmata. Ma ei mõelnud sel silmapilgul mitte millestki. See, kes tõepoolest mehisust

57

ilmutas, on kolonel. Mõelge vaid, tappa antiloop ja seejärel ninasarvik peaaegu paljakäsi, ainuüksi lihtsa noaga!"

Jerry heitis aeg-ajalt salamahti põgusaid pilke Corrie'le. Ta nägi, kuidas neiu oma ilusate valgete hammastega liha küljest tükke rebis ja talle meenus, mida Corrie oli rääkinud oma vihast jaapanlaste vastu: „Ma tahan neid vihata. Teen endale sageli etteheiteid, et ei vihka neid küllalt tugevasti."

Jerry mõtles sellest, missugune naine tuleb temast pärast sõda ja seda kõike, mis ta pidi läbi elama.

Ta viis pilgu toorest liha söövale Tarzanile ja seejärel teistele meestele, kelle käed ja nägu olid kõrbenud lihast tilkuva mahlaga koos.

«Tahaksin teada, milline saab olema meie maailm pärast sõda," avaldas ta valjusti oma mõtteid. «Missugused oleme meie ise? Enamik meist on nii noored, et meil peaaegu polegi mäletada midagi muud kui sõda — tapmist, vihkamist, verd. Huvitav, kas üksluine rahuaegne elu suudab meile kunagi rahuldust pakkuda?"

„Mis minusse puutub," läks Bubonovitch elevile, „siis tasub mul vaid jalad oma kirjutuslaua alla pista, ja ma ei too neid sealt enam eales lagedale. Tabagu mind jumala viha, kui peaksin oma sõnu sööma!"

„Te mõtlete niiviisi ainult praegu, Bum. Lootkem siiski, et teil on õigus. Enda kohta ei saa ma aga öelda midagi kindlat. Mõnikord ma vihkan lendamist, siis aga jälle mõtlen, et see on saanud osaks minu elust ja minust endast. Mõistagi mitte niivõrd lendamine ise kui sellega seotud värin ja erutus. Kui see nii on, siis see meeldib mulle, järelikult meeldivad ka lahingud ja tapmised. Ma ei tea. Loodan, et see pole nii. Oleks pagana kohutav, kui paljud noormehed sedasama mõtleksid. Või võtame Corrie'. Ta on õppinud vihkama, kuigi pole selleks loodud. Kuid sõda ja jaapanlased sundisid teda seda tunnet kogema. Kui vihkamine on kellegi hinge moonutanud, kas ta saab siis kunagi uuesti niisuguseks, nagu oli varem?"

«Ärge muretsege," lohutas teda Tarzan. «Inimene kohaneb muudatustega väga kergesti. Eriti käib see noorte inimeste kohta. Kui saabub rahu, leiate elus oma tõelise koha. Ainult nõrk ja rikutud inimene pöördub lõplikult halvima poole."

«Arvan, et sõda mõjub siiski meile kõigile," väitis Corrie. «Meist ei tule niisuguseid inimesi kui siis, kui me poleks sõda

58

läbi teinud. See muutis meid kiiresti vanaks, järelikult oleme kaotanud osa oma noorusest. Jerry ütles mulle hiljuti, et ta on kõigest kahekümne kolme aastane, mina aga arvasin, et üle kolmekümne. Ta on kaotanud kümme aastat oma noorusest. Kas ta saab olla seesama inimene, kes on elanud kümme aastat rahus ja turvalisuses? Ei. Usun, et temast saab parem inimene."

Marakrati lühike hüüatus katkestas mõttevahetuse. Nad pöördusid ümber ja nägid, et Tarzan võttis algelisest ahjust praadi välja.

„Tulge siia!" kutsus Marakratt. «Tahaksin kangesti seda rooga maitsta. See lõhnab taevalikult!"

Üldiseks imestuseks oli ninasarviku küür mahlakas, õrn ja ülimalt maitsev.

Kuna nad sõid, jälgis neid silmapaar teisel pool jõge järsaku kaldal kasvavast põõsastikust. Mõne minuti pärast kadus nende silmade omanik uuesti metsa.

Sellel ööl kisklesid metsikud koerad Tarzani tapetud loomade korjuste pärast seni, kuni kohale ilmunud tiiger nad pidu-söömingult minema kihutas. Moodustanud kurjakuulutava ringi, ootasid nad urisedes, kuni džungliisand oma kõhu täis sööb ja minema läheb.

Iga sõda loob uusi sõnu. Erandiks polnud ka Teine maailmasõda. Arvatavasti oli selle sünnitatud tuntuim sõna „kvisling". Kuid sõjad annavad sõnadele ka uusi tähendusi. «Kollaboratsionistil" oli varem hea tähendus, kuid kahtlen, kas see pärast sõda ka nii jääb: keegi ei taha, et teda kollaboratsionistiks nimetataks.

Kollaboratsioniste leidus igal maal, kus viibis vaenlasi. Neid oli ka Sumatral. Niisugune oli Amat — närune olend, kes iga Jaapani sõduri ees lömitas ja kintsu kaapis. Ta oli šaakal inimese nahas, kes kogus raasukesi jultunud okupantide laualt ja sai neilt kõrvakiile, kui ta neil jalus tolgendas.

Nähes viit valget inimest, kes olid peatunud jõe ääres väikeses orus, noolis ta pakse huuli otsekui külakosti ootel ja tõttas rada mööda tagasi oma küla poole, kuhu ajutiselt oli majutatud rühm Jaapani sõdureid. Tal oli kiirustamiseks kaks põhjust: kähku edastada vaenlasele oma informatsioon ja jõuda külla veel valges, kuni „tema kõrgus" polnud jahile väljunud.

Koduni oli jäänud veel mõni miil ja juba hakkas videvikuks kiskuma, kui läks tõeks tema suurim kartus: otsekui kummitus

59

ilmus tema teele džungliisanda hirmuäratav pea. Tiiger ei jätnud Amatile võimalust oma kavatsust kaksipidi tõlgendada, vaid tormas kohemaid tema poole. Amat karjatas meeleheitlikult, hüppas lähima puu otsa ja ronis üles nii kiiresti, kui vähegi suutis. Tiiger hüppas talle järele, kuid ei tabanud. Amat ukerdas suurivaevu üha kõrgemale, hingeldades ja higist nõretades.

Ta jäi pidama alles puu ladvas, värisedes surmahirmust, ja sinna me ta hommikuni jätamegi.

XI

„Kurat võtaks! Mis maa see küll on," torises Marakratt, kui nad järgmise päeva koidkul järsust jalgrajast üles ronisid. „Pead elu eest pingutama, et mitte libiseda all haigutavasse auku!"

«Vaata ometi, mees, mis imekaunis vaade! Või ei suuda sinu silmad ilu tajuda?" küsis Bubonovitch irooniliselt.

«Minu jalgadel pole silmi, et tajuda midagi muud peale väsimuse."

Kuid kõik saab kord otsa ja lõpuks jõudsid nad kuristiku servale. Tarzan silmitses rada.

„Siit on hiljuti läbi läinud pärismaalane, arvatavasti eile hilisõhtul, ja ta võis meid kergesti märgata. Ta on mõnda aega seisnud just selles kohas, siit aga oli meie peatuspaik ja lõke suurepäraselt näha."

Kuna väike salk mööda jalgrada edasi metsa poole rühkis, oli lõõtsutav Amat juba külla jõudnud. Ta oli nii elevil oma soovist kallihinnalist uudist võimalikult kähku ohvitserile välja laduda, et unustas sõdurile kummardust teha ja sai selle eest kõrvakiilu ning oleks äärepealt ka täägiga läbi pistetud. Leitnant Kumajiro Tada üles leidnud, ei unustanud ta sedapuhku eelnevalt kummardamast, ja vuristas seejärel maha, mis ta näinud oli. Tada, kes pärismaalaste murdest midagi aru ei saanud ja oli eriti hommikuti viletsas tujus, virutas Amatile jalaga kubemesse. Seejärel tõmbas ta välja mõõga — ta polnud juba ammugi pead maha löönud ja kavatses teha seda enne hommikusööki.

Kõrval seisev seersant, kes oskas pärismaalaste murret, astus sammu ette, andis au ja kummardas. Pudikeeles teatas ta austatud leitnandile, et Amat oli näinud valgete salka ja püüdnud sellest austatud leitnanti informeerida.

60

Käinud maha umbes kaks miili sellest kohast, kus nad metsa olid sisenenud, Tarzan peatus ja uuris hoolikalt rada.

„Siin ronis meie pärismaalane puu otsa," kuulutas ta, «päästes end tiigri käest. Ta jäi siia kogu ööks ja ronis maha alles hiljuti, arvatavasti koidu ajal."

Nad läksid edasi ja jõudsid peagi raja hargnemiskohta. Tarzan peatus uuesti ja näitas, missugust teed oli pärismaalane läinud. Teisel haruteel aga leidis ta tõendeid selle kohta, et sealt oli läbi läinud mitu inimest.

„Need pole pärismaalased," ütles ta, „kuid minu meelest ka mitte jaapanlased. Siin on väga suurte inimeste jalajäljed. Jerry, teie uurige oma kaaslastega seda rada, kustkaudu läks pärismaalane, mina aga võtan käsile teise. Võib-olla on need poisid hollandi sissid. Kui see nii peaks olema, siis võivad nad meile ülimalt kasulikud olla. Minge aeglasemalt, et ma teile järele jõuaksin."

«Arvatavasti jõuame me pärismaalaste küla juurde," tähendas Jerry. «Meil on ehk parem end džunglis varjata, kuni te tagasi tulete, ja siis koos külale läheneda. Seniks aga otsin üleval sobiva ööbimiskoha."

Tarzan noogutas nõusoleku märgiks, hüppas lähimale oksale ja hakkas puult puule hüpates edasi minema, järgides vasakut teeharu. Nad saatsid teda silmadega, kuni ta vaateväljalt kadus.

«Sellele poisile meeldib rännata kõige vaevalisemal viisil," ütles Marakratt.

„See ei paista sugugi vaevaline, kui teda vaadata," vaidles Bubonovitch vastu. «Vaevaline on üksnes see, kui me ise üritame tema eeskuju järgida."

«Antud tingimustes on see parim moodus rännata," ütles Jerry. „Ei jää mingeid jälgi ja tal on kõik eelised mistahes vaenlase ees, kes teel võib ette tulla."

«Peale kõige muu on see ilus," lisas Corrie. „Ta on ülimalt graatsiline ja liigub nii enesekindlalt."

Ta ohkas.

«Kui me kõik võiksime niimoodi edasi liikuda, tunneksime end palju turvalisemalt!"

Pikkamisi kõndisid nad radapidi Amati küla poole. Bubonovitch käis kõige ees, Rosetti tema järel, Jerry ja Corrie aga neist mõni jard tagapool. Seejärel jäi Corrie seisma, et mokassiini paelu kinni siduda, Jerry aga ootas teda.

61

Teised kadusid teekäänaku taha.

«Kas te ei tunne end ilma Tarzanita veidi hüljatuna?" küsis neiu. Siis ajas ta end sirgu ja laskis kuuldavale kerge kahetsushüüde.

„Oo, ma ei mõelnud sugugi, et ei usalda teid, Bubonovitchit ja Rosettit, aga..."

Jerry naeratas.

«Pole vaja vabandada. Tunnen sedasama mis teiegi. Me kõik oleme siin harjumatus keskkonnas, tema aga mitte. Ta tunneb end nagu kodus. Ma ei tea, mida me ilma temata peale hakkaksime."

„Me oleksime justkui lapsed..."

«Kas kuulete?" katkestas teda äkitselt Jerry.

Ta kuulis eespool hääli ja võõrkeelseid kähedaid käratusi.

«Need on jaapanlased!"

Jerry pistis jooksu, kuid samas peatus ja jooksis tagasi. See oli tema jaoks ränk otsus. Ta pidi maha jätma mõlemad veltveeblid või tütarlapse. Kuid ta oli harjunud tegema ränki otsuseid.

Jerry kahmas neiul käest ja vedas ta tihedasse põõsastikku, mis kasvas kahel pool rada. Nad rühkisid muudkui edasi, kuni hääled enam nendeni ei kostnud. See tähendas, et jaapanlased olid peatunud ja hakanud rada uurima.

Jerry ja Corrie heitsid maha, varjudes metsikult vohavasse rohelusse. Neist oleks võinud ühe jala kauguselt mööduda ja neid mitte märgata.

Tosin Jaapani sõdurit sadas kaela nii ootamatult, et Bubonovitch ja Rosetti ei jõudnud midagi ette võtta. Jaapanlased piirasid nad ümber ja oleksid täägiga läbi pistnud, poleks leitnant Tada vahele astunud. Ta oskas inglise keelt, sest oli omal ajal, kui kuulas ülikoolis loenguid, töötanud hotellis nõudepesijana. Hääldamise järgi taipas ta kohe, et vangid on ameeriklased. Tema küsimustele vastates ütles kumbki oma nime, auastme ja numbri.

«Kas olete sellelt pommitajalt, mis alla tulistati?" küsis Tada.

«Andsime teile kõik vajalikud andmed, mida võisime ja pidime andma."

Tada ütles sõdurile midagi jaapani keeles. See astus ette ja surus täägi otsa Bubonovitchile vastu kõhtu.

«Kas te nüüd vastate mu küsimustele?" urises Tada.

„Te ju teate sõjavangide kohtlemise reegleid. Muide, ma usun, et teie neid ei arvesta. Mis minusse puutub, siis enam ma teie küsimustele ei vasta."

62

„Olete neetud lollpea!" kähvas Tada.

Ta pöördus Rosetti poole.

„Ja milline on teie meeleolu? Kas teie hakkate vastama?"
„Teil ei tule midagi välja," ütles Rosetti.
„Teie grupis oli viis inimest — neli meest ja tüdruk. Kus on ülejäänud kolm? Kus tüdruk on?" käis jaapanlane peale.
„Te saite meid kokku viis inimest? Kas te üldse oskate viieni lugeda?"
„ Hästi, annan teile ühe päeva mõtlemisaega. Homme hommikul vastate kõigile mu küsimustele või teil raiutakse pea maha."
„See-bi ja-bips o-bin va-bi-na to-bi-la," ütles Rosetti Bubonovitchile.
„ Võite oma elu peale kihla vedada, et ma pole nii loll, nagu te arvate, jänkid," ütles Tada.
Marakrati näost võis näha, et ta oli masendatud.
„ Kurat võtaks! Kes võis arvata, et jaapanlane oskab pättide keelt!" kurtis ta Bubonovitchile.
Tada saatis kaks sõdurit otsima salga ülejäänud liikmeid, ise aga asus koos teiste sõduritega tagasiteele, et toimetada vangid Amati kodukülla.
Jerry ja Corrie kuulsid kõike, mis räägiti. Nad kuulsid, et jaapanlased läksid ära, kuid ei teadnud, et kaks oli saadetud neid otsima.
Arvates, et hädaoht on möödas, tulid nad peidupaigast välja.

Tarzan liikus mööda puid kergesti edasi ja oli läbinud juba umbes kaks miili, kui tema tähelepanu köitis eespool mingi möll. Ta kuulis suurte ahvide tuttavat urisemist ja pobinat ning taipas, et kas siis ründavad nemad või tungivad neile kallale vaenlased. Peagi silmas ta nelja täiskasvanud orangutangi, kes erutatult karglesid hiigelsuure puu okstel. Kriisates ja hoope jagades viskusid nad siia-sinna. Ja samas nägi ta nende raevu objekti—püütonit, kes oli keerdunud noore orangutangi ümber. Madu polnud veel jõudnud ohvrit surnuks kägistada, sest pidi ahvide rünnakuid tagasi tõrjuma. Noore orangutangi meeleheitlik kisa tõendas, et ta oli veel elus.
Tarzan hakkas vabisema soovist astuda võitlusse oma veri-vaenlase madu Histah'ga. Ka tahtis ta aidata oma manganidest sõpru — suuri ahve. Teda ei heidutanud mõte, kas nad tunnistavad ta oma sõbraks või tungivad talle kallale kui vaenlasele. Nad

sööstsid siia-sinna, jagades hoope ja kriisates.
Ta hüppas kähku puu otsa, kus võitlus aset leidis, kuid püütonist kõrgemal asuvale oksale.
Selles ürgaegses kurbmängus osalejad olid käimasolevast niivõrd hõivatud, et keegi ei märganud tema kohalviibimist, enne kui ta ise rääkima hakkas, soovides teada, kas nad Tantori kombel temast ka aru saavad.
„Kreeg-ah!" hüüdis ta. „ Tarzan bundalo Histah."
Ahvid tardusid paigale ja vaatasid üles.
Nad nägid peaaegu alasti inimest, kes püütonist kõrgemal suurel oksal end tasakaalus hoidis. Tema käes läikis nuga.
„Bundalo!" karjusid nad. See tähendas „tapa".
Tarzan sai väga rõõmsaks, et ahvid teda mõistsid. Ta hüppas püütonile otsa. Tugevad sõrmed pigistasid pihtidena püütoni kaela, kuna vahe tera tungis sügavale väänlevasse kehasse. Keerdunud madu tõmbles korra ning vabastas noore ahvi ja püüdis põimuda

Tarzani keha ümber. Meeleheitlikult elu eest võideldes laskis püüton oksa lahti ja Tarzanit kaasa tõmmates kukkus puu otsast alla.

Teised oksad pidurdasid nende kukkumist ja Tarzan ei saanud haiget. Madu väänles nii pööraselt, et Tarzanil ei õnnestunud kuidagi teda teist korda noaga lüüa. Ehkki raskesti haavatud, oli madu ikka veel ohtlik vastane. Kui tal oleks õnnestunud Tarzan oma võimsasse haardesse saada, oleks ta mehe silmapilk puruks muljunud.

Üksteise järel hüppas neli ahvi puu otsast alla. Urisedes ja kriisates rebisid nad püütoni inimese ümbert lahti, mis võimaldas Tarzanil veel kord noaga lüüa, ja mao maharaiutud pea veeres eemale. Seejärel pöördus ta näoga ahvide poole, asetas jala mao pea peale, tõstis näo taeva poole ja tõi kuuldavale isaahvi võidukisa. Paksus metsas kõlas see jubedalt ja salapäraselt ning mõneks minutiks vakatasid džunglis kõik hääled.

Ahvid silmitsesid inimest. Vanast hallist ajast peale oli nende sugu olnud ahvide loomulik vaenlane.

Oli see kummaline inimene nende sõber või vaenlane?

Tarzan põrutas endale vastu rinda ja ütles:

„ Tarzan."

Ahvid noogutasid ja kordasid tema nime. Suurte ahvide keeles tähendas see „valge nahk".

„ Tarzan yo," ütles inimene. „Mangani yo?"

64

„Mangani yo," vastas kõige vanem ja suurem ahv, kinnitades seega, et ahvid on Tarzani sõbrad.

Otsekui tugevast tuuleiilist lõid ootamatult sahisema oksad ja lehed. Ahvid ja inimene tardusid äraootavalt paigale. Kõik tundsid ära müra allika, kuid inimene ei teadnud, mida see ennustada võis.

Peagi nägi ta, et neile läheneb puude otsas kümme või kaksteist hiigelsuurt musta kogu. Ahvid hüppasid maha ja piirasid Tarzani sisse. Nad olid tema läbilõikava kisa peale kohale tormanud välja selgitama selle põhjust, sest see võis olla vaenuliku sugukonna isaahvi võidukisa või väljakutse võitlusele.

Ahvid silmitsesid Tarzanit umbusklikult, mõni paljastas kihvad. Ta oli inimene, nende loomulik vaenlane. Nad silmitsesid kord Tarzanit, kord Uglot, kes oli isaahvidest kõige vanem ja suurem. Uglo näitas inimesele ja lausus:

„Tarzan yo."

Seejärel jutustas ta oma algelises keeles, täiendades seda märkide ja viibetega, mida Tarzan oli teinud. Kõik äsja kohale jõudnud ahvid peale ühe — Oju — noogutasid arusaamise märgiks pead. Noor jõuline orangutang paljastas ähvardavalt oma kihvad.

„Oju bundalo!" urises ta, mis tähendas: „Oju tapab!"

Püütoni käest päästetud noore ahvi ema Vanda surus end Tarzani vastu ja silitas teda kareda mõhnalise käpaga. Ta astus inimese ja Oju vahele, kuid Tarzan lükkas ta ettevaatlikult kõrvale.

Oju oli talle väljakutse esitanud ja Tarzan pidi selle vastu võtma, kui ei tahtnud sugukonna lugupidamist kaotada. Ta teadis seda, ja ehkki tal polnud vähimatki soovi võidelda, tõmbas ta välja oma noa ja läheneb urisevale Ojule.

Käppadel püsti seistes oli Oju peaaegu kuus jalga pikk ja kaalus vähemalt kolmsada naela. See oli tõepoolest hirmuäratav vastane. Tema pikad esikäpad, hiiglaslikud musklid,

määratu suured kihvad ja tugevad lõuapärad võisid tõhususelt vabalt võistelda Tarzani relvaga.

Oju hakkas raskel sammul lähenema mõhnalisi varbaid tugevasti maha toetades.

Uglo tahtis vahele astuda ja tegi ebaleva liigutuse, kuid ta hakkas juba vanaks jääma. Ta teadis, et Oju oleks meelsasti tahtnud teda pealiku kohal välja vahetada. Kui ta praegu sekkub, siis võib üksnes kiirendada enda troonilt kukutamist. Ta mõtles ümber.

65

See-eest sõimas Vanda, nagu jaksas, ja teda aitasid ka teised ahvid, kes Tarzani ennastsalgavat kangelastegu olid pealt näinud..

See kõik ei suutnud aga Ojut peatada.

Küljelt küljele taarudes lähenes ta enesekindlalt vastasele, täis üleolevat põlgust hädiste inimeste esindaja vastu. Oju võib ta üheainsa hoobiga maha paisata. Ta sirutas oma pika käpa välja. See oli tema taktikaline viga. Tarzan muutis jalamaid te-gutsemisplaani. Haaranud noa hambusse, hüppas ta ettepoole ja kahmas tugevate sõrmedega Oju randmest kinni, pöördus kähku ümber, kummardas alla ja heitis orangutangi üle pea. Viimane prantsatas raskesti selili.

Raevust möirates tõusis Oju kohmakalt jalule. Tarzan hüppas talle kiiresti kukile, kuni ahv polnud veel toibuda jõudnud, põimis oma jalad tema keha ja vasaku käe kaela ümber. Siis surus ta noatera looma külje vastu ja vajutas seda, kuni Oju valust kisendama pistis.

„Ka-goda?" küsis Tarzan.

Ahvide keeles tähendas see sõna allaandmist.

Vastuseks sirutas Oju oma pika käe selja taha, et vastasest kinni kahmata.

Taas torkas nuga, seekord veel sügavamale. Uuesti küsis Tarzan:

„Ka-goda?"

Mida rohkem Oju püüdis vaenlast seljast maha heita, seda sügavamale tema kehasse nuga tungis. Tarzan oleks võinud ta tappa, kuid ei tahtnud seda. Sugukond vajas noort tugevat isast, see sugukond aga oli Tarzani vastu väga sõbralik.

Oju pani visalt vastu, ehkki küljest nirises verd. Tarzan libistas noatera Oju kaela juurde ja torkas selle sisse, põhjustades uue verejooksu ja tekitades teravat valu.

„Ka-goda!" urises Oju.

Tarzan laskis ta sedamaid vabaks. Oju läks raskel sammul eemale, kükitas maha ja hakkas oma haavu lakkuma. Tarzan teadis, et oli saanud endale vaenlase, kuid niisuguse vaenlase, kes teda alati kardab.

Ta teadis sedagi, et oli tugevdanud sugukonnas enda kui võrdväärse positsiooni. Nüüd jäävad nad igavesti tema sõpradeks.

Ta juhtis Uglo tähelepanu inimjälgedele rajal.

„Tarmangani?" küsis ta.

66

„Sord tarmangani," vastas Uglo, mis tähendas „ halvad valged inimesed".

Tarzan teadis, et suurte ahvide jaoks olid kõik valged inimesed halvad, seepärast tahtis ta siit läbi läinud inimeste kohta võimalikult rohkem teada saada. Nad võivad osutuda ülimalt kasulikeks liitlasteks.

Ta küsis Uglolt, kas nendel valgetel inimestel oli mingi laager või läksid nad sealt lihtsalt mööda. Uglo ütles, et nad olid laagris. Tarzan päris, kui kaugel nad asuvad, iglo sirutas oma käpad täies pikkuses päikese poole, siis asetas peopesad teineteise vastu umbes ühe jala kaugusele — umbes nii palju liigub päike tunni jooksul edasi.

Tarzan sai aru, et valgete laagrini oli ligikaudu kolm miili — nii palju kui ahvid tavaliselt tunniga maha käivad.

Ta ronis puu otsa ja hakkas tarmanganide laagri poole liikuma. Ahvide keeles pole sõna «nägemiseni" ja sugukonna liikmed pöördusid rahulikult oma harjumuspärase tegevuse juurde. Oju ravis haavu, kuid iga kord hakkas ta urisema ja paljastas kihvad, kui keegi talle lähenema juhtus.

XII

Jerryt vaevasid süümepiinad.

«Tunnen end kaabakana," ütles ta. «Jätsin poisid saatuse hooleks, ise aga pugesin peitu. Kuid ma ei tohtinud riskida ega jätta teid üksi, Corrie, et teid kinni võetaks."

«Isegi siis, kui mind poleks siin olnud," lohutas teda Corrie, „oli kõige parem teha seda, mis te tegite. Oleks teid koos nendega kinni võetud, poleks te neid kuidagi aidata saanud. Nüüd aga saame ehk koos Tarzaniga midagi ette võtta ja nad päästa."

«Tänan teid nende sõnade eest, kuid ma..."

Äkki ta vakatas ja jäi teraselt kuulatama.

«Keegi tuleb," sosistas ta.

Jerry vedas neiu põõsastesse tagasi. Oma varjupaigast nägid nad rada tubli viiekümne jardi kaugusele kuni kohani, kus see käänaku tegi ja silmist kadus. Peagi kuulsid nad selgesti hääli.

«Jaapanlased!" sosistas Corrie.

Ta võttis tupest nooled ja asetas ühe vibule. Jerry muigas ja järgis tema eeskuju. Minut hiljem tuli käänaku tagant nähtavale

67

kaks jaapanlast. Nad kõndisid pikkamisi ja muretult, püssid kõikumas selja taga. Sõdurid arvasid, et neil pole midagi karta.

Nad täitsid ohvitseri käsku ja läksid otsima kolme kaotsijäänud valget, kuid ei viitsinud varitsuses kükitada. Nüüd lonkisid nad pikkamisi laagrisse ja kavatsesid ette kanda, et olid korraldanud kõige põhjalikumad otsingud.

Corrie nihkus Jerryle lähemale ja sosistas:

«Teie võtke vasakpoolne, mina võtan parempoolse."

Jerry noogutas ja tõstis vibu.

«Laseme neil tulla kahekümne jala kaugusele," ütles ta. «Kui ma ütlen: «Nüüd!", siis laseme ühekorraga."

Nad jäid ootama. Jaapanlased lähenesid äärmiselt aeglaselt millestki muretult lobisedes.

«Ahvide keel," tähendas Corrie. „Tss!" hoiatas ta seejärel.

Ta tõusis püsti ja pingutas vibu nii tugevasti, et noole päras olev sulg ta põske puudutas.

Jerry vaatas teda silmanurgast. «Sumatra Jeanne d'Arc," mõtles ta.

Jaapanlased jõudsid saatusliku jooneni. „Nüüd," lausus Jerry. Kaks vibunööri lõid üheaegselt vihisema. Märklaud, mida sihtis Corrie, kukkus silmili maha, nool südames.

Jerry sihik polnud nii täpne. Tema ohver haaras kinni noolest, mis oli tunginud sügavale kaela.

Jerry hüppas rajale, kus haavatud jaapanlane püüdis õlalt püssi kätte saada. See juba peaaegu õnnestuski tal, kui Jerry talle kohutava lõuahaagi virutas. Sõdur kukkus maha ja

lendur kummardus tema kohale, käes nuga. Kaks korda torkas ta selle mehe südamesse. Sõdur tõmbles korraks kramplikult ja jäi vakka.

Jerry tõstis silmad ja nägi Corrie't, kes teiselt jaapanlaselt parajasti püssi ära võttis. Ta seisis oma ohvri kohal nagu kätte-maksujumalanna.

Kolm korda torkas ta täägi sõduri rinda.

Ameeriklane vaatas üksisilmi neiu nägu. Seda moonutas raev, vihkamine ja kättemaksuiha.

Ta pöördus Jerry poole.

«See on see, mida tahtsin oma isa surma eest teha. Nüüd olen rahul."

«Olete imeline," ütles Jerry.

68

Ta võttis teise sõduri püssi, mõlema padrunilindid ja varustuse ning vedas siis laibad Corrie' abiga põõsastesse.

„Te võite ka tulirelvast märki tabada," sõnas Jerry. Ja lisas siis muiates: „Te tapsite oma esimese inimese."

„Ma ei tapnud inimest," väitis neiu. „Ma tapsin jaapanlase."

„Kõrgi Juno halastamatu viha," tsiteeris Jerry.

„Kas teie arvate, et naine ei tohi vihata?" küsis Corrie. „Tei-le ei meeldiks vist iialgi vihkav naine?"

„Teie meeldite mulle," sõnas Jerry rahuliku tõsidusega.

„Ja teie mulle ka, Jerry. Te olete nii hea. Teie kõik olete head. Te ei lasknud mul tunda end naisena, ma tundsin end meeste keskel nagu mees."

Jumal hoidku!" hüüatas Jerry.

Mõlemad naersid.

Puude otsas edasi liikudes jälgis Tarzan pidevalt rada. Järsku ta peatus ja tardus paigale.

Ta silmas eespool inimest, kes kükitas puu otsa ehitatud lavatsil. See inimene võis rada näha just selles suunas, kust Tarzan lähenes. Mees oli valge ja hästi relvastatud.

Ilmselt oli ta pandud valvama rada, mida mööda võis läheneda vaenlane.

Tarzan siirdus ettevaatlikult rajast kaugemale. Kui ta poleks tsiviliseeritud inimeste nüristunud tähelepanuvõimest teadlik olnud, siis oleks ta ülimalt imeks pannud, et noormees kohe tema lähenemist ei märganud.

Teinud kaare, möödus ta vahimehest ja oli mõni minut hiljem juba puu otsas, mis seisis väikese mägiaasa serval, ning silmitses enda all algeliselt ja korratult püstitatud laagrit. Puude varjus lesis umbes paarkümmend meest. Pudel käis ringi käest kätte, õigemini suult suule. Kõik mehed olid habemesse kasvanud. Ainus erand oli noormees, kes küll teiste juures istus, kuid pudelist vaid harva lonksu rüüpas.

Mehed olid relvastatud revolvrite ja nugadega. Peale selle oli igaühel käepärast veel püss. See polnud sugugi meeldiv seltskond.

Tarzan otsustas, et mida vähem ta nende inimestega tegemist teeb, seda parem.

Kuid siis murdus tema all oks ja ta kukkus alla neist umbes sada jalga eemale. Ta lõi tugevasti pea ära ja kaotas teadvuse.

69

Kui Tarzan toibus, lamas ta puu all. Tema käed olid kinni seotud. Mehed ja naised kükitasid või seisid tema ümber. Kui nad nägid, et ta oli teadvusele tulnud, kõnetas üks mees teda hollandi keeles.

Tarzan sai temast aru, kuid raputas pead, nagu ei mõistaks ta sõnakestki.

Noormees küsis temalt, kes ta on ja miks ta nende järele nuhib. Teine proovis korrata küsimust prantsuse keeles — esimeses tsiviliseeritud inimeste keeles, mille Tarzan oli selgeks õppinud.

Tarzan raputas uuesti pead. Noormees püüdis temaga rääkida inglise keeles.

Tarzan teeskles, et ei saa aru, ning pöördus nende poole San-sibarist ja Aafrika idarannikult pärit bantu suguharru kuuluvate moslemite keeles, olles veendunud, et nad seda ei oska.

„Kõlab nagu jaapani keel," ütles üks meestest.

„Ja siiski pole see jaapani keel," vaidles vastu teine, kes seda keelt oskas.

„Ehk on see metslane? Tal pole riideid seljas, relvadeks on vibu ja nooled ja ta kukkus puu otsast alla nagu ahv." „See on neetud spioon."

„Mis kasu on spioonist, kes ei oska ühegi tsiviliseeritud rahva keelt?"

Nad mõtlesid selle üle põhjalikult järele ja tõenäoliselt loobusid uskumast, et nende vang võiks olla spioon. Vähemalt mõneks ajaks. Neid ootasid märksa tähtsamad asjad.

„Äh, kurat temaga," kuulutas uduse pilguga hiiglane. „Ma tahan juua."

Ta läks tagasi puu alla oma pudeli juurde, mis oli jäänud lebama sinna, kus nad puhkasid. Teised kõik järgnesid talle, peale meeldiva näoga noormehe. Ta põlvitas ikka veel Tarzani kõrval seljaga eemalduvate kaaslaste poole. Kui need olid ohutusse kaugusse jõudnud ja nende tähelepanu oli taas pudelile keskendunud, hakkas ta sosinal rääkima inglise keeles.

„Olen kindel, et olete ameeriklane või inglane. Võimalik, et olete üks ameeriklasi pommitajalt, mis hiljuti alla tulistati. Kui see nii on, siis võite mind usaldada. Olen siin õigupoolest vang. Kuid ärge neile näidake, et te minuga räägite. Kui olete otsustanud mind usaldada, siis andke märku, et saite minust aru."

Tarzani näos ei liikunud ainuski lihas, ta ei teinud ainsatki viibet ja vaatas endiselt mittemidagiütleva pilguga. See ei peatanud

70

noormeest, ilmselt oli ta oma oletuse õigsuses piisavalt veendunud, sest ta jätkas tasasel häälel juttu.

„Te olete sattunud kõrilõikajate jõuku. Peale mõne üksiku vabastati nad kõik vanglatest, kui jaapanlased saare vallutasid. Enamik naisi on samuti kurjategijad, kes vanglas karistust kandsid. Teisedki pole paremad, vaid isegi hullemad. Kui tulid jaapanlased ja nad vabaks lasksid, siis põgenesid need inimesed mägedesse. Nad ei püüdnudki meie relvajõude aidata, mõtlesid ainult oma naha päästmisele. Pärast seda, kui minu rühm alla andis, õnnestus mul põgeneda. Ma sattusin sellele jõugule ja, pidades seda sissisalgaks, ühinesin nendega. Kui nad minu päritolu teada said, olid nad valmis mind tapma, kuid nende hulgas oli kaks meest, keda ma kunagi olin aidanud. Kuid nad ei usalda mind. Vaadake, mägedes varjavad end tõelised sissid, kes niisama meelsasti lööksid maha need sõbrad, nagu nad teevad seda jaapanlastega. Need poisid kardavad, et ma kohtan sisse ja näitan kätte selle laagri asukoha. Parim, mida need inimesed seni korda saatnud, on vaenlastega vahetamine. Kuid nad kavatsevad anda meid jaapanlastele kadakamarjade, lahingumoona ja riisi vastu. Tõsiasi, et jaapanlased lubavad neil lahingumoona hoida, räägib paljustki. Kummatigi on see vaid relvastatud vaherahu ja kumbki pool ei usalda teist. Pärismaalased on nende vahendajad ja tegelevad kaubavahetusega."

Saanud teada, milline saatus teda ootab, mõistis Tarzan, et pole mõtet püüda noormeest eksiteele viia, avameelne olles aga võidab ta tema poolehoiu. Ta heitis pilgu ülejäänutele. Kõik olid hõivatud sellest, et jälgisid kahe nooruki kärarikast kaklust ega pööranud millelegi muule tähelepanu.

„Olen inglane," tunnistas Tarzan.

Noormees naeratas.

„ Tänan usalduse eest. Minu nimi on Tak van der Bos. Olen reservohvitser."

„Minu nimi on Clayton. Kas te tahate nende inimeste juurest ära minna?"

„ Muidugi, aga kuidas seda teha? Ja kuhu mul minna oleks? Lõppude lõpuks satun ma kindlasti jaapanlaste pihku, kui tiiger mind enne lõhki ei rebi. Kui ma teaksin, kus asub üks meie sissisalku, oleks mul vähemalt mingi väljavaadegi. Kuid ma ei tea seda."

«Minu grupis on viis inimest," sõnas Tarzan. „Me püüame

71

pääseda saare lõunarannikule. Kui meil veab, loodame hankida paadi ja jõuda Austraaliasse."

«Küllaltki julge plaan," tähendas van der Bos. «Lähima asustatud punktini Austraalia mandril on umbes tuhat kakssada miili. Ja ligi viissada miili selle saare lõunarannikule."

„Jah," möönis Tarzan, „me teame seda, kuid tahame riskida. Tunneme kõik, et parem surra, püüdes kas või midagi ette võtta, kui tagaaetavate jänestena sihitult end metsas varjata."

Van der Bos vakatas ja mõtiskles mõnda aega, siis aga ütles:

«Tahan tulla teiega ja arvan, et saan teid aidata. Leian paadi palju lähemalt, kui teie arvate. Ma tean, kus elavad sõbralikult meelestatud pärismaalased, kes aitavadki meid. Kuid kõigepealt peame nende poiste juurest ära minema, mis polegi nii lihtne. Sellest väikesest orust viib välja ainult üks jalgrada, mida valvatakse nii päeval kui öösel."

«Jah, ma nägin vahimeest ja möödusin temast üsna lähedalt. Võin niisama lihtsalt teha seda uuesti, kuid koos teiega on see teine asi. Ma pole kindel, et te võite teha sedasama. Aga kui te ööseks muretsete mulle noa, viin ma teid vahimeestest mööda."

„Ma proovin. Kui nad oma nina korralikult täis võtavad, on seda lihtne teha. Lõikan teie ködikud läbi ja te võite ära minna."

„Ma võin need köidikud katki tõmmata, millal tahan," sõnas Tarzan.

Van der Bos ei teinud neid sõnu kuulmagi.

„See poiss on enesekindel," mõtles ta, «liigagi enesekindel."

Hollandlane hakkas kahtlema, kas ta oli talitanud mõistlikult, nõustudes minema võõraga. Ta teadis, et ükski inimene ei suuda neid köidikuid puruks tõmmata.

«Kas nad valvavad teid öösel hoolega?" küsis Tarzan.

«Mind ei valvata üldse, see on ju tiigrite maa. Kas te ise pole sellele mõelnud?"

„Oo jaa. Kuid me peame riskima."

XIII

Sõduritest sissepiiratuna ning tääkidest selga ja ribide vahele tõugatuna toimetati Rosetti ja Bubonovitch pärismaalaste külla. Siin pandi nad ühte hütti, seoti käed-jalad kinni ja jäeti lõpuks rahule. Ameeriklased hakkasid vaigistama oma südamevalu,

saates jaapanlaste pihta needusi. Pärast seda, kui värvikas ja trükimusta mittekannatavas Cicero, Brooklyni ja sõdurikeeles oli mainitud kõiki jaapanlaste esivanemaid kuni Hirohitoni välja, viimane mõistagi kaasa arvatud, eriti aga leitnant Kumajiro Tada esivanemaid, asusid nad uuesti Hirohito kallale.

„Mis kasu see annab?" küsis Bubonovitch. „Me tõstame ainult oma vererõhku."

„Mina tõstan oma viha," väitis Rosetti. „Tean nüüd, mida Corrie nende vastu tunneb."

Sel ööl magasid nad vähe. Nöörid soonisid käsi ja jalgu, kurk oli kuivanud.

Neile ei antud süüa ega juua. Öö venis lõputult. Kui valgenes, kuulsid nad hütile liginemas lohisevaid samme.

«Arvatavasti tullakse meie järele," ütles Bubonovitch. „Noh, sõber, jää jumalaga."

Jumalaga, Bum."

Kaks sõdurit astus hütti. Nad lõikasid nöörid läbi ja püüdsid vange jalule tõsta, kuid need ei suutnud püsti seista ja kukkusid samas põrandale. Siis hakkasid irvitavad sõdurid neid jalgadega kõhtu ja pähe taguma, seejärel lohistasid nad vangid ukse juurde ja lasksid teineteise järel nagu kotid trepist alla.

Tada väljus oma hütist ja ja silmitses neid.

„Kas olete valmis mu küsimustele vastama?" päris ta.

„Ei," vastas Bubonovitch.

„Püsti!" röögatas jaapanlane.

Nende tuimaks jäänud kehades oli vereringe taastunud ja pärast mitut katset õnnestus vangidel lõpuks ometi jalule tõusta, ehkki nad tuikusid nagu joobnud. See kõik leidis aset küla keskel. Sõdurid ja pärismaalased ümbritsesid neid tiheda sõõrina. Tada seisis, käes paljastatud mõõk.

Ta sundis vange põlvili laskuma ja pea ette sirutama. Tada tõstis mõõga Bubonovitchi pea kohale.

Kui laagris oli kõik vaikseks jäänud ning enamik mehi ja naisi joomasesse unne suikunud, roomas Tak van der Bos Tarzani juurde.

„Kas tõmbasite need katki?" küsis hollandlane. Ta oli hämmastunud.

Jah. Teeme nüüd minekut. Püüdke liikuda käratult. Andke mulle nuga."

73

Metsas pisut maad edasi läinud, Tarzan peatus. .

„Oodake mind siin," käskis ta.

Tarzan ronis puu otsa ja kadus. Ta läks aeglaselt edasi, peatudes sageli, et kuulatada ja ninaga õhku vedada. Lõpuks tegi ta vahimehe asukoha kindlaks ja ronis selle puu otsa, kus lavatsil valvas inimene.

Tarzan peatus otse vahimehe pea kohal ja vaatas tähelepanelikult alla. Ta silmad seletasid vahimehe piirjooni ja, nuga peos, hüppas ta viimasele peale.

Kostis lavatsile kukkuvate kehade mürtsatus. Vahimees suri vaikselt, tema kõri oli ühest kõrvast teiseni läbi lõigatud.

Tarzan viskas surnukeha rajale ja laskus puu otsast alla. Võtnud kaasa vahimehe püssi, läks ta tagasi.

„Tulge," ütles Tarzan teda oodanud van der Bosile. „Nüüd võite vahimehest mööda minna."

Kui nad tapetu juurde jõudsid, komistas van der Bos selle otsa.

„Puhas töö!" sõnas ta.

„Mitte eriti," väitis Tarzan. „Ta pritsis mind üleni verega. Seni kuni me vett pole leidnud, olen ma triibulistele liikuv peibutis. Võtke tema revolver ja padrunid. Mulle aitab püssist. Nüüd aga tulge."

Nad läksid kiiresti radapidi edasi. Tarzan käis ees. Peagi sattusid nad oma teel väikesele ojale ja mõlemad pesid endalt maha vere, sest ka hollandlane oli surnult padruneid võttes end ära määrinud.

Ükski tiiger ei tülitanud neid ja mõne aja pärast jõuti teelahkmele, kuhu Tarzan oli oma kaaslased jätnud.

Nende lõhn oli haihtunud. Teelised läksid edasi. Oli juba valge, kui nad kuulsid eespool püssipauku.

Jerry ja Corrie otsustasid paigale jääda ning Tarzanit oodata. Nende arvestuste kohaselt polnud nad kuigi kaugel ja Tarzan oleks pidanud peagi tagasi olema. Suuremate ohtude vältimiseks ronisid nad puu otsa ning seadsid end sisse kahekümne jala kõrgusel maapinnast võrdlemisi riskantses ja ebamugavas asendis.

Jerryle tegi muret Bubonovitchi ja Rosetti käekäik ning lõpuks jõudis ta otsusele, et midagi tuleb ette võtta. Öö muudkui venis, Tarzanit aga polnud ikka veel tagasi.

„Ma ei usu, et ta niipea tuleb," ütles Jerry. «Arvatavasti on temaga midagi juhtunud. Mina igatahes ei kavatse kauem oodata.

74

Lähen ja proovin järele uurida, kus Bubonovitch ja Rosetti viibivad. Ja kui siis Tarzan tuleb, teame vähemalt nende asukohta ning saame ehk ühiselt nende päästmiseks plaani teha. Teie jääge siia, kuni ma tagasi tulen. Siin on teil ohutum olla kui maa peal."

„Aga mis siis, kui te tagasi ei tule?"

„Ma ei tea, Corrie, mis siis saab. See on kõige rängem otsus, mis mul kunagi langetada on tulnud. Jälle pean ma valima teie ja nende kahe poisi vahel. Kuid ma olen otsustanud ja loodan, et te mõistate mind. Nad on jaapanlaste käes vangis ja me kõik teame, kuidas jaapanlased vange kohtlevad."

„Te saite langetada ainuõige otsuse. Ma teadsin, et lähete neile järele ja mina tulen teiega."

„See on võimatu," vastas Jerry otsustavalt. „Teie jääte siia."

„On see käsk?"

„On küll."

Ta kuulis kerget naeru.

„Kui te oma lennukis kasutate, kapten, siis peab isegi kindral teile kuuletuma, kuid selle puu otsas pole te mingi ülemus. Nüüd aga lähme!"

Corrie libistas end oksalt maha.

Jerry järgnes talle.

„Teie võit," ütles ta. „Oleksin pidanud paremini teadma, kuidas naist käsutada."

„Kaks püssi on parem kui üks, mina aga olen tubli laskur."

Nad hakkasid külg külje kõrval radapidi edasi minema. Aegajalt puutusid nende käed kokku. Kui Corrie porilombis libas-tas, haaras Jerry temast kinni, et ta maha ei kukuks. Ta mõtles: „ Embasin Oklahoma Citys sageli seda tütarlast, kuid kunagi ei tundnud niisugust erutust. Paistab sedamoodi, et te olete armunud sellesse väikesesse võrukaela, Jerry. Arvan, et teil on varsti peenike peos, Jerry."

Oli juba pime, ja kui rada tegi käänaku, põrkasid nad puude vastu. Seepärast mindi edasi hästi aeglaselt. Nad liikusid käsikaudu kobades ja palusid jumalat, et kiiremini valgeks läheks.

„On see vast päev," ütles Jerry. „Et pilt oleks täielik, peaksime nüüd veel ainult tiigriga kokku juhtuma."

„Ma ei usu, et meil oleks vaja selle pärast muret tunda," tähendas Corrie.

„Sõda on jälestusväärne. Vean kihla, et kui me kunagi koju jõuame, siis teeme midagi niisugust, mis hoiaks neetud jaapanlasi

75

ja sakslasi uutest sõdadest. Kümnel või kaheteistkümnel miljonil ameeriklasel on sõjast juba kõrini. Me kavatseme Senatisse valida ühe minu sõbra, suurtükiväe kapteni, kes varem oli Oklahomas ühe kooli direktor, ja tema vihkab sõda. Kui kogu Ameerika saadab Kongressi rohkem sõdureid, siis suudame midagi asjalikku välja mõelda." „See on kõige vahvam osariik!"

Uus päev eemaldas öölt pimedusekatte ja otsemaid ärkas ümberringi kõik ellu. Ekvaatori läheduses vahelduvad päev ja öö ülimalt kiiresti.

«Missugune kergendus!" ütles Corrie. „See öö väsitas mind kohutavalt."

„Triibuline!" hüüatas Jerry. „Vaadake!"

Ta tõstis püssi ja tardus paigale. Otse nende ees rajal seisis tiiger.

„Ärge tulistage!"

„Ma ei kavatsegi tulistada, kui ta meid ei tülita. Need väikesed kahekümne viie kaliibrised jaapani püssid üksnes õrritavad teda, mulle pole aga kunagi meeldinud tiigreid hommikuti õrritada."

„Ma tahan, et ta ara läheks," ütles Corrie. „Ta paistab olevat näljane."

Suur isatiiger seisis mitu sekundit paigal ja jälgis neid, siis aga pööras ringi ning volksas põõsastesse.

„Oo!" hüüatas Jerry ja hingas kergendatult. „OUn nii ehmunud."

„Mul tudisevad põlved," tunnistas Corrie. „Sealt kuuldub vist hääli?"

„Jah, see on üsna lähedal meist eespool."

Nad läksid ettevaatlikult edasi. Lausiku oru serval mets lõppes ja nad nägid all kõige rohkem saja jardi kaugusel väikest küla. See kubises jaapanlastest ja pärismaalastest.

„Siin peavad olema meie poisid," lausus Jerry.

„Nad on siin," sosistas Corrie. „Oh issand, ta kavatseb nad tappa!"

Tada tõstis oma mõõga Bubonovitchi pea kohale. Selsamal silmapilgul pani Jerry püssi palge ja vajutas päästikule. Leitnant Kumajiro Tada lõi käed laiali ja prantsatas maha. Seejärel tulistas Corrie ja üks Jaapani sõdur varises surnult pikali. Mõlemad jätkasid tulistamist, lüües sõduri sõduri

76

järel rivist välja. Külas puhkes paanika.

Tarzan tõttas esimese lasu peale kohale. Minut hiljem ühines nendega ka Tak van der Bos oma revolvriga.

Külas tekkinud segadust kasutades haarasid Bubonovitch ja Rosetti kahe tapetud sõduri püssi ja padrunid ning hakkasid käigu pealt tulistades metsa poole taganema. Rosetti kahmas veel kaks granaati ja toppis need taskusse.

Jaapani seersant püüdis kokku võtta oma inimesi, kes olid maja taha varjunud. Järsku kostis sealt plahvatusi ja karjeid. See oli Rosetti, kes teineteise järel kiiresti heitis nende pihta oma granaadid ja siis koos Bubonovitchiga metsa tormas.

Tulistamine lakkas enne, kui mõlemad metsas väikese salga juurde jõudsid. Rosetti granaadid tegid lõpu ühele Teise maailmasõja episoodile, vähemalt ajutiselt. Ellujäänud jaapanlased olid võitlusvõimetud.

Väike salk oli lahingust niivõrd haaratud, et keegi kedagi ei märganud. Alles nüüd kõik toibusid ja vaatasid ümberringi.

Kui Corrie ja Tak van der Bos teineteist nägid, kaotasid nad viivuks kõnevõime, siis aga hüüdsid mõlemad:

„ Corrie!"

„Tak, kallis!"

Corrie lõi käed talle ümber kaela, mis polnud Jerryle põrmugi meeltmööda.

Kui kõik olid omavahel tuttavaks saanud, algas elav keskustelu möödunud sündmustest. Üksnes Tarzan ei võtnud sellest osa, vaid jätkas endiselt oma vaatlusi. Paistis, et külas olid jaapanlased täielikult pea kaotanud. Nad olid jäänud ilma ohvitseri ja nooremate komandörideta, nende reamehed aga olid loomult liialt töntsid ega suutnud edasiseks mingit plaani teha.

Tarzan pöördus Jerry poole.

„Usun, et võime selle küla ära võtta ja viimasedki jaapanlased hävitada, kui teeme seda nüüd kohe, kuni nad on arad ja ilma juhtkonnata. Meil on viis püssi, külas aga pole rohkem kui tosin jaapanlast, kes võivad meile vastupanu osutada."

Jerry pöördus oma kaaslaste poole.

„Kuidas te suhtute sellesse ettepanekusse?"

„Lähme," vastas Bubonovitch otsustavalt. „Mul käed lausa sügelevad!"

„Noh, kui juba Bum niimoodi ütleb, siis minu arvamust ei tarvitsegi küsida," sõnas Marakratt püssi pihku võttes.

77

XIV

Lahing oli lühike ja võidukas, kusjuures mõni jaapanlane aitas ise vastast. Nad lasksid end granaadiga õhku. Corrie jäeti metsa, kuid ta ei jäänud sinna, ja kui Jerry jõudis küla keskele, nägi ta oma imestuseks tütarlast enda kõrval võitlemas.

Bubonovitch ja Rosetti võitlesid nagu muistsed Skandinaavia viikingid. Nad olid õppinud vihkama.

Pärismaalased pugesid hüttidesse peitu, kartes, et tulijad ei andesta neile koostööd jaapanlastega. Kuid võõrad ei puutunud neid ja nõudsid vaid, et toodaks toiduaineid ja valmistataks einet.

Tarzan ja Jerry, kasutades Corrie't ja Taki tõlgina, kuulasid üle mõne pärismaalase. Nad said teada, et külas oli olnud kahekümne viie miili kaugusel edelaranniku suunas asuva sõjaväeüksuse vahipost. Päeva või paari pärast oli oodata abiväe saabumist.

Veel kuulsid nad, et kaugemal mägedes kagu pool tegutses sissisalk.

Kuid ükski pärismaalane ei osanud öelda, kus ja kui kaugel nad on. Amat püüdis tulijate poolehoidu võita. Ta oli oma poliitika ajamisel osav ja silmakirjalik. Amat püüdis lahendada järgmist ülesannet: kas tal on mõttekas rutata jaapanlaste pea-laagrisse ette kandma nende inimeste saabumisest ja kordasaadetud hävitustööst?

Lõpuks ta siiski loobus sellest mõttest, sest tal oleks tulnud minna läbi maa-ala, kus leidus rohkesti tiigreid. Pealegi oli ta veendunud, et nii Bubonovitch kui ka Rosetti ei teadnud midagi tema osast nende vangistamises.

Muide, kummalgi veltveeblil polnud tema jaoks mahti. Nad olid ülimalt õnnelikud, et pääsesid kindlast surmast. Pealegi olid nad kätte maksnud ning vaenlase verega lunastanud kõik neile osaks saanud peksmised, solvangud ja alandused.

„ Kurat võtaks, Bum, jaapanlased pidid meid ju äärepealt pea jagu lühemaks tegema! "

„Ma ei näinud midagi, sest põlvitasin langetatud päi," ütles Bubonovitch, „kuid Corrie kinnitab, et Jaapani leitnant oli juba mõõga tõstnud, kui Jerry ta maha laskis. See tuli nagu rusikas silmaauku. Kuid me tegime neile tagasi, eks ju, Marakratt?"

„Kas nägid, kuidas meie daam võitles? Ta on üsna kräbe!"

«Marakratt, mulle paistab, et sa oled seelikusse armunud!"

„Ma pole kellessegi armunud, kuid ta meeldib mulle üha

rohkem. Aga kas sa nägid, kuidas ta sellele hollandlasele kaela kargas? Oleksid sa sel hetkel Jerryt näinud! Jah, daamid põhjustavad alati rohkesti sekeldusi, isegi temasugused."

„Ehk on ta ainult Corrie' vana sõber," jätkas Bubonovitch. „Ma panin tähele, et lahingu ajal võitles ta kõrvuti Jerryga."

Rosetti vangutas pead. Ta oli juba paljudest oma seisukohtadest lahti öelnud, kuid eelarvamus oli siiski liialt sügavale juurdunud, et lasta tal naistesse täiesti objektiivselt suhtuda.

«Vaevalt oleks ta vanal sõbral kaelast kinni hakanud ja teda kalliks nimetanud!"

Sellal kui kaks sõpra elavalt vestlesid, arutasid Tarzan ja Jer-ry sõjaga seotud asju, kuna Corrie ja Tak jutustasid teineteisele, mis nendega kahe aasta jooksul juhtunud oli.

„ Oleksin tahtnud enne liikumahakkamist veidi maastikuluu-ret teha," sõnas Tarzan. „Arvan, et mul on parem teha seda üksi, sest ma liigun teistest palju kiiremini edasi. Kuid jaapanlaste üksus võib siia tulla enne, kui ma tagasi jõuan. Arvatavasti on selles kahekümne inimese ümber, nagu oli ka siinses rühmas. See muudab olukorra tõsiseks."

„Mina riskiksin siiski," lausus Jerry mõtlikult, „kui ainult teised sellega nõustuvad. Meil on viis laskurit, lahingumoona jätkub, on isegi granaate. Me teame teed, kustkaudu nad tulevad. Peame ainult panema piisavalt kaugele rajale tunnimehe, et meid ei tabataks ootamatult. Siis võime nad varitsusest hävitada granaatidega. Kuulame, mida mõtlevad teised."

Ta kutsus nad kokku ja selgitas olukorda.

„Mu jumal!" hüüdis Marakratt. «Kõigest neli ahvi ühe meie oma kohta? See on ju kukepea!"

«Täitsamees!" tähendas Jerry.

„Pealaager asub siit viieteistkümne või kuueteistkümne miili kaugusel," märkis Bubonovitch. «Arvatavasti kulub meil teekonnaks rohkem kui päev, seda enam, et neil pole kuhugi kiirustada. Kuid igaks juhuks on parem tunnimees välja panna juba täna."

«Teil on õigus," nõustus Jerry. «Tunnimees läheb rajale ette umbes miili kaugusele. Ta kuuleb neid enne, kui näeb. Siis jookseb ta siia ja me jõuame valmistuda nende vastuvõtuks."

„On üks mõte," ütles Corrie. „Aga mis siis, kui me kõik va-rustame end käsigranaatidega ja kahel pool rada puude otsas kohad sisse võtame? Siis saame hävitada terve rühma enne, kui meid avastatakse."
79
«Suurepärane!" hüüdis Jerry.
Nii otsustatigi. Arutanud kõik üksipulgi läbi, jättis Tarzan kaaslased sinnapaika ja kadus metsa.
Hooft ärkas häguste silmade ja kohutava peavaluga. Kurk oli kuivanud, vaevasid kõrvetised. Ta polnud kunagi heas tujus, nüüd aga lausa pöörane.
Ta pistis täiest kõrist röökima ja peagi oli kogu laager jalul. Kasimatud naised hakkasid meestele hommikueinet tegem .
Hooft tõusis üles ja ringutas, siis laskis pilgul üle laagri käia.
«Kus vang on?" käratas ta.
Kõik vaatasid ümberringi. Vangi polnud kusagil.
„Tak on samuti kadunud," ütles keegi meestest.
Hooft vandus tulist kurja.
«Kes valves oli?" röökis ta.
«Hugo pidi mind südaööl üles ajama, et ma tema välja vahetaksin," ütles Hoofti kõrval seisev nooruk, «kuid ei teinud seda."
«Mine ja vaata, mis temaga lahti on," käskis Hooft. „Ma kisun tal naha maha ja saadan esiisade juurde!"
Nooruk läks otsima ja tuli peagi tagasi.
«Keegi on sinust ette jõudnud, ülemus. Hugo on juba surnud. Tal on kõri ühest kõrvast teiseni läbi lõigatud."
«Seda tegi kindla peale see metsinimene," ütles Särina veendunult.
«Ja van der Bos lõikas läbi ta nöörid," ütles Hooft. «Oodaku, küll ma ta kätte saan!"
Üks meestest läks sinna, kus oli lamanud Tarzan. Ta tuli tagasi nöörijuppidega ja ulatas need Hooftile.
«Nöörid pole katki lõigatud, vaid rebitud."
«Ükski inimene ei suudaks seda teha," lõi Hooft kahtlema.
«Metsinimene sai sellega hakkama," lausus Särina.
«Küll ma talle teen metsinimest!" urises Hooft. «Lõpetage kähku söömine ja pange end valmis. Me läheme neid taga ajama. Naised jäävad siia."
Keegi ei vaielnud vastu, eriti veel siis, kui ta oli niisuguses meeleolus nagu praegu. Seda võis teha üksnes Särina. Ta oli selles kurjategijate jõugus ainuke, keda Hooft pelgas, kuid sedapuhku ei paotanud Särina suudki, sest tal polnud tahtmist metsas ringi kolada.
Kurjategijad olid head jäljekütid, Tarzan ja van der Bos aga
80
polnud püüdnudki oma jälgi varjata. Hooft ja kõrilõikajate jõuk leidsid need kähku üles.

Jerry oma väikese salgaga korjas kokku kõik granaadid, nii palju kui nad kanda jõudsid, ja läksid metsas sinnapoole, kust oli oodata jaapanlaste abiväge. Van der Bosi suu läbi hoiatas Jerry pärismaalasi, et nad külla jäetud relvi ja laskemoona ei puudutaks.
„Ütle neile, et kui tagasi tuleme ja leiame midagi kadunud olevat, paneme külale tule otsa."

Amat kavatses neid metsa nuhkima minna, ent verejanulisi hoiatussõnu kuuldes muutis oma plaani ja läks teist rada pidi duriani vilju korjama.

Juhtus nii, et kui ta muretult sellega tegeles, nägi teda Hooft.

Kui ta Amatilt kahe põgeniku kohta päris ja neid kirjeldas, taipas pärismaalane jalamaid, et jutt on Tarzanist, ning pajatas meeleldi kõigest, mis külas juhtunud oli.

„Kus need valged praegu on?" tundis Hooft huvi.

„Läksid teist rada pidi metsa. Ma ei tea, kuhu ja milleks, kuid täna õhtul tulevad nad tagasi. Nii nad ütlesid. Kas ma nüüd võin minna?"

Ja neid inimesi hoiatada? Mida sa veel ei taha!"

„Parem ta tappa," pani üks meestest ette.

Ta ütles seda Amati keeles ja viimane hakkas hirmust värisema. Amat potsatas põlvili ja palus, et nad ta ellu jätaksid.

„Teed kõik, mis me ütleme, ja sind ei tapeta," kuulutas Hooft.

„Amat teeb kõik, mis soovite," vastas ehmunud pärismaalane. „Ma võin veel üht-teist rääkida. Jaapanlased maksavad head hinda tüdruku eest, kes täna meie külas oli. Need jaapanlased, kes siin peatusid, rääkisid temast. Nad jahtisid teda tervelt kaks aastat. Ehk saan aidata teil teda kinni võtta. Teen teie heaks kõik."

Amat ei teadnud, mismoodi ta saab aidata Corrie't kinni võtta, kuid tahtis kangesti midagi lubada. Kui see ei õnnestu, siis ehk läheb tal korda metsa põgeneda ja end varjata, kuni need kohutavad võõrad minema lähevad.

Jutuajamise katkestas plahvatuste mürin kusagil metsas.

„Käsigranaadid," lausus üks meestest.

„Seal käiks nagu ehtne sõda," ütles Hooft.

Plahvatuste mürinasse sekkus püssipauke.

81

„Need on Jaapani kahekümne viie kaliibrised püssid," tähendas Grotius.

Läbi plahvatuste mürina kostis inimeste meeleheitlikku kar-
jumist. Kõik kestis vaevalt viis minutit. Lõpuks kõlas veel ük-
sikuid püssipauke ja siis võttis maad vaikus. w

Igaüks võis endale juhtunut selgesti ette kujutada. Segaseks jäi vaid peamine: kes selles heitluses võitjaks tuli.

Mõistagi lähevad võitjad külla. Hooft ruttas oma kaaslastega metsaservale ja asus seal valitsusse. Väike küla asus all orus ja oli hästi vaadeldav.

Neil ei pruukinud kaua oodata. Neli valget meest ja valge tütarlaps ilmusid rajale, koormatud relvade ja lahingumoonaga. Nad jutlesid elavalt. Mehed läksid ühte, neiu teise hütti.

Hooft nuputas kiiresti. Ta pidi leidma mooduse tütarlaps kinni võtta, riskimata seejuures kokku põrgata tema sõpradega. Hooft oli aravõitu, ta võis inimesele noa selga lüüa või selja tagant teda tulistada, kuid kartis relvis vastasega silmast silma kohtuda.

Ta pöördus Amati poole.

„Mine salamahti tüdruku juurde ja ütle talle, et vana sõber ootab teda metsaservas ja et ta ei taha enne külla tulla, kui pole kindel, et tema tuttavad on sõbralikud inimesed ning suhtuvad hollandlastesse hästi. Ütle, et see on tema isa vana sõber. Ära ütle kellelegi teisele, et me siin oleme. Kui tüdruk ei tule üksi, kaome minema, kuid tuleme mõne päeva pärast tagasi ja tapame su ära. Võid talle öelda, et kui ta ei tule üksi, siis mind siin pole. Korda minu käsku."

Amat kordas ja Hooft lubas tal minna. Ta lipsas vaikselt külla ja jõudis hüti juurde, kuhu oli läinud Corrie.

Ta kutsus tütarlast, kuid lävele ilmus pärismaalasest neiu. Amati nähes kõverdas ta põlglikult huuli.

„Kasi minema, siga!" hüüdis ta.

„Mul on käsk valgele tüdrukule," ütles Amat.

Corrie kuulis neid sõnu ja astus ukse juurde.

„Mis käsk teil mulle on?" küsis ta.

„See on salajane käsk ja ma ei tohi sellest valjusti rääkida." „Tule siis sisse."

Pärismaalasest tüdruk Lara keeras selja, kui Amat temast möödus. Ta teadis, kui alatu ja kahekeelne oli Amat, kuid ei hoiatanud Corrie't. Tal polnud sellega asja.

82

Amat rääkis oma jutu ära. Corrie oli kimbatuses. „Mis inimene see on?"

„See on valge mees, habemik. Midagi rohkemat ma temast ei tea."

„On ta üksi?"

Amat taipas, et kui ta ütleb neid seal olevat kakskümmend inimest, siis tüdruk ei lähegi sinna ja mõne päeva pärast teeb see mees talle otsa peale.

„Ta on üksi."

Corrie võttis püssi ja läks hütist välja. Meeste poolel oli kõik vaikne. Arvatavasti puhastasid ja õlitasid nad jaapanlastelt äravõetud püsse. Ka pärismaalasi polnud näha. Üksnes Amat ja Lara nägid, kuidas valge neiu lahkus külast ja läks metsa.

XV

Tarzanil ei õnnestunud pärismaalastelt sisside kohta täpseid andmeid hankida. Nad olid vaid kuulnud, et üks salk asub kusagil vulkaani lähedal umbes kuuekümne viie miili kaugusel kagus. Nad kirjeldasid vulkaani ja mõningaid tundemärke, mis võisid aidata kohale jõuda.

Nende nappide andmetega asus Tarzan tagasiteele.

Ta käis seni, kuni kätte jõudis öö, ja alles siis heitis puu otsa magama. Tema ainsad relvad olid vibu, nooled ja nuga, sest ta ei tahtnud end Jaapani püssi ja padrunitega koormata.

Hommikul korjas ta veidi puuvilju ja laskis eineks jänese.

Tarzan püüdis lühimat teed pidi vulkaani juurde jõuda. Lõpuks märkas ta väikeses mäekurus laagrit. Ainsat teerada valvas tunnimees. Tarzan astus lagedale ja suundus otseteed postil seisva habemiku hollandlase poole. Viimane tõstis püssi ja ootas, kuni Tarzan lähenes talle kahekümne viie—kolmekümne jardi kaugusele. Siis peatas ta Tarzani.

„Kes te olete ja mida te siin teete?"

„Olen inglane ja tahaksin rääkida teie ülemusega."

Tunnimees silmitses Tarzanit ja ütles mõnevõrra imestanud ilmel:

„Seiske paigal! Ärge tulge lähemale!" Seejärel hüüdis alla kuristikku:

„De Lettenhove, siin tahab üks metslane teiega rääkida!"

83

Tarzan surus naeratuse alla. Ta oli varemgi kuulnud enda kohta midagi sellist, kuid nii halvakspanevalt polnud see kunagi kõlanud. Siis meenus talle, et oli selle mehega

rääkinud inglise keelt, samal ajal kui viimane hõikas de Lettenhovet hollandi keeles, arvates muidugi, et metslane seda keelt ei oska.

Tarzan otsustas, et laseb neil mõnda aega niimoodi arvata.

Peagi ilmus orust kolm meest. Kõik olid hästi relvastatud, kuid seljas lapitud räbalad. Ainult üks kandis vormikuube, mille õlakutel olevad eraldusmärgid tähistasid tema leitnandiauas-tet. Viimane küsis tunnimehelt hollandi keeles:

„Mida see inimene siin tegi?"

„Ta tuli just nüüdsama ega püüdnudki end minu eest varjata või põgeneda, ja rääkis minuga inglise keeles."

De Lettenhove pöördus Tarzani poole.

„Kes te olete ja mida te siin teete?" küsis ta korralikus inglise keeles.

„Minu nimi on Clayton. Olen kuningliku lennuväe ohvitser. Sain teada, et siin asub hollandi sisside laager. Tahtsin rääkida nende komandöriga ja ainus võimalus teada saada, kas see pole mitte üks paljudest siin tegutsevatest röövlijõukudest, oli ise kohale tulla ja teid näha. Ma pidin riskima."

„Ma pole komandör," vastas de Lettenhove. „See on kapten van Prins, kuid teda täna pole. Ta peaks tulema homme."

Seejärel lisas ta naeratades:

„Kuid võin teile kinnitada, et oleme kurjategijad ainult jaa-. panlaste ja pärismaalastest kollaboratsionistide silmis."

„ Tulin selleks, et luua side inimestega, keda võiksin usaldada ning kes saaksid anda teavet jaapanlaste valvepostide ja hol-landlastele sõbralike pärismaalaste külade asukohast. Ma tahan vältida pihku sattumast esimestele ja võimaluse korral abi saada teistelt. Püüan jõuda rannikule, et seal paat hankida ja saarelt põgeneda."

De Lettenhove pöördus oma saatjate poole ja ütles hollandi keeles:

„Olin juba valmis teda uskuma, kuid siis hakkas ta rääkima paadi otsimisest ja saarelt põgenemisest. Ta vist arvab, et oleme viimased tolad, kes usuvad niisugust nõmedat seletust tema siiatuleku kohta. Arvatavasti on ta Saksa spioon. Me ei tohi teda silmist lasta, kuni van Prins tagasi tuleb."

Seejärel pöördus ta uuesti Tarzani poole.

84

«Niisiis olete te Inglise ohvitser?" küsis ta. «Küllap teil on selle kohta mingeid tõendeid?" «Ei ole," vastas Tarzan.

«Tahaksin teada, mispärast jookseb Briti ohvitser Sumatra mägedes alasti ringi, relvastatud üksnes vibu, noolte ja noaga?" Tema toon oli ilmselgelt irooniline.

„Mu sõber, mõistagi ei või te loota, et me teid usume. Te jääte siia, kuni kapten van Prins tagasi tuleb." «Vangina?"

«Seda küll. Tulge. Viime teid laagrisse."

Laagris valitses puhtus ja kord, ehkki seal polnud ühtegi naist.

Ühe pilliroohüti kohal lehvis Madalmaade puna-valge-sinine lipp. Kaks- või kolmkümmend meest oli hõivatud mitmekesise tööga. Enamik puhastas püsse või revolvreid. Nende riided olid räbaldunud, kuid relvad lausa läikisid. Tarzan veendus jalamaid, et see oli hästi organiseeritud salk. Need inimesed polnud kurjategijad ja ta mõistis, et võib neid usaldada.

Tema laagrisse ilmumine ei äratanud vähimatki tähelepanu. Üksnes paar inimest tuli küsima, kes ta niisugune on.

«Kelle te siia tõite?" uudistas üks neist. «Metslase Borneolt?"
„Ta ütles end olevat Briti kuningliku lennuväe ohvitseri. Minu arust on ta aga kahjutu nõdrameelne või Saksa spioon. Ma kaldun arvama viimast, sest tema jutt ei näita, et ta oleks hull."
«Kas ta oskab saksa keelt?"
«Ei tea."
„Ma teen proovi."
Ta kõnetas Tarzanit saksa keeles ja et teha lõpp sellele totrale olukorrale, hakkas viimane rääkima laitmatus saksa keeles, pöördudes de Lettenhove poole.
«Ütlesin teile, et mul pole tõendeid, kuid läheduses on inimesi, kes võivad minu isikut tõestada. Need on kolm ameeriklast ja kaks hollandlast. Te võib-olla tunnetegi neid hollandlasi."
«Kes need on?"
«Corrie van der Meer ja Tak van der Bos. Kas te tunnete neid?"
«Tundsin neid väga hästi, kuid teatavasti on nad ammu surma saanud."
«Eile olid nad elus ja terved," väitis Tarzan.
«Kuidas te Sumatrale sattusite? Mismoodi sai Inglise ohvitser sõja ajal Sumatrale sattuda ja mida ameeriklased siin teevad?"
85
„On andmeid, et hiljuti tulistati saare kohal alla Ameerika pommilennuk," tuletas üks siss de Lettenhovele hollandi keeles meelde. «Kui see poiss on jaapanlaste käsilane, võib ta seda teada, samuti ka van der Meeri ja Taki nime. Lubage sellel tolva-nil jätkata. Ta kaevab ise endale hauda."
«Küsige temalt, kuidas ta teada sai, et meie laager asub just siin," soovitas teine.
«Kellelt te teada saite, kust meid otsida?" küsis de Lettenhove.
«Vastan kõigile teie küsimustele. Lendasin pommilennuki pardal, nii sattusingi siia. Kolm ameeriklast, keda ma mainisin, on samuti sellelt lennukilt. Eile kuulsin pärismaalaste külas teie laagri ligikaudsest asukohast. Selle küla elanikud teevad jaapan-lastega koostööd. Seal asus jaapanlaste eelpost. Eile oli meil kokkupõrge ja me hävitasime kõik jaapanlased."
„Te räägite suurepäraselt saksa keelt," tähendas keegi sissidest.
„Ma räägin mitut keelt, kaasa arvatud hollandi keel."
Seda tunnistades Tarzan naeratas, de Lettenhove punastas.
„Miks te seda mulle kohe ei öelnud?"
«Tahtsin kõigepealt veenduda, et viibin sõprade keskel. Te võisite olla kollaboratsionistid. Ma olen juba kohanud relvastatud hollandlaste jõuku, kes jaapanlastega koostööd teeb."
„Ja mis veenis teid selles, et oleme ehtsad sissid?"
«Teie laagri välimus. See pole distsiplineerimata kurjategijate jõugu laager. Ja siis see, mida ma kuulsin, kui te hollandi keeles rääkisite. Poleks te sissid olnud, siis poleks te kartnud, et ma võin olla Saksa spioon. Mul on kahju, et te mind ei usalda. Arvatavasti saaksite mind ja minu sõpru tublisti aidata."
«Tahaksin teid usaldada," ütles de Lettenhove, «kuid lükkame selle edasi, kuni kapten van Prins tagasi tuleb."
«Kui ta võib kirjeldada Corrie van der Meeri ja Tak van der Bosit, siis ma usun teda," ütles üks sissidest. «Kui nad on surma saanud, nagu oli kuulda, siis ta ei saanud neid

näha, sest Corrie tapeti umbes kaks aastat tagasi mägedes koos isa ja emaga, Tak aga sattus jaapanlaste kätte vangi ja tapeti pärast koonduslaagrist põgenemist."

Tarzan kirjeldas mõlemaid üksikasjalikult ja rääkis sellest, mis nendega kahe viimase aasta jooksul juhtunud oli. De Lettenhove sirutas Tarzanile käe.

86

„Nüüd usun teid, kuid te ju mõistate, et me peame olema ettevaatlikud ega tohi kedagi niisama lihtsalt usaldada?" „Nii nagu minagi," vastas inglane.

„Vabandage mind, kui ma olen ebaviisakas," ütles hollandlane, „kuid ma tahaksin tõepoolest teada, miks te käite peaaegu alasti nagu ehtne Tarzan."

«Sellepärast, et ma olengi ehtne Tarzan."

Ta märkas de Lettenhove näol taas umbusaldust.

„Võib-olla keegi teie hulgast mäletab, et Tarzan on inglane ja tema nimi on Clayton. Kui teil meeles on, siis selle nime all ma ennast esitlesingi."

„See on tõsi!" hüüdis üks sissidest. John Clayton, lord Greystoke!"

„Ja tal on ju ka arm laubal, mille sai gorillaga võideldes, kui ta džunglis alles väike poiss oli!" hüüdis teine.

„Arvan, et seegi tõsiasi on kinnitust leidnud," tegi de Lettenhove kokkuvõtte.

Mehed piirasid Tarzani sisse ja külvasid ta üle küsimusterahega. Nüüd olid nad juba ülimalt sõbralikud, püüdes heastada oma hiljutist kahtlustamist.

„Kas ma olen ikka veel vang?" küsis Tarzan de Lettenhovelt.

„Ei, kuid ma palun teid kapteni tulekuni siia jääda. Ma tean, et ta on väga rõõmus, kui saab teid aidata."

XVI

Kui Corrie metsa jõudis, nägi ta umbes saja jala kaugusel rajal seismas meest. See oli Hooft.

Mees võttis kübara peast, kummardas ja naeratas.

„Tänan teid, et tulite. Ma kartsin külla tulla, sest polnud kindel, kas seal on sõbrad või vaenlased."

Corrie läks lähemale. Isegi kui mees naeratas, ei äratanud tema välimus usaldust, seepärast hoidis ta püssi laskevalmis.

„Kui te olete lojaalne hollandlane, siis leiate, et valged inimesed selles külas on meelestatud sõbralikult. Mida te neist tahate?"

Neiu lähenes talle umbes viiekümne jala kaugusele, kui äkki kahelt poolt põõsastest hüppasid rajale inimesed.

Keegi virutas püssitoru pihta, kahmas sellest kinni ja kiskus neiul käest.

87

„Ärge tõstke lärmi, siis ei tehta teile midagi," ütles üks meestest.

Kõik revolvrid olid suunatud Corrie'le.

Ta nägi, et ümberringi seisvad inimesed olid hollandlased, ning mõistis, et arvatavasti kuulusid nad sellesse kurjategijate jõuku, kelle käest olid põgenenud Tak ja Tarzan.

„Mida te minust tahate?" küsis ta.

„Ma ei kavatse teile halba teha," ütles Hooft. „Tulge ainult rahulikult kaasa."

Nad liikusid juba edasi, mehed tema ees ja kahel pool kõrval. Corrie taipas, et põgeneda oli praegu võimatu.
„Mida te kavatsete minuga teha?" nõudis ta.
„Te kuulete sellest paari päeva pärast."
„Tulevad minu sõbrad ja te kahetsete, et mind kinni võtsite."
„Nad ei leia teid iialgi," vastas Hooft. Ja lisas siis: „Isegi kui nad tulevad, on neid kõigest neli. Me tapame nad kõik maha."
„Teie ei tunne neid," väitis Corrie enesekindlalt. „Täna tapsid nad nelikümmend jaapanlast ja leiavad teid tingimata üles, kuhu te ka end peidaksite. Parem laske mul minna."
„Jääge vait!" käsutas Hooft.
Nad lisasid sammu. Isegi saabunud öö ei sundinud neid peatuma. Corrie mõtles Jerryle ja teistele sõpradele. Ta oleks tahtnud väga teada, kas tema kadumine oli juba avalikuks tulnud.
Ta teadis, et nad hakkavad viivitamatult teda otsima. Võibolla otsivadki juba. Ta aeglustas sammu, teeseldes, et on väsinud. Kuid samas tabasid teda võmmud ja needused.

Külas märkas Corrie' kadumist esimesena Jerry. See juhtus õhtusöögi ajal.
Ta nägi Amatit ja palus van der Bosit saata pärismaalane neiu järele. Amat läks Corrie' hüti juurde ja tegi, nagu otsiks tütarlast. Siis tuli tagasi ja ütles, et teda pole seal.
„Mõne aja eest nägin teda metsa minemas," ütles Amat. „Arvasin, et ta on tagasi tulnud, aga veel ei ole."
«Missugust rada pidi ta läks?" küsis van der Bos.
Amat näitas sootuks teist rada.
Kui van der Bos oli tõlkinud Amati sõnad, viskas Jerry püssi selga ja tormas metsa. Teised tõttasid talle järele.
„Mis võis temaga juhtuda, et ta üksinda metsa läks?" oli Jerry nõutu.
88
„Võib-olla ta ei teinudki seda," arvas Rosetti. „Vahest see väike haisukott valetab. Mulle see argpüks ei meeldi. Ta meenutab mulle rotti."
„Ka mina ei usalda seda väikest pärismaalast, " toetas teda Bu-bonovitch. „See pole üldse Corrie' moodi — teha selliseid asju."
„Tõsi," kinnitas Jerry, „kuid igal juhul tuleb teda otsida."
„Kui see arg närukael teab, mis Corrie'ga tegelikult juhtus, ja meile valetab, siis torkan ma talle täägi kõrisse," urises Rosetti.
Nad jõudsid metsa ja hakkasid valjusti Corrie't hüüdma, kuid mõistsid peagi oma otsingute kasutust, sest pilkases pimeduses oli võimatu jälgi näha.
„Oleks nüüd Tarzan meiega," hüüdis Jerry. „Oh issand! Ma tunnen ennast nii abituna! "
„Siin on midagi korrast ära," lausus Rosetti. „Arvan, et targem on tagasi minna ja terve küla üle kuulata."
„Teil on õigus, Marakratt," sõnas Jerry. „Lähme tagasi."
Nad kutsusid pärismaalased hüttidest välja küla keskele. Van der Bos kuulas nad üle, aga keegi ei teadnud midagi. Kui järg Lara kätte jõudis, püüdis Amat plehku pista. Marakratt, kes teda kogu aeg oli jälginud, märkas seda, kahmas kraest kinni ja vedas ta ringi keskele, virutades jalaga tagumikku.
„See täi proovis vehkat teha," kuulutas ta. „Ma ütlesin teile, et see on üks alatu elajas."

Ta hoidis täägi otsa Amati selja vastas.
Van der Bos küsitles üksikasjalikult Larat ja tõlkis siis tema vastused ameeriklastele.
„See tüdruk räägib, et Amat tuli ja ütles Corrie'le, et tema isa sõber tahab teda näha ja ootab metsaservas, kuid ei tea, kuidas teised hollandlastesse suhtuvad. Corrie läks metsa seda rada mööda. Lara näitas hoopis teist rada selle asemel, mida näitas meile Amat."
„Ma ju rääkisin teile!" karjatas Rosetti. „Las see haisukott loeb oma viimase palve. Kohe teen talle lõpu peale!"
„Ei, Rosetti," peatas teda Jerry. „Tema on ainus, kes tõde teab. Kui ta sureb, ei saa me midagi rohkemat teada."
«Hästi, ma võin oodata," nõustus Rosetti.
Tak van der Bos küsitles põhjalikult Amatit, kuna Rosetti surus täägi teraviku hirmunud pärismaalase vasaku neeru kohta.
„Nagu see mees räägib," ütles Tak, „läks ta metsa duriani
89
vilju korjama. Peaaegu kohe võttis salkkond valgeid inimesi ta kinni. Neid oli kahekümne inimese ümber. Üks neist sundis teda täitma seda ülesannet, ähvardades tagasi tulla ja ta tappa, kui Corrie ei peaks tulema üksi. Ta ütles, et oli verest välja löönud ja arvanud, et see mees tahab Corrie'ga ainult rääkida, ega teadnud, et nad ta kinni võtavad."
„Kas ma nüüd võin ta tappa, kapten?" küsis Marakratt.
„Ei või," vastas Jerry.
„ Neetud! Mispärast ei või? Te ju teate, et see päevavaras aina valetab!"
„Meie pole jaapanlased, Rosetti. Ja praegu on meil teha palju muud."
Ta pöördus van der Bosi poole.
„Paistab sedamoodi, et need on samad poisid, kelle juurest te Tarzaniga plehku panite."
„Mulle tundub, et selles pole kahtlust." Järelikult te oskate meid nende laagrisse juhtida?"
„Oskan küll."
„Öösel?"
„Jah, me võime kohe teele asuda."
Rosetti suskas kähku Amatit oma täägiga, mis sundis pärismaalast ehmunult kriiskama. Jerry pöördus veltveebli poole.
„Ma ei tapnud teda, kapten. Kuid te ei keelanud teda kas või kordki täägiga torkamast."
„Ma tapaksin ta ise suurima mõnuga, Marakratt," ütles Jerry, „kuid me ei tohi niisuguseid asju teha."
Jerry hakkas rada mööda edasi minema, teised järgnesid talle. Viimasena sammus Marakratt, torisedes ja pead vangutades. Seekord Bubonovitch naistepõlgurite üle nalja ei heitnud. Tal polnud selleks tuju. Kuid ometi ei saanud ta jätta meenutamata, kui masendatud oli olnud Marakratt, kui nende seltskonda oli ilmunud daam.

Jõudnud veendumusele, et peatuste taktika ei too kaasa midagi muud kui ainult ülekohut, hakkas Corrie kergel sammul röövijatega edasi minema.
Peagi kuulis ta eespool kolme järsku lööki, justkui oleks keegi virutanud raske relvaga vastu puutüve. Kõik peatusid ja Hooft lõi püssipäraga vastu puud kaks korda järjest ning viivu aja pärast kolmandat korda.

„Kes tuleb?" küsis naisehääl.
„Hooft," vastas kurjategijate ninamees.
«Tulge edasi," ütles naine. „Ma tean, et märjuke ei muuda häält, sinu oma aga tunneksin ära isegi põrgus."
Salk liikus edasi ja varsti hakkas naine uuesti rääkima.
„Ma tulen alla. Pane siia üks oma mehi, Hooft. See pole leedide töö."
„Kes sulle ütles, et sa leedi oled?" küsis Hooft, kui naine ronis alla lavatsilt, kus oli valvanud laagrisse viivat jalgrada. See oli Hoofti armuke Särina. «Muidugi mitte sina."
„Meil pole enam vaja siin valvata," sõnas Hooft. „Me läheme siit varsti minema."
«Mispärast? Kas sind jälitavad mõned hädised invaliidid?"
„Pea suu," nähvas Hooft. Jäta oma loba! Mul on sinust kõrini!"
„Mul on sinust juba ammugi kõrini, kallim," andis Särina vastu. „Küll ma su kuidagi orangutangi vastu välja vahetan."
Nad jõudsid laagrisse ja ajasid naised üles. Kui viimased kuulsid, et neil tuleb kraam kokku panna ja öösel hilja metsa minna, lasksid nad kuuldavale mürgiseid märkusi. Kuid sellest polnud kasu. Mehed süütasid mõne tõrviku ja nende tuhmis värelevas valguses korjas jõuk oma viletsa varanatukese kähku kokku. Alles pärast seda märkasid naised Corrie't.
„Kes see poiss on?" küsis üks naistest. „Siin pole kohta nõrkadele poistele."
„See pole poiss," vastas keegi mees, „vaid tüdruk."
„Mis te temast tahate?" küsis naine umbusklikult.
„Teda tahavad jaapanlased," seletas Grotius. Ta oli jõugus komandöri abi.
„Võib-olla nad ei saagi teda," tähendas Hooft.
„Miks siis mitte?" küsis Grotius.
«Seepärast, et mind tõmbab tema poole. Särina aga kavatsen ma ahvidele anda."
Kõik naersid. Kõige kõvemini naeris Särina.
«Sul pole õigust teda vaadata, kuulata ja temaga elada, kuni ma pole endale kedagi teist leidnud," kuulutas ta. «Kuni mul pole uut meest, ei tohi sa ameleda ühegi teise naisega. Ja vaata ette, ära unusta, mis ma ütlesin," lisas ta.
Sarina oli umbes kolmekümne viie aastane, hea kehaehitusega,

91

nõtke ja tugev. Tema vööl rippus alati revolver. Kui tärkas tema loomulik metsikus ja julmus, kartsid teda isegi Hoofti jõugu kõrilõikajad.
Tema iseloomu oli suuresti mõjutanud pärilikkus. Emapoolne vanaisa oli tal pärismaalasest kolbakütt Borneolt, vanaema aega bataki inimsööjate suguharust. Isa oli hollandlasest seikleja, kes oli läbi sõitnud kõik lõunamerede saared ja tegelnud piraatlusega. Tapmise eest lõpetas ta oma elu võllas. Särina ise, järgides perekonna tavasid, oli tapmise eest eluks ajaks vangi mõistetud ja vabanes sealt üksnes tänu jaapanlaste tulekule.
Tõsi küll, mees, kelle ta tapnud oli, oli selle vähemalt kaks korda ära teeninud, nii et ausalt öeldes poleks keegi tohtinud Särinat liiga karmilt hukka mõista. Tõsi oli seegi, et Särina iseloomuga inimestel oli palju kiiduväärseid omadusi. Kogu oma julmusest hoolimata oli Särina suuremeelne, ustav ja aus ning võitles alati selle eest, mida pidas õigeks. Ega Hooft teda ilmaaegu kartnud.

Corrie kuulas hoolega Hoofti ja Särina vahel pinevuse suurenemist ning teravuste vahetamist. Ta ei teadnud, mida rohkem karta. Teda võidi anda jaapanlastele, Hooftile või võis ta tappa Särina.

Kurjategijad lahkusid laagrist hoopis teist teed pidi, kui olid tulnud Corrie'ga. Rännaku ajal käis Särina neiu kõrval. Corrie lootis, et see sunnib Hoofti eemale hoiduma. Ta kartis teda rohkem kui naist.

XVII

Läbi kottpimeda ekvatoriaalmetsa juhtis Tak van der Bos Jer-ryt, Bubonovitchit ja Rosettit bandiitide laagri poole.

Džunglis kõlasid hirmuäratavad hääled: ebameeldivad raginad, löögid, mõnikord hirmu-ja surmakarjatused. Siis aga võttis maad vaikus, veelgi pahaendeliseni kui mis tahes müra.

Äkki jäi kõige ees sammunud van der Bos seisma ja sosistas kaaslastele:

«Hoidke relvad laskevalmis. Me läheneme kohale, kus tavaliselt seisab tunnimees. Võib-olla õnnestub meil pimedas tähelepandamatult läbi lipsata. Kui ta hõikab, takistame meie Jerry-

92

ga tal häiret tõstmast. Seejärel ründame laagrit ja kisendame nagu jaksame. Kuid me ei tohi tuld avada enne, kuni pole teada, kus viibib Corrie."

„ Aga võib-olla alustame siiski tulistamist enne laagrisse jõudmist, kuid laseme õhku?" pakkus välja Jerry.

„See on hea mõte," kiitis van der Bos. „Tulge!"

Nad ei näinud tunnimeest ja hiilisid segamatult laagri juur-
de. Lagendikul polnud enam nii pime ja nad märkasid kohe, et
laager oli maha jäetud. v

„Kuhu me nüüd siit läheme?" küsis Rosetti.

„ Peame ootama hommikuni, siis saame nende jäljed üles otsida," vastas Jerry. „Teie heitke seniks magama, mina jään valvesse."

„Lubage mul valvata, kapten," ütles Rosetti. „Ma võin seda paremini teha."

„Miks te nii arvate?" küsis Jerry.

„Noh, teil on üsna räbal väljanägemine. Te peate puhkama." Jerry muigas.

„Aitäh, et te minu pärast muretsete, Marakratt, kuid valvesse jään mina."

Niipea kui koitis hommik, hakkasid nad otsima kurjategijate jälgi, kuid ei leidnud midagi. See ajas nad kimbatusse.

„Nad on kadunud nagu vits vette," tähendas Rosetti.

„Tarzanil oli õigus. Tsivilisatsioon on meilt röövinud meeleorganite teravuse," lausus Bubonovitch mõrult.

«Ainus, mida me teha võime," ütles Jerry, „on külla tagasi minna ja Tarzanit oodata. Meiesugused puupead ei suuda iialgi CorrieT leida. Kui me aga umbropsu rändama hakkame, siis ei kohta me ka Tarzanit."

Rõhutud meeleolus pöördusid nad külla tagasi. Rosettit märgates põgenes Amat metsa ja kükitas seal puu otsas pimeduse saabumiseni.

Samal ajal ootas Tarzan sisside laagris kapten Kervyn van Prinsi tagasitulekut. Kui too lõpuks kohale jõudis, arutasid nad ühiselt olukorda.

Tarzan jutustas jaapanlaste hävitamisest külas ja sõjasaagiks saadud relvadest, mis sissidele marjaks ära kulusid.

„Kui ma eile ära tulin," ütles ta, „siis pidid mu sõbrad jaapanlaste abiväge varitsema minema. Kui see tuli, siis tean ma

93

juba ette, millega võitlus lõppes. Sõjasaak saab veelgi täiendust. Te peate vaid sinna tulema ja relvad ära tooma. Veel arvan ma,, et sellele külale tuleb anda tubli õppetund, sest elanikud teevad agaralt koostööd jaapanlastega."

„Te ütlesite, et jaapanlaste abiüksus pidi koosnema umbes kahekümnest inimesest," sõnas van Prins, „teie salgas on aga kõigest viis liiget, kaasa arvatud tütarlaps. Kas sellise jõudude vahekorra juures saab olla veendunud, et võitlus lõpeb teie sõprade võiduga?"

Tarzan muheles.

„Teie ei tunne minu sõpru. Peale selle on neil tohutu eelis: nad teavad jaapanlaste tulekust, viimastel pole aga varitsusest õrna aimugi. Ja ka neiu võimeid ei tohi alahinnata. Ta on esmaklassiline laskur, tema arvel on juba mitu jaapanlast. Ta vihkab neid kogu hingest."

„Väike Corrie van der Meer!" hüüatas van Prins. „See on lausa uskumatu!"

„Kaks meie ameeriklasest sõpra," jätkas Tarzan, „olid vangis ja jaapanlased tahtsid neil juba pead maha raiuda, kuid Ameerika kapten ja Corrie jõudsid õigel ajal kohale ning päästsid surmale määratud mehed. Olen kindel, et igaüks neist on väärt vähemalt viit jaapanlast kui mitte rohkem. Ei, ma ei usu, et peaksime muretsema võitluse lõpptulemuse pärast, kui see üldse aset leidis."

„ Väga hea. Tuleme teiega. Loomulikult vajame püsse ja padruneid. Võib-olla tasub meil oma jõud ühendada. Arutame seda siis, kui oleme kõik koos. Millal tahate teele asuda?"

„ Mina lähen nüüd kohe," vastas Tarzan. „ Ootame teid külas."

„Võime tulla teiega koos," väitis van Prins.

Tarzan raputas pead.

„Kardan, et mitte. Minu liikumisviis teie inimestele ei sobi. Parimal juhul võite kiirmarsil jõuda sinna homme, mina aga jõuan külla täna õhtul."

Hollandlane kehitas kahtlevalt õlgu, kuid naeratas siis ja ütles:

„Väga hea. Homme näeme."

Juba oli algamas päev, kui kurjategijate jõuk metsast välja kitsasse orgu jõudis.

Teel oldud aja jooksul olid märjukesevarud tublisti kahanenud

94

ja enamik bandiite purupurjus. Kõige rohkem tahtsid nad pikali visata ja magada.

Seepärast lõid nad otsemaid laagri üles puude alla väikese jõe kaldale, mis mere poole voolas.

Hooft andis käsu, et valvesse jääksid naised, sest nad olid eelmisel ööl mõnda aega magada saanud. Särina oli ainus kaine naine ja ta pidi valvesse asuma esimesena. Teised heitsid pikali ja hakkasid peagi norskama.

Põgenemismõtted ei lasknud Corrie'l uinuda. Ta nägi, et kõik peale Särina olid vajunud otsekui surmaunne. Võib-olla saab väsimus ka Särinast võitu ja siis õnnestuks tal põgeneda. Corrie teadis täpselt, kuidas leida rada, mis teda külla tagasi viib.

Corrie silmitses magajate relvi. Kui tal läheks korda Särinalt kas või nuga näpata, siis oleks vaja ainult parajat hetke passida ja talle tugev hoop virutada.

Corrie nägi ennast juba püssi ja revolvriga külla tõttamas. Ta isegi ei imestanud niisuguste mõtete üle. Tema kunagine muretu elu oli muutunud lakkamatuks võitluseks olemasolu pärast. Ta oli omaks võtnud reegli: vaenlast ei tohi vältida, ta tuleb tappa.

See naine siin oli vaenlane. Corrie kartis teda niisamuti nagu mehi. Ta pidas Särinat kohutavaks olendiks, kes on üle pea pahedesse uppunud.

Kummatigi polnud Särina ainult võrdlemisi noor, vaid ka ilus naine, seda tüüpi lõunamaine kaunitar, nagu neid mõnikord Euroopa naiste hulgas kohtab. Kuid Corrie silmitses teda viha ja tülgastusega.

Särina tundis endal tütarlapse pilku ja heitis omakorda talle uuriva pilgu. Siis kortsutas ta kulmu.

„Mis teie nimi on?" küsis ta.

„Van der Meer."

„Corrie van der Meer?"

Särina naeratas.

„Seda ma arvasingi. Te olete oma ema moodi."

„Te tundsite minu ema?" küsis Corrie imestades. „Teie ei võinud teda tunda."

Tema järsk toon tahendas, et Särina sõnad võisid tema ema mälestust üksnes solvata.

„Ja siiski ma tundsin teda," kordas Särina rahulikult. «Ma tundsin ka teie isa. Töötasin nende juures sel ajal, kui teie Hollandis koolis käisite. Nad olid minu vastu väga lahked. Armastasin

neid mõlemaid. Kui mul juhtus õnnetus, palkas teie isa parima advokaadi mind kaitsma. Kuid miski ei aidanud. Mul oli kergendavaid asjaolusid ja neid oleks minu kasuks arvestatud, kui mul oleks olnud valge nahk. Aga see on nüüd juba kauge minevik. Ma puudutasin seda pelgalt seetõttu, et teie vanemad olid minu vastu väga head ja aitasid mind. Seepärast pean ma praegu teid aitama."

„Mis teie nimi on?"

„ Särina."

«Tõepoolest, ma kuulsin, kuidas minu isa ja ema teist rääkisid. Nad suhtusid teisse väga hästi. Aga mismoodi teie mind aidata saate?"

Särina astus ühe magava bandiidi juurde, võttis tema püssi ja mõned padrunid ning ulatas need kõik Corrie'le. «Kas te oskate külla tagasi minna?" «Oskan küll."

«Siis minge. Need purjus elajad põõnavad veel kaua."

«Kuidas ma saaksin teid tänada, Särina?"

Ta mõtles sellele, et alles hiljuti oli kavatsenud naist tappa.

«Ärge tänage mind, vaid oma vanemaid, et nad asiaatidest põlvneva eurooplanna vastu nii lahked olid. Nägemiseni ja head teed!"

Corrie embas tormakalt naist, keda alles hiljaaegu oli tahtnud tappa, ja suudles teda.

«Õnnistagu teid jumal, Särina!" lausus ta ja hakkas siis kiiresti läbi oru metsa poole astuma.

Rada, mis külla viis, asus palju kaugemal, kui Corrie oli kujutlenud. Aga kui ta sinnamaale jõudis, siis nägi midagi niisugust, millest südame all külmaks tõmbus: mitu pärismaalast lõid parajasti tema teel laagrit üles ja nendega oli kaks sõdurit. Ta pidi ootama, kuni täiesti pimedaks läheb, ja püüdma siis tasahilju mööda lipsata.

Corrie ronis puu otsa ja proovis end võimalikult hästi sisse seada. Ta oli väga väsinud ja tahtis magada, kuid seda ei tohtinud teha, sest võis unes alla kukkuda. Siiski tal vedas, sest ta leidis koha, kus oksad olid üksteisest tihedasti läbi põimunud. Pressinud end okste vahele, sattus ta ülimalt ebamugavasse poosi, kuid sellest hoolimata jäi kiiresti magama.

Ta ärkas, kui kuu seisis juba kõrgel taevas. Selgesti paistis pärismaalaste laagris põlev tuli. Nüüd võis ta alla ronida ja

96

proovida neist märkamatult mööduda. Ta valmistus juba laskuma, kui kuulis tiigri madalahäälset urisemist, mis kõlas kusagil päris lähedal. Ja samas kostis ka koerte haukumist. Corrie otsustas jääda puu otsa hommikuni.

XVIII

Alles õhtupimeduses jõudis Tarzan külla. Bubonovitch tervitas teda rõõmuhüüdega:

Jumal tänatud, et te tagasi olete!"

„Kas midagi on juhtunud, veltveebel?" küsis Tarzan.

„On küll. Corrie on röövitud."

Ta jutustas juhtunust kõik, mida teadis.

Ja te ei leidnud nende jälgi?"

„Seal polnud jälgi."

„See pole võimalik. Kindlasti on neid seal olemas."

„Tahaksin loota, et teil on õigus, söör."

„Kahjuks ei saa enne hommikut midagi ette võtta. Niipea kui koidab, asume teele."

Hommikul ärgates nägi Tarzan, et Jerry oli juba kõik jalule ajanud, sest ta oli läbematu otsinguid alustama. Nad kutsusid hütist välja Lara, sest ta oli pärismaalastest ainus, keda võis usaldada. Van der Bos ütles talle, et päeval jõuab sinna sissi-salk ja palus neile edasi öelda, et nad kuni Corrie' päästeekspeditsiooni naasmiseni külla jääksid.

Kui Corrie't enam näha polnud, äratas Särina naise, kes tema arust oli kõige rohkem purjus, ja käskis tollel valvesse asuda. Särina ei lausunud sõnakestki vangi põgenemise kohta, arvestades õigesti, et purjuspäi ei märka naine midagi.

Enne seda, kui Hooft ärkas ja leidis, et Corrie on kadunud, oli valve vahetunud kahel korral. Hooft sattus raevu ja hakkas usutlema kõiki naisi, kes öösel valves olid olnud. Särina kinnitas, et tema vahetuse ajal oli Corrie kohal olnud, teised aga väitsid, et nende valvesoleku ajal polnud vang põgenenud. Hooft ei saavutanud midagi. Ta oli päev läbi maganud, nüüd aga oli juba pime ja liiga hilja, et otsinguid alustada. Tal jäi üle vaid needusi sajatada ja pudelist lohutust otsida.

97

Umbes samal ajal, kui Tarzan kaaslastega Corrie't otsima siirdus, jälgis neiu puu otsas kannatamatult pärismaalaste ja kahe jaapanlase laagrit. Ta ei söandanud enne nende lahkumist alla tulla.

Pärast hommikueinet ja laagri kokkupanemist asusid kõik viimaks teele.

Kuna nad tulid otse tema puu poole, siis ronis Corrie veelgi kõrgemale, kus lehestik oli tihedam. Nad möödusid päris lähedalt tema puu alt ja Corrie tundis ära Iskandari, pärismaalaste peamehe, kes tema kord juba röövinud oli, ning mõne tema mehe.

Igaks juhuks mõnda aega veel oodanud, laskus Corrie puu otsast alla ja asus teele.

Lõpuks ometi olid kõik vaenlased seljataha jäänud ja ta rühkis edasi mööda tuttavat rada, mis viis teda külla sõprade juurde.

Vahepeal oli Iskandar oma meestega bandiitide laagrisse jõudnud. Kaks jaapanlast pugesid kähku peitu, pärismaalased aga läksid Hoofti juurde.

Pärast lühikesi läbirääkimisi saatis Iskandar ühe oma mehe jaapanlastele ütlema, et valged inimesed on nende suhtes sõbralikult meelestatud.

Kui mõlemad jaapanlased teiste juurde ilmusid, lasti viinapudelid ringi käima. See tõi uut elevust meeste jutuajamisse, mis keerles Corrie' edasise jälitamise ümber.

Selgus, et kaks jaapanlast olid seersandid Tokujo Matsuo salgast ja püüdsid nüüd muidugi tütarlast uuesti kinni nabida. Sedasama tahtsid ka Iskandar ja Hooft, kes kumbki nautis juba ette rikkalikku tasu, kui ta neiu Jaapani ohvitserile tagasi viib.

Õnnetuseks jõid nad liiga palju viina. Laagrist lahkudes läksid nad küll õiges suunas, kuid vintis peaga ei suutnud kuidagi leida Corrie' jälgi. Kui nad olid jõudnud metsarajale, kustkaudu oli läinud Corrie, hüüdis Särina, et ta leidis jälje, ja viis nad tagasi orgu, päästes sel moel tütarlapse.

Tarzan, van der Bos ja ameeriklased lähenesid kiiresti kurjategijatest mahajäetud laagrile. Kohale jõudnud, uuris Tarzan jälgi ja näitas oma kaaslastele rada, kustkaudu bandiidid olid lahkunud.

„Kurat võtaks, missugused tolvanid me oleme," hüüdis Jerry, „et ei suutnud ilma teieta selgusele jõuda!"

98

„Ärge unustage," lohutas teda Tarzan, „et olen jälgede lugemisega tegelnud kogu oma elu alates varasest lapsepõlvest ja et minu elu on ikka sõltunud sellest, kui hästi ma seda teha oskan. Aga nüüd lähen ma ees ära. Me ei tohi selle seltskonnaga kokku puutuda, võtmata tarvitusele ettevaatusabinõusid."

Tund hiljem jõudsid teised salga liikmed metsast välja orgu ja leidsid Tarzani neid seal ees ootamas.

„Teie kurjategijad on orust alles nüüdsama läbi läinud," ütles ta neile. „Ma leidsin ka Corrie' jäljed. Tema on mõni tund neist varem läinud ja, muide, täiesti üksi. Tõenäoliselt õnnestus tal põgeneda. Olen peaaegu kindel, et kurjategijad ei avastanud tema jälgi, sest nad on temast möödunud mitme jardi võrra paremalt. Oletan, et salgas on palju mehi ja naisi ning nendega koos mõni pärismaalane ja kaks Jaapani sõdurit. Ma lähen Corrie' jälgi mööda ees. Kui ta on valinud metsa viiva raja, lõikan ma selle lähedusse puu tüvesse ühe täkke. Kui ta aga on edasi orgu läinud, jätan ma kaks täket. Aga kui täkkeid on kolm, siis tähendab see, et kurjategijad lähevad Corrie'ga ühte rada."

Seda öelnud, pöördus Tarzan ümber ja hakkas minema oma tavalisel kiirel kõnnakul nagu alati, kui ta eelistas käia maad mööda, mitte aga puude otsas edasi kihutada.

„Ma ei tea, kuivõrd tublid oleme meie," sõnas Bubonovitch, „kuid see poiss meid küll ei vaja."

„Ta laseb meil ennast tunda nagu jalutuskäigul," tähendas Jerry.

„Mulle aga tundub, et me vaid segame teda," lausus van der Bos nukralt. „Kuid ta on haruldaselt kannatlik."

Minnes mööda rada, mis külla viis, tundis Corrie end õnnelikuna teadmisest, et lõpuks ometi läheb ta tagasi Taki, Jerry, Tarzani, Bubonovitchi ja väikese veltveebli juurde. Taki oli ta tundnud kogu oma elu, kuid nüüd näis talle, et oli alati teisigi tundnud. Ta jõudis otsusele, et armastab neid kõiki, ega suutnud kuidagi ära oodata, millal neid jälle näeb ja neile oma seiklustest pajatab. Ta pidi ka Amatiga arved klaarima. Kuid selle mõtte peletas ta kohe eemale. Corrie tahtis praegu mõelda vaid meeldivatest asjadest.

Ülevas meeleolus viibides märkas ta raja kõrval tihnikus mingisugust liikumist. See oli keegi suur ja triibuline. Corrie tõstis

püssi palge ja asetas sõrme päästikule. Kuid antud juhul oli väike kahekümne viie kaliibrine Jaapani püss kasutu.

Kui Corrie peatus, jäi ka tiiger seisma. Nüüd nägi ta kiskja silmi, mis äratasid hirmu, ja ta vaatas kähku ringi. Tema kõrval oli durianipuu, mille küljest rippus alla tugev Haan. Kui tiiger oleks teda nüüd kohe rünnanud, oleks ta Corrie' kätte saanud enne, kui viimane oleks küllalt kõrgele ronida jõudnud. Vältides järske liigutusi, mis oleksid kiskja viivitamatu hüppe esile kutsunud, pani Corrie oma kasutu püssi ettevaatlikult puu najale, siis aga haaras liaanist kinni ja hakkas end pikkamisi üles vinnama, pööramata tiigrilt silmi.

Tiiger tuli otsejoones neiu poole.

Corrie hakkas nüüd nii kiiresti, kui vähegi suutis, kõrgemale ronima. Tiiger pidi jooksma ümber puu, et hüpet teha, ja see päästis Corrie'. Kui kiskja hüppas, oli neiu juba ohutus kõrguses, tiiger aga vääratas ja prantsatas raskelt rajale.

Peagi ühines Corrie ga mõni ahv. Nad sõimasid tiigrit oma keeles. Siis tuli Corrie'le hea mõte. Ta teadis, et ahvid armastavad kõike järele teha, ja otsustas seda ära kasutada. Neiu noppis duriani vilja ja viskas sellega tiigrit. Vili tabas tiigri pead ja pani kiskja metsikult möirgama. Ta viskas veel teisegi, kuid vääratas. Siis aga lõid ka ahvid kaasa.

Nad pommitasid hiiglaslikku kassi, kes lõpuks ei kannatanud enam välja ja üritas puu otsa ronida. Kaotanud tasakaalu, kukkus tiiger alla ja veeres tihnikusse. Üks vili tabas teda otse nina pihta. Pommirahe jätkus ja lõpuks oli ta sunnitud taanduma. Kuid Corrie ei julgenud veel niipea oma pelgupaigast lahkuda. Kui ta viimaks siiski alla ronis ja püssi võttis, kohutas teda vähimgi hääl ja sundis valvsalt paigale tarduma.

Kummatigi ei märganud tütarlaps uut ähvardavat ohtu, mis saatusel tema jaoks varuks oli.

Tema teele ühe puu otsa oli end peitnud koletu suur must olend. See oli Oju, noor orangutang, keda Tarzan oli võitnud. Corrie' püss sundis teda eemale hoiduma. Oju kartis musti keppe, mis tegid kõva lärmi. Kuid ta oli kannatlik ja võis kaua oodata.

Varsti ilmus Corrie' ette rajale ja puude otsa veel teisigi koledaid kogusid.

Neiu seisatas. Ta polnud varem näinud nii palju orangutange ja kartis nüüd, et nad võivad talle midagi halba teha. Ahvid

moonutasid nägu, mõni aga tegi ähvardavaid liigutusi, lähenedes talle lühikeste hüpetega. Corrie hoidis sõrme püssi päästikul ja taganes, kuni jõudis just selle puu alla, kus kõigest mõne jala kõrgusel tema pea kohal istus Oju.

Tavaliselt suured ahvid väldivad inimesi ja lahkuvad kohe nende ilmumisel.
Corrie imestas, miks need loomad niimoodi ei talitanud. Võib-olla andis neile julgust see, et neid nii palju oli? Kuid neiu eksis. Ahve ajendas üksnes uudishimu. Nad tahtsid teada, mida Oju kavatseb selle inimesega teha.
Oju vahtis verdunud silmil alla, kaaludes olukorda. See oli talle soodus, sest Corrie oli kogu tähelepanu pööranud teistele ahvidele.
Oju hüppas, paiskas neiu maha, rebis tal püssi käest ja viskas eemale. Kukkumise hetkel hoidis Corrie sõrme päästikul. Kõlas lask ja see kohutas Ojut. Ta hüppas puu otsa ja kihutas metsa, neiu süles.
Lask hirmutas ka teisi ahve. Nemadki tormasid metsa, kuid teises suunas kui Oju. Rada oli nüüd vaikne ja tühi. Hiiglaslik ahv kandis Corrie't peadpööritava kiirusega läbi puude. Ainus, mida neiu teha sai, oli rusikatega raevukalt taguda enda röövija karvast keha. Lõpuks hakkas see ahvi ärritama ja ta andis neiule kerge vopsu pähe. Viimase õnneks oli see pigem laks kui löök, seetõttu kaotas ta ainult teadvuse.
Kui Corrie toibus, pidas ta esialgu kõike juhtunut ainult painajalikuks unenäoks. Kuid oh häda, see enesepete kestis vaid viivu, kuni ta täielikult teadvusele tuli. Nüüd valdas teda tõepoolest kabuhirm.
Karvane koletis vahtis kogu aeg üle õla tagasi, otsekui oleks teda keegi jälitanud. Corrie'l oli püstol ja nuga, kuid orangutang hoidis teda nii, et ta ei saanud kätt liigutada. Ja hiigelahv kandis teda üha kaugemale. Neiu ei julgenud isegi mõelda, milline kohutav saatus teda ootab.

XIX

Jerry, Bubonovitch, Rosetti ja van der Bos läksid orus piki jõge allapoole, kuni jõudsid rajani, mis metsa viis.
Siin leidsid nad ühe täkke ja mõistsid, et Corrie oli läinud
101
küla poole ning teda ei jälitatud.
Kuid äkki kuulsid nad kaugelt eestpoolt püssipauku. Tarza-nil polnud tulirelva, kas aga Corrie'l see oli või ei, seda nad ei teadnud. Loogilisem oleks olnud oletada, et Corrie oli põgenenud ilma relvata. Kurjategijad polnud siit läbi läinud, seega ei saanud ka keegi nendest tulistada. Pärismaalastel oli karmilt keelatud kasutada Jaapani relvi, mis nad külla olid peitnud. Pealegi poleks pärismaalased söandanud relvi võtta ja surma kartusel üle astuda jaapanlaste keelust.
Kõik neli tegid igasuguseid oletusi, minnes rada mööda edasi.
„Küllap tulistas ikkagi jaapanlane," ütles van der Bos. „Aga kus on üks jaapanlane, seal on teisigi."
„Võtame nad kinni," pakkus Rosetti. „Ma pole juba kaks päeva jaapanlasi tapnud."
„Peame olema ettevaatlikud," hoiatas Jerry. „Ma lähen sada jardi ees ja tulistan esimest jaapanlast, keda kohtan, siis aga taandun. Teie, poisid, peitke end kahele poole rada tihnikusse, kui mu lasku kuulete, siis aga laske nad võimalikult lähedale tulla ja andke tuld."
„Kapten, teie ei tohiks seda teha. Lubage mind minna," ütles Rosetti.
„Või mind," toetas teda Bubonovitch. „See pole teie amet, kapten."
„01gu," nõustus Jerry vastu tahtmist. „Lähete teie, Marakratt. Olge valvel."

„Miks sa ei võiks mööda puid minna?" küsis Bubonovitch. Marakratt muigas mõistvalt ja pistis jooksu.

Tarzan käis mõnda aega Corrie' jälgedes, kuni leidis puu, mille otsa ta tiigri eest roninud oli. Tarzan seisatas, uuris tähelepanelikult jälgi ja luges neist kogu loo nii täpselt, nagu oleks tema ees raamat olnud. Isegi siin-seal vedelevad durianiviljad pajatasid talle, mismoodi tiiger lõppude lõpuks minema aeti. Tarzan muigas ja hakkas minema mööda värskeid jälgi, mis kinnitasid, et neiu oli alles hiljuti siit läbi läinud. Sel hetkel lajatas kusagil eespool lask.

Nüüd kargas Tarzan puu otsa ja hakkas piki rada edasi kiirustama. Ka tema arvas, et tulistasid jaapanlased ja et Corrie oli neile pihku sattunud. Kuid siis silmas ta rajal lebavat püssi.

Tarzan oli nõutu. Jaapanlased ei võinud ära minna ja püssi

maha jätta. Ka polnud tunda nende lõhna. See-eest tundis ta selgesti suurte ahvide lõhna. Tarzan hüppas puu otsast alla ja nägi, et neiu jäljed lõppesid selle puu all, kus lebas püss.

Veel nägi ta, et neiu oli kas alla kukkunud või maha visatud. Kõrval paistsid suure orangutangi jäljed. Kuid need jäljed olid ainult selle puu all, kus Tarzan praegu seisis. Kõik sai selgeks: orangutang oli puu otsast alla hüpanud, Corrie' kaenlasse kahmanud ja ära viinud.

Tarzan ronis uuesti puu otsa ja kihutas jälgi mööda Ojule järele. Tema treenitud silm nägi puu küljes selgesti märke. Lömastatud sitikas või tõuk, mõhnalise käpaga murtud oks, oksa külge takerdunud punakaspruun karvatort, ahvi ja neiu jälgede lõhn — see kõik näitas ilmeksimatult talle teed. Ja kui mets veidi hõredamaks muutus, nägi Tarzan oma vaenlast. Oju tundis, et teda jälitatakse. Ta jäi lagedas kohas seisma, valmis võitluseks. Oma saaki hoidis ta nii, et see ei saanud Tarzanit näha.

Corrie tajus, et Oju oli kohanud vaenlast, sest ta tõi kuuldavale ähvardava urina. Neiu kuulis ka jälitaja unsemist, kuid see sarnanes rohkem lõvi omaga. Loomulikult polnud Sumatral lõvisid, kuid see ei olnud ka tiigri hääl, mis üha lähemale tuli.

Ootamatult viskas orangutang neiu maha ja sööstis ettepoole. Corrie kergitas end kätele ja vaatas tagasi. Just sel hetkel läks Tarzan Ojuga käsitsi kokku. Corrie tõusis püsti ja tõmbas välja oma püstoli, kuid ei julgenud tulistada, sest kartis riivata Tarzanit. Tarzan ja Oju veeresid mööda maad. Oju üritas lüüa oma võimsaid kihvu inimese kõrisse, kes omakorda püüdis neid endast võimalikult kaugel hoida. Mõlemad urisesid nüüd vaiksemalt, sest võitlus elu ja surma peale nõudis neilt täit tähelepanu. Corrie'le tundus äkki, et ta näeb enda ees kahte metslooma, kes võitlevad õiguse eest teda endale saada.

Tarzan tõrjus Oju lõuapärasid eemale parema käega, kuna ahvi käpp surus tema pahemat kätt tugevasti vastu külge. Tarzan püüdis end sellest haardest vabastada.

Ootamatult põimis Tarzan jala orangutangi tagumise jäseme ümber ja surus ta vastu maad. Üritades end vabastada, nõrgendas Oju oma haaret. Ja siis nägi Corrie, kuidas noatera ahvi rinda tungis, kuuldavale tuli valu- ja vihakisa. Ikka ja jälle tõusis ja vajus nuga.

Kisa nõrgenes, määratu suur keha võpatas ja jäi liikumatuks. Oju oli surnud.

Tarzan tõusis ja pani jala oma vaenlase kehale. Ta tõstis näo taeva poole ja naeratas ootamatult. Isaahvi võidukisa jäi talle kurku kinni. Miks ta seda kuuldavale ei lasknud, ei teadnud ta isegi.

Corrie tundis kohutavat väsimust ja nõrkust. Ta jalad läksid nõrgaks ja ta pidi istuma. Tarzan silmitses teda osavõtlikult.

„ Noh, teie õnnetused on vähemalt tänaseks lõppenud. Jerry, van der Bos ja veltveebel jõuavad peagi siia. Lähme neile vastu."

Ta tõstis neiu õlale ja hakkas puidpidi edasi minema. Alles hiljuti oli täpselt samamoodi kandnud Corrie't ahv, aga kuivõrd teised olid neiu tunded praegu!

Jõudnud rajani, uuris Tarzan seda hoolikalt ja veendus, et tema kaaslased polnud siit veel läbi läinud. Ta istus koos Corrie'ga raja äärde maha ja nad jäid ootama.

Nad ei ajanud juttu. Tarzan taipas, et neiu oli läbi teinud kohutava katsumuse ning ta vajas rahu, et puhata ja toibuda.

Lõpuks hakkas Corrie ise rääkima.

„Olen hirmus rumal. Hoidsin end suurivaevu tagasi, et mitte karjuda ega nutta. Arvasin, et surm on juba suu ääres, kuid siis tulite teie, justkui oleksite taevast alla kukkunud. Aga kust te teadsite, kus ma olen ja mis minuga juhtunud oli?"

„Teavet saab ka teisiti kui raamatutest," vastas Tarzan. „See oli üsna lihtne."

Ta rääkis, kuidas oli Corrie' leidnud, ja lisas siis:

„Mul oli juba mõni päev tagasi sellesama ahviga kokkupõrge. Siis ma võitsin teda, kuid jätsin ta ellu. Mul tuli seda kahetseda."

„Te ei rääkinud sellest juhtumist midagi," ütles neiu.

„Sel polnud tähtsust."

„Olete väga kummaline inimene."

„Olen rohkem metsloom kui inimene, Corrie," vastas Tarzan.

Neiu kergitas kulme ja vangutas pead.

„Olete väga kaugel sellest, et metsloom olla."

„Te vist arvate, et tegite mulle komplimendi. See on sellepärast, et teie ei tunne metsloomi. Neil on palju toredaid omadusi, mis võivad võistelda inimese parimate omadustega. Ja neil pole pahesid. Nad jätsid pahed inimestele. Kui ma ütlen, et olen rohkem metsloom kui inimene, siis ma ei arva, et mul on olemas kõik nende omadused. Pean silmas vaid seda, et ma mõt-

104

len ja talitan sageli kui metsloom, mitte aga kui inimene. Mul on metslooma psüühika."

„Noh, vahest on teil õiguski, aga kui ma lõunat sööma lähen, siis teen seda meelsamini inimese kui tiigri seltsis."

Tarzan naeratas.

„See on üks metsloomade eeliseid. Nad ei pea käima lõunasöökidel, kuulama kõnesid ja olema nendest surmani tüdinud." Corrie puhkes naerma.

„Kuid üks teie lemmikloomi võib teile peale hüpata ja endale lõunasöögiks viia."

„Teile kallis inimene võib aga metslooma enda lõbuks maha lasta."

„Te olete võitnud."

„Sealt tulevadki meie omad," ütles Tarzan ja tõusis püsti.

„ Kuidas te seda teate?"

„Seda ütles mulle Usha."

„Usha? Kes on Usha?"

„Tuul. Ta tõi minu kõrvu ja ninna tõendeid selle kohta, et mööda rada tulevad inimesed. Igal rassil on oma eriline ihulõhn. Tänu sellele tean ma, et tulevad valged inimesed."

Minut hiljem ilmus käänaku tagant nähtavale Rosetti.

Tarzanit ja Corrie't nähes hüüatas ta rõõmsalt ning hõikas siis valjusti tagapool tulevaid kaaslasi. Peagi jõudsid teisedki nende juurde. See oli õnnelik kohtumine.

„Te oleksite nagu mitu nädalat ära olnud, Corrie," sõnas Jerry.

„Ma käisin maha pika tee läbi Varjude oru," vastas Corrie. «Arvasin juba, et ei näe teid enam iialgi. Ja siis tuli Tarzan."

Tak van der Bos astus Corrie' juurde ja suudles teda.

„Kui ma pole teie kadumisest saadik veel halliks läinud, siis ärge muretsege, teen seda õige pea. Ärge iialgi meie juurest lahkuge, kallis."

Tarzan käis kõige ees, teised hoidusid Corrie'le lähemale, kuulates tema seiklusi. Ta rääkis Arnati reeturlikkusesest, Särina ootamatust abist, kohutavast juhtumist Ojuga ja sellest, kuidas Tarzan ta päästis.

„ Tarzan oli võideldes kohutav. Ta sarnanes metsloomaga. Tarzanil on tiigri jõud ja osavus ning inimese mõistus. Ta uriseb nagu kiskja. Ma päris kartsin teda. Aga kui võitlus oli lõppenud, ta naeratas ja muutus uuesti inimeseks."

105

„Me võlgneme talle kõik ega suuda iialgi sellesamaga tasuda, " ütles Jerry.

„Ta on täitsamees," lausus Rosetti südamepõhjast, „kuigi

inglane."

Mõne minuti pärast jõudis salk külla. Niipea kui Amat neid nägi, putkas ta teisele poole metsa, sest kartis Rosettit nagu tuld.

XX

Kapten van Prins, leitnant de Lettenhove ja mõni teinegi siss tundsid hästi Corrie van der Meeri ja Tak van der Bosit, keda arvati surnud olevat. Kõik kogunesid nende ümber, naersid ja õnnitlesid neid. Corrie ja Tak küsitlesid neid oma vanade sõprade kohta. Üks neist oli hukkunud, teised aga kuulduste põhjal jaapanlaste kätte vangi langenud. Räägiti hollandi keeles.

Tundes end üksildasena, otsis Jerry üles Bubonovitchi ja Rosetti, kes puu all istusid ning relvi puhastasid. Ent üsna pea ühinesid nendega van Prins ja de Lettenhove, et edasiseks plaani pidada.

Corrie ja Tak istusid veidi kaugemal puu varjus. Corrie märkas, et Jerry oli viimasel ajal hakanud temast eemale hoiduma. Ka praegu ei kutsunud ta tütarlast arutelust osa võtma. Neiu murdis pead, mis võis meest solvata. Või oli ta Corrie' seltskonnast tüdinud?

Neiu oli haavunud ja seetõttu Tak van der Bosi vastu topelt tähelepanelik. Jerry mõistis seda kohe ja lakkas edasisest mõttevahetusest osa võtmast. Bubonovitch ja Rosetti märkasid tema sünget meeleolu ning imestasid temaga toimunud muudatuse üle.

Nõupidamisel otsustati, et mõlemad salgad ühinevad vähemalt ajutiselt ja et kauemaks külla jääda pole otstarbekas. Kui jaapanlaste abiüksus baasi tagasi ei pöördu, alustavad jaapanlased ulatuslikku tegutsemist. Hollandlased ei tahtnud aga riskida ja ägedasse võitlusse astuda. Neil olid vaenlasega võitlemiseks sootuks teised plaanid.

Otsustati minna teise kohta, mida hollandlased hästi tundsid ja mida oli kerge kaitsta.

Tõsi küll, Tarzanile ja ameeriklastele tähendas see minna tagasiteed, kuid van Prins kinnitas neile, et nende väljavaade edelarannikule jõuda paraneb märgatavalt.

106

„Seal, kus ma kavatsen laagri püsti panna," seletas ta, „on võrdlemisi kerge tee üle mägede. Ma tean, et seal on vähem jaapanlasi kui siin. Annan teile kaardi ja selgitan, kuidas leida teed, mis viib teid läänepoolsesse ossa, kust on juba hõlbus rannikule jõuda."

„Mida teie sellest arvate, Jerry?" küsis Tarzan. Jerry, kes oli mõtteisse vajunud, vaatas talle otsa. „Millest?" küsis ta loiult.

Tarzan silmitses teda imestunult, seejärel aga kordas van Prinsi plaani.

„Kui see sobib teistele, siis sobib mullegi," vastas Jerry ükskõikselt.

Bubonovitch ja Rosetti vahetasid pilke. „Mis kuradi jama see meie vanaga on?" sosistas Rosetti. Bubonovitch kehitas õlgu ning vaatas siis Corrie' ja van der Bosi poole.

„Arvan, et kaptenist saab peagi taas naistepõlgur," lausus ta.

„Olen alati rääkinud, et kõik ebameeldivused ja pahandused saavad alguse naistest."

„Millal kavatsete teele asuda?" küsis Tarzan van Prinsilt.

„Arvan, et võime rahulikult tänaseks ja homseks siia jääda. Jaapanlased ei hakka veel mitu päeva oma salga pärast muretsema. Võime teele asuda ülehomme hommikul. See võimaldab inimestel korda teha jalatsid, mis on juba tublisti kulunud. Siin leidub rohkesti vajalikku materjali ja naised võivad meile sandaale õmmelda. Oleme ju praegu enam-vähem paljajalu. Isegi kui jaapanlased tulema peaksid, oleme valmis neid vastu võtma. Minu inimesed valvavad rada, mis viib siit jaapanlaste baasi juurde."

Nõupidamine lõppes. Van Prins läks vaatama, kuidas ta inimesed olid end sisse seadnud. Valvest vabad hollandlased parandasid sandaale või puhastasid relvi. Corrie jälgis salamahti Jerryt.

Ta märkas, et mees oli morn ja rääkis üksnes siis, kui teda kõnetati, ning sedagi väga lühidalt.

Talle tundus äkki, et mees on haigeks jäänud.

See mõte hajutas neiu meelepaha ja ta siirdus puu juurde, kus Jerry üksinda istus.

„Mis teil viga on, Jerry?" küsis ta. „Kas olete haige?"

„Ei," vastas mees lühidalt.

Corrie silmitses teda imestuse ja kibedusega. Jerry ei näinud

107

neiu ilmet ja tegi näo, et on hõivatud püstoli puhastamisest. Samas mõistis ta, et käitub lapsikult ja vihkas end selle pärast.

Neiu läks pikkamisi minema. Ta suundus hüti poole, kus elas pärismaalasest tütarlapse Lara juures.

Jerry tõusis kähku ja läks talle järele. Ta sai neiu peaaegu juba kätte ja hõikas teda, kuid Corrie ei vaadanud isegi tagasi.

Jerry teadis, et neiu oli teda kuulnud ning sedagi, et Tarzan, Bubonovitch ja Rosetti kõike pealt olid näinud. Kõige rohkem aga piinas teda mõte, et ka van der Bos oli kõike kuulnud. Jerry tundis, kuidas ta nägu lõi lõkendama. Ta seisis mitu minutit paigal, teadmata, mida teha. Jerry oli palju kordi surmale silma vaadanud, kuid oma sõpradele ta praegu silma vaadata ei suutnud. Jerry pidi kogu tahtejõu kokku võtma, et ümber pöörata ja nende juurde minna.

Keegi ei öelnud talle sõnagi. Paistis sedamoodi, et igaüks tegeles oma asjaga. Tarzan katkestas vaikuse.

«Kavatsen minna pisut liha hankima. Kas keegi tahab kampa lüüa?"

Esmakordselt kutsus ta kedagi jahile kaasa. Kõik said aru, et ta tegi seda Jerry pärast.

Jah, mina tulen, kui keegi teine ei taha," vastas Jerry.

„Siis tulge."

Nad võtsid püssi ja suundusid metsa.

Bubonovitch ja Rosetti istusid van der Bosist pisut kaugemal.

„See on temast väga kena," ütles Bubonovitch. „Ma tunnen Jerryle kaasa ja imestan, mis on Corrie'ga lahti."

„Ah, kurat, nad kõik on ühe vitsaga löödud!" hüüdis Rosetti südametäiega.

Bubonovitch vangutas pead.

„See pole Corrie' moodi. Ta pole niisugune."

„Tema muutumises on süüdi hollandlane," tähendas Rosetti. „Ja mina arvasin, et ta armastab kaptenit! Rääkisin ju sulle, kui me selle daami kaasa võtsime, et tuleb pahandusi. Nüüd

ongi see käes!"

„Ka sina, Marakratt, oled temasse pisut armunud."

„Ta meeldib mulle. Aga ehk ta polegi midagi halba teinud?"

Tarzan ja Jerry olid ära natuke üle tunni ning tulid tagasi tapetud põdraga.

Õhtusöögi ajal istus Corrie hollandlaste juures. Ta poleks tohtinud niimoodi käituda ja teadis seda. Corrie'1 oleks tulnud

end ülal pidada nii, nagu poleks midagi juhtunud, nüüd aga muutus suhete klaarimine veel raskemaks. Tütarlaps oli õnnetu, sest ta armastas neid inimesi, kellega koos oli nii palju üle elanud ja kellele ta nii palju võlgnes.

Nüüd ta kahetses, et polnud Jerry hüüdele vastanud.

Corrie sundis end oma uhkusest võitu saama ja nende juurde minema, aga kui ta seda teinud oli, tõusis Jerry üles ja läks ära. Neiu siirdus jalamaid oma onni. Seal viskus ta asemele ja esimest korda kahe aasta jooksul purskas nutma.

Päev kaldus õhtusse, kui rampväsinud Amat jaapanlaste baasi juurde jõudis. Ta kummardas sügavasti teda peatanud tunnimehele ja püüdis seletada, et tal on tähtsaid teateid komandörile. Tunnimees kutsus korrapidaja seersandi, kes pisut oskas kohalikku keelt. Amat kordas talle, mida oli rääkinud tunnimehele, ja pidi äärepealt unustama kummardamast.

Seersant andis ta üle adjutandile, kellele Amat kummardas kolm korda. Adjutant mõistis, kui tähtis oli Amati teade, ja viis ta otsekohe vanemohvitseri kolonel Kanji Tajiro juurde. Temale kummardas Amat neli korda.

Kui kolonel kuulis, et ligi nelikümmend tema meest on tapetud, sai ta maruvihaseks. Amat rääkis ka tunnimeestest, kes rada valvavad, ja valgest tütarlapsest. Ta rääkis kõigest, mida teadis. Ja seda polnud sugugi vähe.

Tajiro käskis Amatile süüa ja öömaja anda. Veel käskis ta otsekohe külla saatmiseks ette valmistada kaks roodu, et valged puruks lüüa.

Kolonel otsustas, et hakkab ise neid juhtima ja Amat läheb nendega kaasa. Kui pärismaalane oleks seda teadnud, poleks ta nii rahulikult maganud.

XXI

Järgmisel hommikul ilmnesid lahkhelid jälle täie teravusega. Hollandlased tegid süüa ning einestasid ameeriklastest ja Tarza-nist eraldi. Inglane mõistis, et see on väär ja üsna nõme ning kui asi niimoodi edasi läheb, mõjub see salga moraalile halvasti.

Kummatigi oli ta rahul sellega, et mõlema ohvitseri vahel valitses kõige parem läbisaamine. See oli ülimalt tähtis ränkades

109

tingimustes, milles sissidel tuli tegutseda. Hollandi ohvitserid olid laagris tõenäoliselt ainsad inimesed, kes ei märganud süvenevat võõrdumist.

Pärast hommikusööki läks Tarzan ameeriklastega metsa kontrollima hollandlaste valvatavat rada. Nad leidsid, et eelpost oli peateepoolsest küljest suurepäraselt maskeeritud. Kuid Tarzan arvas, et see asus liiga lähedal külale ja jäi rajast kaugele.

Kapten van Prins oli eelpostile jätnud neli meest ja käskinud aegamisi taganedes jaapanlastele võimalikult kaua vastu panna, et võimaldada sisside peajõududel külast lahkuda ja varitsusse asuda.

„Arvan, et ta oleks pidanud ühe mehe märksa kaugemale panema," ütles Tarzan Jerryle, „ja vähemalt pool oma jõududest selle raja äärde tooma. Ta pole arvestanud jaapanlaste kavalust ega valmistunud ootamatusteks."

„Jaapanlased võivad kedagi ette saata," nõustus Jerry, „ja see võib džunglist läbi lipsata. Ta näeb neid kohe, läheb tagasi ja kannab ette. Siis hiilib mõni mees siia ja viskab paar-kolm granaati. Tunnimehed tapetakse ja jaapanlased tungivad külla, enne kui van Prins jõuab oma mehed ära viia ning varitsuse korraldada."

„Lähme tagasi ja räägime temaga," pakkus Tarzan.

Varsti pärast hommikusööki otsis Lara Corrie' üles.

„Sain just praegu teada, et Amat oli täna öösel külast ära," ütles ta hollandlannale. „Ta lahkus juba eile. Ma tunnen teda. Amat on halb inimene ja olen kindel, et ta läks jaapanlaste baas-laagrisse ning rääkis seal kõigest, mis siin juhtus."

Corrie rääkis sellest parajasti van Prinsile, kui Tarzan ja Jerry tagasi jõudsid. Hollandlane kutsus neid ja Corrie tegi kähku minekut. Van Prins rääkis neile Lara hoiatusest ja Tarzan pakkus välja plaani, mida nad olid Jerryga arutanud.

„ Suurem osa jõududest tuleb siit ära viia," sõnas van Prins mõtlikult. Jätan siia silmapetteks ainult „vastuvõtukomisjoni", juhuks kui jaapanlased peaksid külla tungima."

„Vahest tasub teie tunnimehed hoopiski maha võtta," arvas Jerry. „Siis satuvad jaapanlased otseteed lõksu."

„Ma pole kindel, et see õige oleks," väitis van Prins. „Mulle meeldib varakult informatsiooni saada, muidu võib igasuguseid ootamatusi ette tulla."

Tarzan polnud temaga nõus, kuid vaidlema ei hakanud, vaid tegi hoopis omapoolse ettepaneku.

110

„Hangin teile informatsiooni palju kiiremini kui teie tunnimehed. Lähen neli või viis miili ettepoole ja kui jaapanlased nähtavale ilmuvad, olen kõigi andmetega tagasi ammu enne seda, kui nad teie varitsuseni jõuavad."

„Aga mis siis, kui nad teid näevad?"

„Nad ei näe mind."

„Te olete ülimalt enesekindel, söör," ütles hollandlane muiates.

„Seda küll," vastas Tarzan.

«Teeme siis niimoodi," lausus van Prins. Julgestuseks annan teile siiski kaks tunnimeest, kuid käsin neil koos teiega tagasi tulla. Kas see rahuldab teid?"

„Täielikult," vastas Tarzan. „Mina lähen ette, teie aga pange oma mehed varitsusse."

Nende sõnadega kargas Tarzan puu otsa ja kadus lehtede vahele. Hollandlane vangutas pead.

„ Oleks mul pataljon temasuguseid mehi, võiksin ma jaapanlased kogu saarelt minema pühkida."

Padrunite ja käsigranaatidega koormatud Jerry, Bubonovitch ja Rosetti sammusid sisside ees, et meelitada jaapanlasi lõksu. Nad läksid kõrvaloleva raja kõige kaugemasse otsa ja. hakkasid end sisse seadma. Lehtede ja viinapuuväätidega maskeerisid nad oma pead ning õlad nii oskuslikult, et sulasid ümbritseva džungliga justkui üheks.

Ka sissid võtsid oma koha sisse ja asusid end maskeerima.

Kapten van Prins kõndis mööda peateed, kontrollides iga mehe maskeeringut. Lõpuks andis ta käskluse:

„Enne mind mitte tulistada, juhul kui teid pole avastatud varem. Kaks meest liini alguses võivad kasutada granaate, kui suudavad neid heita küllalt kaugele, et mitte vigastada omasid. Seesama käib ka kahe mehe kohta küla teises otsas, juhul kui jaapanlased sinna jõuavad. Püüdke tulistada seda jaapanlast, kes asub otse teie vastas. Kas küsimusi on? Ei ole? Siis tulen ma koos teiega varitsusse."

Ta astus kõrvale ja võttis koha sisse liini keskel.

Jerry avastas peagi, et tema naabriks oli van der Bos. Veidi aega enne seda oli Tak Corrie'ga juttu ajanud ja nagu muuseas küsinud:

„Mis teie ja Jerry vahel on juhtunud?"

111

„Ma ei mõista, mida te silmas peate."

„Oo, teate küll. Mis temaga lahti on?"

„Mind ei huvita see põrmugi. Ta on toores ja kasvatamatu inimene, niisugused aga mulle huvi ei paku."

Tak ei uskunud tema sõnu, kuid neiu hääles kõlanud kibedus juhtis teda äkki mõttele. Ta isegi vilistas üllatusest.

„Misasja te vilistate?" küsis Corrie.

„Mulle tuli üks mõte. Ma ei teadnudki, et ilmas on nii palju lollpäid."

„Kas te mõtlete mind?" „Teid, Jerryt ja ennast."

„Võite vilistada nii palju, kui süda lustib, kuid ärge toppige oma nina teiste asjadesse."

Tak muigas, patsutas teda põsele ja läks van Prinsiga metsa.

Jerryl polnud kuigi mugav olla kõrvuti van der Bosiga. Ta lootis, et viimane ei püüa vähemalt temaga jutlema hakata. Otsekui vastuseks sellele pöördus hollandlane tema poole.

„Noh, meil tuleb jaapanlasi vist üsna kaua oodata."

Jerry mõmises vastuseks midagi arusaamatut.

Et Jerry vaatas van der Bosi poole, siis lubas viimane endale luksust naeratada.

„Corrie tahtis ka metsa tulla ja lahingust osa võtta, kuid van Prins ja mina keelasime selle karmilt ära."

„Õigesti tegite," pobises Jerry.

„Corrie on alles laps," jätkas van der Bos. „Me tunneme teineteist terve elu. Corrie ja minu naine olid peaaegu lapsest saadik sõbratarid. Ta on mulle nagu õde."

Maad võttis vaikus. Van der Bos võis täiel määral tunnetada oma sõnade mõju. Ta polnud varem näinud rohkem ähmis nägu. Viimaks Jerry lausus:
„Ma ei teadnud, et olete abielus. Kas teie naine sõitis ära?"
Jah. Me püüdsime veenda vana van der Meeri, et ta saadaks minu naisega ära ka Corrie' ja tema ema, kuid vana jonnakas lollpea ei jäänud nõusse. Issand, mis hinda ta selle eest maksis! Tema kangekaelsus oli saarel kõigile üldiseks kõneaineks. Ta oli selle poolest kuulus. Kõiges muus oli ta väga hea inimene."
„Mis te arvate, kas Corrie pole osa kangekaelsusest pärinud isalt?" küsis Jerry kartlikult.
112
„Ma ei imestaks selle üle põrmugi."
Bubonovitch ja Rosetti märkasid üllatusega, et Jerry ja van der Bosi vahele oli siginenud südamlik läbisaamine. Mõne aja pärast täheldasid nad sedagi, et „vana" hakkas jälle iseendaga sarnanema.
„Ta muutub uuesti inimeseks," sosistas Rosetti oma sõbrale.
Bubonovitch ei jõudnud vastata, sest kõigile ootamatult ilmus rajale Tarzan, kes oli puu otsast kuuldamatult alla hüpanud. Ta astus van Prinsi juurde.
„Teie väikesed kollased sõbrad on teel siia. Praegu asuvad nad umbes kahe miili kaugusel. Mulle tundub, et neid on vähemalt kaks roodu. Neil on kergekuulipildujad ja uhked väikesed mortiirid, mida nad tavaliselt kasutavad. Neid juhib kolonel. Nende Iuuregrupp koosneb vaid kolmest mehest ja sammub vaid sada jardi eespool. Ma hoiatasin teie tunnimehi ja nad peaksid varsti siin olema."
„Teist oli väga suur abi, söör," ütles van Prins. „Ma kohe ei teagi, kuidas teid tänada."
Ta pöördus kõrval seisvate sisside poole.
„Andke ahelikku mööda edasi, et rääkida enam ei tohi. Vaenlane jõuab siia kolmekümne viie või neljakümne minuti pärast."
Groen de Lettenhove määrati juhtima sisse, kes igaks juhuks külasse jäid. Ta püüdis keelitada Corrie't otsima ohutut varjupaika, sest osa vaenlasi võis läbi murda.
„Võib juhtuda, et teil kulub iga liigne püss marjaks ära," väitis neiu, „ja pealegi pole ma jaapanlastega veel sotte sirgeks teinud."
„Aga te võite ju haavata või koguni surma saada, Corrie."
„Täpselt niisamuti nagu teie ja teie inimesed. Kuid te ei saa ju kõiki käskida ära minna ja metsa peitu pugeda."
„Olete parandamatu. Mul oleks juba aeg sellega harjuda, et naisega vaielda on lootusetu."
„Ärge mõtelge minust kui naisest. Olen vaid kogenud sõdur ja hea laskur."
Nende jutuajamise katkestasid metsasügavusest kostvad püssipaugud.
113

XXII

Jerry nägi lähenevaid jaapanlasi esimesena, sest tema asukoht võimaldas jälgida rada umbes sada jardi kuni käänakuni. See oli kolmest luurajast koosnev salk.
Nad tulid ettevaatlikult ning olid veendunud, et nende ilmumine külla on täielik ootamatus. Seetõttu ei oletanud nad mingit varitsust ega pööranud tähelepanu džunglile kahel pool rada. Nad möödusid sissidest, kes lamasid salga põhijõudude ootel, ja peatusid alles metsaserval, kust paistis all orus asuv küla. See tundus magava ja rahulikuna.

Majadesse või nende taha varjunud sissid ei andnud endast elumärki ja ootasid vaenlast.
Varsti nägi Jerry lähenemas põhisalka. Kolonni eesotsas sammus kolonel, paljastatud samuraimõõk käes, tema taga tuli Amat ja selle kannul sõdur, tääk pärismaalast sihtimas. Nähtavasti oli Amat üritanud jalga lasta ja nüüd valvati teda eriti hoolikalt. Tema nägu oli morn ja see tegi suurt heameelt Marakratile, kes pidi end vaos hoidma, et mitte päästikule vajutada.
Rada sai esimese roodu sõdureid täis. Nad kõndisid tihedalt koos ja kogunesid luurest tahapoole metsaservale. Samal hetkel tulistas van Prins ja otsekohe kõlas sisside kogupauk. Jerry heitis kähku üksteise järel kolm granaati läheneva teise roodu sõdurite hulka. Vastuseks avasid jaapanlased nähtamatu vaenlase pihta džunglis korrapäratu tule. Seejärel pistis suurem osa ellujäänuist põgenema ning ainult mõni üksik hüppas põõsastesse ja püüdis täägiga tabada varitsuses istuvat vaenlast.
Marakratt tundis lahingust mõnu. Ta tulistas nii tihti kui vähegi jõudis, kuni ta püss üle kuumenes ja kõlbmatuks muutus.
Nende hulgas, kes plehku pistsid, olid ka Amat ja kolonel. Mingi juhuse tõttu polnud nad isegi haavata saanud ja lidusid nüüd reipalt teineteise kannul. Kolonel karjus midagi vihaselt jaapani keeles ja kui Amat taha vaatas, mõistis ta koloneli näoilme järgi, et see tahab teda tappa. Amat kiunatas hirmunult. Ta oleks väga imestunud teada saades, et kolonel peab teda reeturiks, kelle süü tõttu jaapanlased lõksu langesid.
Rosetti märkas neid enne, kui nad tema varitsuspaigale lähenesid.
„Ei lähe läbi, kollane saatan!" hüüdis ta. „See poiss kuulub mulle! Ainult mina tohin teda tappa!"

Veltveebel tabas täpselt koloneli ja tulistas siis Amati pihta, kuid sedapuhku laskis mööda..
„Neetud!" hüüatas ta.
Ehmunud pärismaalane lipsas põõsastesse.
Jaapanlaste salga haledad riismed punusid korratult metsa tagasi, jättes metsaservale ja rajale surnud ja haavatud.
Van Prins jaotas oma mehed kolme gruppi: esimesed saatis relvi ja laskemoona kokku korjama, teised oma ja jaapanlaste haavatuid külla viima ning kolmanda, kõige suurema grupi jättis järelväeks.
Veidi hiljem tulistas üks haavatud jaapanlane hollandlast, kes teda aidata oli tahtnud, ja varsti pärast seda ei jäänud enam ühtegi haavatud jaapanlast.
Bubonovitch ja Rosetti, kes olid rajale hüpanud ning põgenevaid jaapanlasi tulistanud, hakkasid nüüd mahajäetud relvi ja laskemoona kokku korjama.
Äkki jäi Rosetti seisma ja laskis pilgul ringi käia.
„Aga kus on siis kapten?"
Jerryt polnud kusagil näha.
Mõlemad tormasid tagasi tihnikusse, kus teda viimati olid näinud, ja leidsid Jerry teadvusetult selili lamamas.
Särk tema rinna kohal oli verest läbi imbunud. Rosetti põlvitas tema kõrvale.
„Ta pole surnud, ta hingab."
„Ta ei tohi surra," vastas Bubonovitch.

Ettevaatlikult tõstsid nad kapteni üles ja hakkasid külla minema. Hollandlased kandsid oma kolme tapetut ja viit haavatut.
Tarzan nägi veltveebleid Jerryt kandmas ja tõttas neile vastu. Murelikult haavatut silmitsedes küsis ta:
„Kas seisund on tõsine?"
„Kardan küll, söör," vastas Bubonovitch.
Nad läksid edasi Tarzanit maha jättes.
Samal ajal olid kõik surmasaanud üksteise kõrvale pandud ja kaetud mattidega, metsaserval aga kaevati neile juba hauda.
Haavatud paigutati puude varju.
Sisside hulgas oli arst, kuid tal polnud üldse ravimeid. Sellele vaatamata tegi ta kõik, mis temast sõltus, ja selles abistas teda agaralt Corrie.
Pärismaalastest naised keetsid vett sidemete steriliseerimiseks.
115
Bubonovitch ja Rosetti istusid kurvalt puu all Jerry kõrval, kui arst koos Corrie'ga nende juurde astus. Nähes, kes oli .järjekordne haavatu, neiu kahvatas ja tal jäi hing kinni.
Bubonovitch ja Rosetti pidasid teda noolega silmas. Neiu reageering ütles neile rohkem kui mis tahes sõnad, sest mõnikord öeldakse neid vaid eksiteele viimiseks.
Ameeriklaste ja Corrie' abiga, kes armastatud inimese jaoks püüdsid teha kõik, mis vähegi suutsid, võttis arst haavatul särgi seljast ja vaatas hoolikalt haava.
„Kas temaga on halvasti?" küsis Corrie.
„Ei usu," vastas arst. „Kuul on südamest mööda läinud ja tõenäoliselt pole riivanud kopsu. Kas ta pole verd oksendanud?"
„Ei ole," vastas Bubonovitch.
„ Kõige rohkem kannatab ta šokist ja verekaotusest. Arvan, et ta saab õige pea terveks. Aidake mul teda keerata, kuid hästi ettevaatlikult."
Jerry seljal vasakust abaluust veidi paremal paistis väike ümmargune auk. Sellest immitses veidi verd.
„Ta on sündinud õnnetähe all," ütles arst. „Siin pole vajadust sondeerida ja see on väga hea, sest mul pole arstiriistu. Kuul on kehast läbi läinud."
Ta pesi haavad hoolikalt puhtaks ja sidus kinni.
„See on kõik, mis ma teha suudan," sõnas ta ja palus siis: „Las keegi teist jääb tema juurde. Kui ta teadvusele tuleb, siis vaadake, et ta lamaks rahulikult."
„Mina jään," teatas Corrie otsustavalt.
„Teie, mehed, võite soovi korral mind aidata," sõnas arst.
„ Mõistagi tuleme teiega. Aga kui meid vaja läheb, miss, siis ainult kutsuge," ütles Rosetti.
Corrie istus haavatu kõrvale ja hakkas külma veega tema nägu hõõruma. Ta ei teadnud, mida oleks Jerry heaks veel teha võinud, ja see abitus ajas teda marru. Põgus vaenulikkus, mida ta enda arvates mehe vastu tundnud oli, kadus viimase verd ja vaevlemist nähes.
Jerry ohkas korra ja lõi silmad lahti. Enda kohale kummardunud tütarlast nähes pigistas ta mitu korda silmi kinni ja nägu muutus umbusklikuks. Siis ta naeratas ja surus kergelt neiu kätt.
„Kõik läheb hästi, Jerry, ärge muretsege," ütles Corrie.

Jah."
Ta hoidis vaid viivu neiu kätt.
116
Siis võttis Corrie ise tema käe ja paitas seda. Nad naeratasid teineteisele ja jälle oli kõik hea.
Kapten van Prins käskis haavatutele kanderaamid teha. Pärast seda otsis ta üles Jerry.
„ Mulle teatati, et olete haavatud. Kuidas te ennast tunnete?" küsis ta.
„ Suurepäraselt."
„Siis on hästi. Otsustasin, et peame siit lahkuma nii ruttu kui võimalik. Jaapanlased ründavad kindlasti meid õhtul uuesti, siin aga on raske end kaitsta. Ma tean selleks sobivat kohta. Võime sinna jõuda kahe päevaga. Niipea kui kanderaamid on valmis ja surnud maetud, asume teele. Otsustasin küla maha põletada. See on pärismaalastele heaks õppetunniks vaenlase abistamise eest. Neid tuleb karistada."
„Oh ei!" hüüatas Corrie. „See pole õiglane. Te karistate koos süüdlastega ka süütuid. Võtke näiteks Lara. Ta on meid kahel korral aidanud. Eile ütles ta mulle, et külas abistavad jaapanlasi ainult kaks inimest — pealik ja Amat. Oleks julm maha põletada nende maju, kes on meie suhtes sõbralikud. Tuletage meelde, kui poleks olnud Larat, oleksid jaapanlased tabanud meid ootamatult."
„Teil on õigus, Corrie," lausus kapten van Prins. „Andsite mulle hea mõtte."
Ta läks ära. Kümme minutit hiljem viidi pealik küla serva ja lasti maha.
Sissid kogunesid tapetute haudade ümber. Arst pidas lühikese palve, kõlas kolm kogupauku ja hauad aeti kinni.
Haavatud asetati kanderaamidele ja salk oli valmis teele asuma.
Jerry vaidles vastu, kui teda kanda taheti, ja kinnitas, et võib ise käia. Corrie, Bubonovitch ja Rosetti püüdsid teda ümber veenda, kui arst nende juurde astus.
„Mis siin sünnib?" küsis ta. Asjast kuulnud, pöördus ta Jerry poole.
„Teil tuleb kanderaamile jääda, noormees." Ning lausus siis Bubonovitchile ja Rosettile: „Kui ta proovib üles tõusta, siduge ta kanderaami külge kinni."
Jerry muigas.
„Olgu pealegi, doktor, ma kuulan sõna."
Pärast pealiku hukkamist hakkasid pärismaalased mahalask-
117
mist kartma. Lara läks Corrie't otsima, kuid teel kohtas van Prinsi, kes ise tütarlapse kinni pidas.
„Võite kõigile oma inimestele teatada," ütles ta, „et tänu teile ja teie osutatud abile ei põleta me küla maha, nagu seda olime kavatsenud. Karistasime ainult pealikut, sest ta oli meie vaenlase agar käsilane. Kui me tagasi tuleme ja Amat juhtub siin olema, siis karistame ka teda Teisi ei ähvarda miski, kui nad jaapanlasi abistama ei hakka. Me teame, et teid sunnitakse nende heaks töötama. Me mõistame teid, aga võimaluse korral ärge seda tehke."
Ta haaras kiiresti pilguga kogu küla ja küsis:
„Kus Tarzan on?"
„Tõepoolest," lõi Bubonovitch sekka, „kuhu ta kadus?"
„Kurat võtaks!" hüüatas Rosetti. „Pärast lahingut pole teda külas nähtud, kuid haavata ta ei saanud. Kõik, kes kaptenit kandsid, nägid teda."

„Ei maksa tema pärast muretseda," rahustas Bubonovitch kaptenit. „Ta ise muretseb enda eest ja ka meie eest takkapihta."

Jätan siia paar inimest, kes teatavad talle, kus me kavatseme peatuda," ütles van Prins.

„Teil ei pruugi seda teha," väitis Bubonovitch. „Ta leiab ise meid üles. Las Lara näitab talle ainult suuna, et ta jälgede otsimisele asjatult aega ei raiskaks."

„Hästi," nõustus van Prins. „Niisiis — teele!"

Haavatud ameeriklast nähes tundus Tarzanile, et haav oli surmav. Teda valdas põletav viha jaapanlaste vastu, sest oli seda noort lendurit armastama hakanud. Kellelegi märkamatult hüppas ta puu otsa ja kihutas vaenlastele järele. Ta sai nad kätte, kui kapten ja kaks leitnanti omavahel nõu pidasid. Need olid kahe roodu peale ainsad ellujäänud ohvitserid. Kõrgel puu otsas nende kohal istudes pingutas Tarzan vibunööri.

Ootamatult lõi kapten vankuma ja kukkus surnult maha. Nool oli tabanud ta südant.

Rabatud jaapanlased tardusid paigale, siis aga puhkes segadus ning mets lõi kaikuma erutatud kisast ja korrapäratutest püssipaukudest ning kuulipildujaraginast.

Tarzan jälgis ülalt enda tekitatud paanikat ja ootas parajat hetke teise noole laskmiseks. Seekord tabas ta ühte leitnanti. Pärast seda vahetas ta märkamatult asukohta ja läks mõnisada jalga kaugemale. See oli tehtud just õigel ajal, sest teise ohvitseri

118

hukkumise järel kukkusid jaapanlased umbropsu puude ja põõsaste pihta tuld andma.

Kui oli langenud viimane ohvitser, kihutasid sõdurid oma laagrisse tagasi. Juhtunu oli neile kõva hirmu nahka ajanud.

Tarzan jätkas nende jälitamist, kuni kõik nooled otsa said. Iga nool niitis maha jaapanlase.

Valust kisendavad haavatud püüdsid teistest mitte maha jääda ning rebisid jooksu pealt seljast ja kõhust nooli välja.

Tapetud jäid maha, nemad olid määratud kõhutäieks tiigritele ja metsikutele koertele.

Tarzan võttis õlalt püssi ja laskis põgenevate vaenlaste pihta tühjaks kogu pideme. Alles pärast seda lõpetas ta tagaajamise. Ta oli oma ameeriklasest sõbra eest kätte maksnud.

Tarzan liikus mõnda aega küla suunas ja keeras siis metsa. Tema valitud tee kulges mööda vanade metsahiiglaste võimsaid oksi, mida katsid sammal ning suured ronitaimed ja metsviina-puuväädid. Mõnikord laskus ta allapoole kuni orhideevaniku-tega kaunistatud hiiglaslike õhujuurteni.

Kui tuul suunda muutis ja näkku puhus, tundis ta inimese lõhna.

Peagi silmas ta kitsast rada ja seejärel lõksu, mida jahimehed väikeulukite püüdmiseks üles panevad. Tarzan siirdus sügavamale metsa, ta tahtis olla üksi, inimestest kaugemal. Ta ei põlanud ühiskonda, kuid aeg-ajalt vajas üksildust või metsloomade rahulikku seltskonda.

Isegi lobisemishimulised, naljakalt riidlevad ahvid lahutasid sageli ta meelt ja aitasid puhata inimestest, kes kaugeltki naljakad ei tundunud.

Siin oli palju ahve. Algul pistsid nad teda nähes plehku, aga kui ta nende keeles rääkima hakkas, muutusid ahvid julgemaks ja tulid lähemale. Tarzan sai ühe väikese ahvi koguni nii kaugele, et see talle käe peale istus. Ta meenutas Tarzanile väikest Nkimat, riiakat, sõjakat, tillukest argpüksi, kes Tarzanit piiritult armastas. Aafrika! Kui kauge see praegu temast oli!

Ta hakkas väikese ahviga juttu ajama, nagu kunagi oli jutel-nud Nkimaga, ja peagi hüppas ahv talle õlale. Nagu Nkima, nii tundis temagi end seal turvaliselt.

Kõik need tillukesed rõõmud ei nüristanud siiski Tarzani valvsust. Ta haistis veidraid lõhnu ja leidis jäljed.

119

Need juhtisid Tarzani väikese järve äärde, kus piki kallast oli ehitatud rohkesti onne. Need olid tehtud okstest ja lehtedest ning toetusid järve põhja rammitud tugevatele vaiadele ehitatud platvormile. Onnides elasid väikest kasvu mustajuukselised tumepruuni nahaga inimesed. Need olid tõelised metslased, keda tsivilisatsioon polnud üldse puudutanud. „Õnnelik rahvas," mõtles Tarzan. Mõni püüdis võrguga kala. Mehed olid varustatud vibu ja nooltega.

Väike ahv ütles, et need on pahad gomanganid.

„Nad söövad ahve," selgitas ta.

Siis aga kukkus ta karjuma ja sõimama, tundes end tänu suurele kaugusele ja oma uue vägeva sõbra juuresolekule väga julgelt. Tarzan muheles. Ahv meenutas talle üha rohkem Nkimat.

Ahv tegi nii suurt lärmi, et mõni pärismaalane katkestas oma töö ja hakkas üles vahtima. Tarzan tegi üldtuntud rahumärgi, kuid pärismaalasi see ei lepitanud ja nad hakkasid teda vibudega ähvardama. Nad karjusid ja näitasid viibetega, et ta minema läheks.

Tarzan mõistis nende käitumist ja oli sellega päri. Kui neil õnnestuks alati valget inimest eemal hoida, võiksid nad oma idüllilise olemise turvalisust nautida.

Tarzan jälgis neid veel mõnda aega ja pöördus siis tagasi metsa, et seal veel pisut hulkuda, tunda mõnu lühikesest puh-kehetkest keset sõja sünget argipäeva. Väike ahv Keta istus kord ta õlal, siis aga hüples tema kõrval puult puule. Paistis sedamoodi, et ta oli sellesse tarmanganisse tõsiselt kiindunud ja otsustanud alatiseks tema juurde jääda.

XXIII

Veltveebel Tony Rosetti põlvitas tunnimeeste lavatsil, mis oli püstitatud endise laagri lähedusse. Sissid olid sinna üheks päevaks peatuma jäänud, et haavatutele puhkust anda.

Tema valvekord oli juba lõppemas ja ta ootas vahetust, kui nägi kedagi endale rada mööda lähenemas. See oli sihvakas nooruslik kogu, kuid isegi metsa hämaras valguses mõistis veltveebel pükstest hoolimata, et see polnud noormees, ehkki ta kandis püssi, püstolit ja padrunitaskut.

„Seis!" käsutas Rosetti ja tõstis püssi.

120

„Ma juba seisan," vastas naine sulaselges inglise keeles.

„Kes te olete ja kuhu te nende relvadega lähete?"

„Te olete arvatavasti seesama väike nutikas veltveebel, kellest mulle Corrie van der Meer rääkis. See, kes põlgab naisi ja räägib naljakalt inglise keelt."

„Ma ei räägi inglise keelt, vaid ameerika keelt. Ja mis siin naljakat on? Kes te olete?"

„Olen Sarina ja otsin Corrie van der Meeri."

„Tulge lähemale," ütles Rosetti.

Seejärel ronis ta alla ja jäi rajale seisma, sõrm päästikul ja täägiots naisele suunatud.

Sarina astus sammu lähemale ja jäi temast mõne sammu kaugusel seisma.

„Ma tahaksin, et te selle riistapuuga teise kanti sihiksite."

„Ei lähe läbi, õeke. Te kuulute kurjategijate jõuku. Kust ma võin teada, et ülejäänud ei peitu siin kusagil läheduses? Kui nad siin on, siis kavatsete te mind nähtavasti maha lasta?"

„Olen üksi," väitis naine rahulikult.

„Võib-olla üksi, aga võib-olla mitte. Pange relvad maha ja tõstke käed üles. Tahan teid läbi otsida."

Särina lõi kõhklema, Rosetti aga jätkas:

„Ma ei hammusta teid, küll aga viin laagrisse, niipea kui mu vahetus kohale jõuab."

Särina pani relvad maha ja tõstis käed üles. Marakratt asetas ta sõjariistad kaugemale ja ütles siis:

„Hüva, nüüd võite käed alla lasta."

Särina istus raja kõrvale maha.

„Te olete tubli ja tark sõdur," ütles ta ja lisas siis: «Mulle meeldivad tublid sõdurid." Rosetti muigas.

„Teiegi pole nannipunn, õeke, ja näete välja üsna kena." Ilmselt ei jää ilu märkamata isegi naistepõlgurile. «Kuidas te üksi läbi metsa tulite?"

„Ma lahkusin nende inimeste juurest ja tahan olla seal, kus Corrie van der Meer. Ta vajab naisehoolt. Ta on ju siin, eks ole?"

„Jah, ta on siin, kuid tal pole vaja daame, kes tema eest hoolitseksid. Tal on neli meesterahvast, kes teevad tema heaks kõik, mis vaja, ja sugugi mitte halvasti."

„Ma tean, ta rääkis mulle sellest. Ja siiski on tal hea meel näha enda kõrval naist."

121

Pärast lühikest vaikimist küsis ta:

„Mis te arvate, kas nad lubavad mul jääda?"

„Kui Corrie seda tahab, siis muidugi lubatakse. Meil kõigil on teist hea meel."

Nende keskustelu katkestas hollandlase tulek. Särinat nähes ta imestas ja küsis Rosettilt hollandi keeles, kes see naine on ja kust ta tuli.

„Ma ei saa hollandi keelest aru," ütles ameeriklane. „Ta päris minu kohta," seletas Särina. „Kas teie oskate hollandi keelt?" oli Marakratt imestunud. „Oskan küll."

„Siis öelge talle, et ta võtaks kaasa teie relvad, kui siit lahkub. Ma ei saa ühekorraga relvi tassida ja vangi valvata."

Särina naeratas ja tõlkis. Hollandlane vastas talle ja noogutas Rosettile.

„Noh, tulge siis," ütles veltveebel Särinale.

Nad läksid laagrisse ja suundusid otsekohe Jerry juurde, kes lebas puu all kanderaamil.

«Veltveebel Rosetti kannab ette, et tõi vangi, söör."

Jerry kõrval istunud Corrie tundis Sarina ära ja kargas püsti.

«Sarina!" hüüatas ta. «Mida te siin teete?"

«Tulin teie juurde. Öelge neile, et nad lubaksid mul siia jääda."

Ta rääkis hollandi keeles ja Corrie tõlkis tema sõnad Jerryle.

«Mis minusse puutub, siis võib ta jääda, kui teie seda tahate," vastas talle Jerry. «Kuid arvan, et otsustama peab kapten van Prins. Veltveebel, võtke oma vang ja kandke kõigest ette kapten van Prinsile."

Veltveebel, kes ei tunnistanud ühtegi teist autoriteeti peale Jerry, manas näole rahulolematu ilme, kuid kuuletus.

«Lähme, õeke," kutsus ta Särinat.
«Olgu, vennas," vastas naine. «Kuid hoidke oma tääk mu seljast kaugemal. Ma tean, et olete tubli sõdur, kuid ärge ülemäära pingutage."
Corrie silmitses teda üllatunult.
Ta kuulis esimest korda, et Särina rääkis inglise keelt.
«Hea küll, kullake," nõustus Rosetti, «kuid ärge mõelgegi põgeneda."
«Tulen teiega," kuulutas Corrie. „Kui ma teie eest välja astun, siis olen kindel, et kapten van Prins lubab teil meie juurde jääda."
122
Ta leidis kapteni üles. Viimane kuulas tähelepanelikult, mida Corrie ja Särina talle rääkisid. Siis küsis ta:
„Miks te nende bandiitidega ühinesite ja nende juurde jäite?"
„Mul polnud muud valikut — kas nemad või jaapanlased," vastas Särina. „ Tahtsin algusest peale nende juurest ära minna ja ühineda sissidega, niipea kui nad leian. Kuid see võimalus tekkis mul alles nüüd."
„Et miss van der Meer teie eest vastutab ja ka kapten Lucas pole vastu, siis võite jääda."
«Niisiis, kõik on otsustatud," sõnas Corrie.
Rosettil polnud vaja vangi enam valvata, kuid ta läks koos Corrie' ja Särinaga sinna, kus lebas Jerry. Ta tegi näo, justkui oleks tulnud pärima Jerry tervise järele, kuid jäi naiste juurde ka pärast seda, kui Jerry oli talle kinnitanud, et tema enesetunne on hea.
Veidi kaugemal puhastas Bubonovitch oma püssi. Ta ootas, et Rosetti tema juurde tuleb ja räägib naisest, kelle oli kaasa toonud. Marakratt seda ei teinud ja ajas Bubonovitchi kimbatusse. Viimane oli sunnitud ise kogu seltskonnaga ühinema. Särina rääkis parajasti tutvumisest Rosettiga.
„Kus te nii hästi inglise keelt rääkima õppisite, Sarina?" küsis Corrie.
„Gilberti katoliiklikus misjonikoolis. Minu isa võttis mind ja ema alati kaasa kõigile oma merereisidele. Välja arvatud kaks aastat, mis ma Tarawal misjonikoolis veetsin, elasin tema kuunari pardal, kuni sain kahekümneseks. Minu ema suri, kui ma olin veel väike tüdruk, kuid isa ei lahkunud minust. Ta oli väga halb inimene, meisse suhtus aga hästi. Me seilasime kõigil lõunameredel ja umbes kord kahe aasta tagant naasime Gilberti möödaminnes igasugustel saartel piraatide ja mõrvaritega kaubitsedes. Isa tahtis, et ma saaksin hariduse, ja kui sain kaheteistkümneseks, jättis ta mu kaheks aastaks sellesse misjonikooli. Hollandi keelt õppisin ma isalt. Arvan, et ta oli haritud mees. Pardal oli tal väga hea raamatukogu hoolikalt valitud kirjandusteostest. Ta ei rääkinud mulle iialgi oma minevikust ega öelnud isegi oma tõelist nime. Kõik hüüdsid teda Suureks Johniks. Ta õpetas mulle meresõitu. Neljateistkümneselt olin juba tema esimene abi. Mõistagi pole see tütarlapsele kohane töö, seda enam, et meeskonda kuulusid tavaliselt paadunud närukaelad, kuid peale nende ei tahtnud keegi isaga merd sõita. Meeskonnaliikmetelt õppisin pisut ka
123
jaapani ja hiina keelt. Meiega sõitis inimesi peaaegu kõigist rahvustest. Kui isa oli purjus, täitsin ma kapteni ülesandeid. See oli raske töö ja ma pidin meeskonda hirmu all hoidma. Ma ei läinud ilmaski tekile ilma kahe püstolita."
Rosetti ei pööranud Särinalt silmi. Näis, et neiu oli ta hüpnotiseerinud. Bubonovitch jälgis neid üllatunult. Kuid ta pidi tunnistama, et Särinat oli meeldiv vaadata.
„Kus teie isa praegu on?" küsis Jerry.

«Arvatavasti põrgus. Ta tappis ühe oma madruse ja ta poodi üles. Just tema vahi all pidamise ajal näitasid mister ja missis van der Meer minu vastu üles nii palju sõbralikkust."

Arsti tulek katkestas keskustelu. Rosetti suureks meelehärmiks läksid kõik onnidesse laiali. Bubonovitch jälgis teda pilkavalt ega jätnud kasutamata juhust paari vaimukust lendu lasta.

XXIV

Järgmisel hommikul asuti pikkamisi laagrist teele. Haavatuid kanti kanderaamidel. Kus rada oli laiem, seal käis Corrie Jerry kanderaami kõrval.

Särina kõndis Corrie' järel, Rosetti ei jäänud temast sammugi maha. Bubonovitch ja mõni hollandlane moodustasid järelväe. Et hollandlased ei osanud inglise keelt ja Bubonovitch ei saanud aru nende keelest, siis oli tal täielik vabadus mõtiskleda viimaste sündmuste, eriti aga Marakratiga aset leidnud imetabase muutuse üle. See veendunud naistevihkaja oli äkitselt alistatud! Ja kes oli seda teinud? Euroopa päritoluga aasialan-na, kes pealegi oli mõrvar, tumeda nahaga ja küllaltki vana.

Bubonovitch armastas Rosettit ja lootis väga, et väikese veltveebli kiindumus pole kuigi sügav. Rosetti tundis naisi vähe, Särina aga polnud nende tundmaõppimiseks kõige parem objekt.

Bubonovitchile meenusid Kiplingi sõnad: „Kord öösel torkas ta mind noaga, sest olin avaldanud kahetsust selle üle, et ta pole valge, ja aitas mind seega paremini naisi mõista." Bubonovitch ohkas kurvalt. «Lõppude lõpuks," mõtles ta, „ei eksinud Marakratt nii väga, kui rääkis, et naised ei too midagi head, küll aga sekeldusi ja pahandusi."

Ta kiskus end oma mõtetest lahti, kuuldes Jerryt ja Corrie't omavahel rääkimas.

„Ma hakkan Tarzani pärast muretsema. Ta on juba kaks päeva ära olnud, aga pärast tema kadumist kostis metsas tulistamist just sellest suunast, kuhu läksid jaapanlased."

„Aga mida ta seal teha võis?" kahtles Corrie. „Tarzan pole teiste moodi ja oleks kasutu proovida tema tegude põhjustest aru saada. Teate isegi, et aeg-ajalt käitub ta nagu metsloom. Tapmisse suhtub ta eitavalt, kuid sellest hoolimata peab jaapanlaste hävitamist oma kohuseks."

„Te oletate, et ta võis jaapanlastele järele minna, selleks et neid võimalikult rohkem hävitada?"

‚Jah, kuid ainult sel juhul, kui teda ennast maha ei lastud."

„Jumal hoidku! Seda on hirmus ette kujutadagi!"

„Olen teiega nõus, ent kummatigi on see võimalik. Kui ta tagasi ei tule, peame tegutsema iseseisvalt. Ma poleks osanud arvatagi, et oleme temast niivõrd sõltuvad, sest me ei oska isegi jahti pidada ja liha muretseda, mistõttu meie toidumoon on küllaltki kesine."

„Noh, peale jahi on Tarzan palju muudki meie heaks teinud," ütles Corrie. „Ma näen siiani unes tiigrit ja ahvi, kelle käest ta mind päästis."

Nad vakatasid. Jerry lebas kinnisilmi. Corrie pani tähele, et tema nägu oli ülearu punaseks muutunud. Haavatu hingas raskelt ja oli teadvuseta. Neiu katsus ta laupa, nihkus pisut kaugemale ja sosistas Särinale, et ahelikku mööda kutsutaks kohale arst.

Seejärel läks ta kanderaami kõrval edasi. Jerry pomises midagi segast ja vähkres kogu aeg kanderaamil.

Corrie pidi teda kinni hoidma, et ta maha ei kukuks. Kui doktor Reyd nende juurde jõudis ja kanderaami kõrvale astus, polnud neiul tarvis talle midagi seletada, sest Jerry seisund oli niigi ilmselge.

Praktiliselt oli kraadiklaas doktori ainus arstiriist. Palavikku mõõtnud, vangutas ta rahulolematult pead. „Kas on pahasti?" küsis Corrie.

„Mitte kõige paremini. Kuid ma ei mõista, miks tema seisund nii äkki halvenes. Palavikku võis oodata sel öösel, kui ta haavata sai, siis aga seda polnud. Arvasin, et oht on juba möödas."

„Kas ta..."

Arst vaatas neiule otsa ja naeratas.

«Esialgu ei tasu muretseda. Miljon inimest paraneb isegi palju tõsisemate haavade ja kõrgema palaviku puhul."

125

«Kas te ei saa teda praegu millegagi aidata?"

Reyd kehitas õlgu.

„Mul pole mingisuguseid ravimeid. Vahest on see isegi parem. Ta on noor, füüsiliselt tugev, loodus aga on parim tohter, Corrie."

„Kuid te jääte siia meie juurde, eks ju, doktor?"

«Muidugi. Ja jumala pärast, ärge muretsege."

Jerry pomises midagi ja ajas end istukile. Corrie ja arst panid ta ettevaatlikult uuesti pikali.

Jerry avas silmad, vaatas Corrie'le otsa, naeratas ja kaotas jälle teadvuse. Sel ajal astus kanderaami juurde Rosetti. Ta mõistis jalamaid, et siin võib vaja minna tema abi. Rosetti näole ilmus mure ja hirm, kui Jerry äkki karjatas:

«Lucas kutsub Melrose'i!"

Seejärel vastas ta iseendale:

«Melrose Lucasele! Läänerindel on kõik rahulik, kapten!" Jerry tõi kuuldavale kergendusohke ja vakatas. Corrie pöördus Rosetti poole. «Kes see Melrose on?" küsis ta.

«Meie laskur. Ta sai surma enne «Veetleva Leedi" allatulistamist."

Jerry hakkas jälle rahutult vähkrema ja keerutama. Et teda kanderaamil hoida, läks tarvis kõigi kolme pingutusi.

«Peame ta vist kinni siduma," sõnas arst.

Rosetti raputas pead.

«Kutsuge siia Bubonovitch ja me saame hakkama. Kapten pahandab, kui teada saab, et ta kinni seoti."

Bubonovitch kutsuti ahelikkupidi kohale. Tema ilmumisel püüdis Jerry kanderaamil end üles kergitada ja pidi äärepealt maha kukkuma. Aidates haavatut kinni hoida, ei lakanud Bubonovitch kirumast.

«Neetud jaapanlased! Kollased värdjad!"

Ta pöördus Rosetti poole.

«Kurat võtku, miks sa varem mind kutsuda ei lasknud? Miks keegi ei öelnud mulle, et ta on sellises seisundis?"

„Tal hakkas halvem alles hiljuti," sõnas Corrie.

«On ta väga vilets, doktor?" küsis Bubonovitch.

«Tal tõusis palavik, kuid see pole nii kõrge, et halvimat mõelda."

Nad jõudsid metsast välja orgu, kus kavatsesid teha peatuse

126

ja üles lüüa laagri. Rada muutus nüüd laiemaks ja ka Särina võis kanderaami kõrval käia. Ootamatult hakkas Jerry jälle rahutult vähkrema ja hüüdis valjusti:

«Kurat võtaks! Ma ei suuda hoida ta nina! Poisid, hüpake alla! Ruttu!"

Jerry püüdis kanderaamilt maha karata ja kõik pidid teda kinni hoidma. Corrie silitas ta laupa ja ütles rahustaval toonil:

«Kõik on korras, Jerry, lamage rahulikult ja püüdke magama jääda."

Haavatu haaras tal käest.

„Mabel," lausus ta.

Corrie võpatas.

Rosetti ja Bubonovitch pöörasid kohmetunud tütarlapselt pilgu kõrvale.

Reyd märkas, et Jerry oli lõpuks magama jäänud.

«See on talle parim rohi," ütles arst.

Pool tundi hiljem andis van Prins käsu jääda puhkama. Laager löödi üles puude alla väikese jõe kaldale, mis orust läbi voolas.

Jerry magas raskelt kogu ülejäänud päeva ja öö. Corrie, Särina, Bubonovitch ja Rosetti valvasid kordamööda tema juures. Kui Corrie valvekorda asus, hakkas ta mõtisklema Mabelist. Ta polnud varem kuulnud Oklahoma Cityst pärit naise nime, kellega Jerry oli kavatsenud abielluda. Niisiis armastas mees teda ikka veel!

Corrie püüdis rahustada end mõttega, et Mabel oli ta hüljanud ja nüüd juba teisega abielus. Siis mõtles ta, et see võib ka hoopis mõne teise naise nimi olla...

Jerry ärkas ja lebas mitu sekundit liikumatult, pilk naelutatud rohelise lehestikuvõlvi külge. Ta püüdis sundida mälu oma saladusi avama. Aegamisi meenus talle, et viimati oli tundnud end ebamugavalt kanderaamil, mida tassiti mööda kitsast rada. Nüüd seisis kanderaam maas ja tal oli väga hea olla. Lähedal vulises väike jõgi, mis kivide vahelt teed otsides ruttas kohtuma merega. Jerry pööras pead ja nägi Bubonovitchit ning Rosettit kaldal päevitamas ja hoolega pesemas. Ta naeratas rõõmsalt, mõeldes, kuidas neil raskeil sõja-aastail oli tal vedanud kaaslastega. Ta tõrjus eemale mälestuse nendest, keda enam iialgi ei näe. Mehel ei sobi taga nutta seda, mis on sõja paratamatu tagajärg.

Ta pöördus teisale ja nägi Corrie't. Neiu istus tema kanderaami

127

kõrval, küünarnukid toetatud põlvedele ja nägu peidetud käte vahele. Jerry silmad muutusid õrnaks. .

«Corrie," sõnas ta vaikselt ja võttis neiu käe pihku.

Neiu avas silmad ja tõstis pea. Esimene asi oli oma käsi Jerry laubale panna.

„Oo, Jerry! Teie palavik on läinud! Kuidas te ennast tunnete?"

«Olen valmis ära sööma terve härja koos sarvede, sõrgade ja sabaga!"

Corrie kuulas teda ja hoidis suurivaevu pisaraid tagasi. Ootamatu vabanemine kartusest ja pingest oleks justkui lõhkunud enesekotrolli ning vaoshoituse barjääri, mis olid olnud tema vaimseks kilbiks ja kaitseks.

Corrie kargas püsti, jooksis esimese puu juurde, nõjatus selle vastu ja puhkes nutma. Ta ei suutnud meenutada, et oleks kunagi elus nii õnnelik olnud.

Jerry vaatas imestades Corrie'le järele ja murdis pead selle üle, mis temaga juhtunud oli.

Doktor Reyd, kes käis haigeid vaatamas, astus Jerry juurde.
«Kuidas teil täna hommikul läheb?"
«Tunnen ennast hästi," vastas Jerry, „ja usun, et enam pole vaja mind kanderaamil tassida."
«Teie võite uskuda, mida aga soovite," vastas Reyd, «kuid antud juhul pole teie arvamus veel tegevusjuhend."
Ta muigas.
Nende juurde tulid kapten van Prins ja Tak van der Bos. «Mis te arvate, kas suudate vastu pidada veel ühe päevase teekonna?" küsis van Prins Jerrylt. «Muidugi suudan."
«Hästi. Kavatsen teele asuda võimalikult ruttu. See koht on liiga lage."
«Te ajasite eile meile hirmu nahka, Jerry," ütles van der Bos.
«Mind ravis hea arst," vastas Jerry.
«Noh, minu teeneid pole siin kuigi palju," väitis Reyd. «Pole ju ainsat viletsat tablettigi. Tänage oma organismi."
Corrie tuli puu tagant välja ja ühines nendega. Jerry märkas, et neiu silmad olid punased ja mõistis, miks ta ära oli jooksnud.
«Kas sa ärkasid alles nüüd, laiskvorst?" küsis van der Bos.
„Ma otsisin härga," vastas Corrie.
«Härga? Misjaoks?"
128
«Jerry tahtis hommikueineks härga."
„Pole viga, talle aitab riisistki," ütles van Prins.
«Kui ma ükskord teie armsalt saarelt minema pääsen, siis hoidku oma nahk see, kes mulle riisi julgeb pakkuda," kuulutas Jerry.
Kõik läksid laiali, jättes Corrie' ja Jerry kahekesi.
„Ma käitusin vist eile halvasti?" küsis Jerry. „Ma ei mäleta peaaegu midagi."
„Jah, te käitusite võimatult. Teil oli palavik ja muud sellist. Lisaks kõigele püüdsite kogu aeg kanderaamilt maha hüpata. Suutsime suurivaevu neljakesi teid kinni hoida. Doktor tahtis teid kanderaami külge kinni siduda, kuid armas väike veltveebel ei võtnud seda kuuldagi. Ta ütles, et see ei meeldi teile."
«Marakratt on hea poiss."
„Need poisid armastavad teid väga."
„Mul on väga kahju, et ma eile niisugust märulit tegin," vahetas Jerry jutuainet.
«Midagi te ei teinud. Olime lihtsalt hirmu täis. Eriti siis, kui te sonima hakkasite."
Ta vaikis hetke ja küsis siis:
«Kes on Mabel?"
«Mabel? Mida te temast teate?"
«Ei midagi. Kuid te kutsusite teda."
Jerry naeris.
«Nii kutsus isa minu ema. See pole tema nimi, kuid isa kutsus teda niimoodi veel enne abiellumist. Ta võttis selle nime kirjadeseeriast «Armsale Mabelile", mis oli väga populaarne Esimese maailmasõja ajal. Meile lastele tundus väga naljakana kutsuda teda samuti Mabeliks."
«Meid kõiki huvitas, kes see Mabel on," ütles Corrie.
Ta ei varjanud oma hääles kõlavat rõõmu.

«Kujutan ette, et ka Marakratt, Bubonovitch, Särina ja doktor tundsid selle pärast suurt muret," tähendas Jerry naljatamisi, silmitsedes õnnelike silmadega tütarlast.
«Siin pole midagi naljakat ja te käitute üldse talumatult," mossitas Corrie.
129

XXV

Läheneti orule, kus vulises kaljurünkast väljavoolav väike jõgi. Orus leidus rohkesti kaitseks sobivaid koopaid.
Van Prins otsustas siia laagrisse jääda ja ära oodata kindral MacArthuri liitlasjõud, kes tulid just selles suunas ja lähenesid iga nädalaga.
Pärast nende saabumist ja rannikul kindlustumist laskuvad van Prins ning teised sisside komandörid oma meestega mägedest alla ja hakkavad võitlema vaenlase järelväega ning andma lööke jaapanlaste ühendusteede pihta. Selle ootel võivad nad rünnata jaapanlaste eelposte.
Ameeriklased aga kavatsesid kohe pärast kapteni täielikku tervenemist ületada mäed, liikuda piki idarannikut kohani, kus võiks uuesti üle mäeaheliku minna, ja üritada läänerannikule jõuda. Taк van der Bos tahtis nendega kaasa minna, sest tema Sumatra ja jaapanlaste positsioonide asukoha tundmine võis liitlasjõududele kasuks tulla.
Van Prins ei lootnud kavandatud rännaku edule, vaid pidas seda meeletuks ettevõtmiseks.
Ta püüdis vähemalt Corrie'tki keelitada mitte riskima ja sisside juurde jääma.
«Peidame teid mägedesse," rääkis ta neiule, «nii et teil pole midagi karta."
Jerry kahtles tema sõnade õigsuses, sest juhul, kui jaapanlased tõepoolest oleksid üritanud sisse hävitada, kasutades suurtükivä-ge ja lennukeid, oleks Corrie't ähvardanud surmaoht. Kummatigi ei hakanud ta tütarlast kaasa kutsuma, sest pärast Tarzani kadumist polnud ta eelseisva rännaku kordaminekus enam kindel.
Taк van der Bos toetas van Prinsi.
„Ka mina arvan, et siin on teil turvalisem olla. Pealegi on meil, neljal mehel, rohkem väljavaateid jälitajate eest ära lipsata, kui..."
«Kui teid pole segamas kaks naist? Kas tahtsite seda öelda?"
„Ma ei teadnud, Corrie, kuidas väljenduda, kuid see on just see, millest ma mõtlesin."
«Särina ja mina pole teile koormaks. Kaks lisapüssi kulub aga alati marjaks ära. Oleme tõestanud, et rännakul ja lahingus pole me meestest sugugi halvemad. Ärge unustage sedagi, et Särina teab, kust rannikul paati leida ning kes pärismaalastest suhtub meisse sõbralikult ja kes vaenulikult. Võtke arvesse, et

130
Sarina on pikka aega nendes vetes seilanud. Ta tunneb siinset kanti põhjalikult ja on kogenud meresõitja. Usun, et saame.pal-juski teid aidata. Mis aga ohtu puutub, siis võivad jaapanlased meid kinni võtta, kui me siia jääme ja võivad seda teha ka siis, kui me teiega tuleme. Särina ja mina tahame teiega kaasa tulla, aga kui Jerry selle vastu on, siis jäägu nii, nagu tema ütleb."
Bubonovitch ja Rosetti kuulasid huviga seda jutuajamist. Jerry pöördus nende poole.
„Poisid, mis te sellest arvate?" päris ta.
Ta vaatas küsivalt Rosettile otsa, keda pidas leppimatuks naistepõlgajaks.
„Ma vastan niimoodi: lähme kõik koos. Meil pole mõtet lahku minna."

„Corrie ja Särina teavad, mis raskused ja ohud võivad neid ees oodata," ütles Bubonovitch. „Laseme neil endal otsustada. Kellelgi pole õigust seda nende eest teha."
„Braavo, veltveebel!" hüüatas Corrie. „Sarina ja mina oleme juba otsustanud."
Kapten van Prins kehitas õlgu.
«Arvan, et olete kõik hullud, kuid olen vaimustatud teie vaprusest ja soovin teile edu."
Rosetti imestunud ja rõõmus hüüatus sundis kõiki pead metsa poole pöörama. Neile lähenes tuttav pronkspruun kogu, kelle ühel õlal kükitas väike ahv ja teisel rippus põdrakere.
Tarzan viskas enne laagrisse jõudmist põdrakere maha ja suundus kanderaami ümbritsevate inimeste poole. Keta haaras kahe käega Tarzani kaela ümbert kinni, karjudes veidrate tar-manganide peale ja külvates neid üle džunglis käibivate sõimu-sõnadega. Väikesel Ketal oli hirm nahas.
„Need on sõbrad, Keta."
Tarzan püüdis teda rahustada nende ühises keeles.
„Ära karda."
„Keta ei karda."
Ahv pistis kisendama.
„Keta hammustab tarmanganit!"
Tarzanit tervitati vaimustusega. Ta läks otsejoones Jerry juurde.
„Nad siis ei tapnudki teid?" hüüdis ta rõõmsalt.
„Lasksid ainult auklikuks," vastas Jerry naeratades.
„Kui ma viimati teid nägin, sarnanesite ehtsa laibaga."

„Meie aga kartsime, et teie olete surma saanud. Kas tuli ette pahandusi?"
„Tuli küll," vastas Tarzan, „kuid mitte minul, vaid jaapanlastel. Mida nad tulevikus teile ka ei teeks, teie eest on neile kuhjaga kätte makstud."
Jerry muigas.
«Oleksin tahtnud seal olla ja kõike oma silmaga näha." «Pilt polnud just eriti meeldiv."
«Te jälitasite neid vist üsna pikka aega?" oletas van Prins.
«Ei, mitte eriti. Pärast seda, kui jaapanlastega oli lõpp, läksin metsa uitama. Mind on alati huvitanud maa, mida ma veel ei tunne. Paraku ei saanud ma kuigi palju teada. Alles eile hilisõhtul avastasin vaenlase raskesuurtükkide patarei ja täna hommikul teise. Kui teil on kaart, võin nende asukoha võrdlemisi täpselt ära märkida. Esimesel rännupäeval leidsin pärismaalaste osavalt varjatud küla. Nad elavad seal vaielamutes järve kaldal paksus põlismetsas, mis esialgu tundus inimtühi. Pärismaalased püüdsid võrguga kala. Nad ähvardasid mind vibu ja nooltega, ehkki näitasin märkidega, et mul on rahulikud kavatsused."
„Ma olen vist sellest külast kuulnud," ütles van Prins. „Seda nägid lendurid, kuid minu teada pole sealt eluga pääsenud ükski tsiviliseeritud inimene, kellel ongi õnnestunud sinna tungida. Arvatakse, et selle asukad kujutavad endast väljasureva rahva riismeid, kellest põlvnevad battakid — ehtsad metslased ja inimsööjad. Nad on seda tänini, aga heatahtlikud inimsööjad, kui nii võib öelda. Nad söövad oma vanureid, olles veendunud, et sel moel saavad nad surematuks, sest vanurid elvad edasi inimestes, kes nad ära sõid. Sööjad ise aga omandavad ohvrite jõu ja tarkuse. Viimasel põhjusel söövad nad oma vaenlasi, keda on kergelt küpsetatud ja sidruniga maitsestatud."

«Selle järve äärsetest elanikest räägitakse veel," ütles van der Bos, „et nad on avastanud igavese nooruse saladuse."
«Loomulikult on see täielik jaburdus," tähendas doktor Reyd.
«Võib-olla ka mitte," väitis Tarzan.
Reyd heitis talle üllatunud pilgu ja ütles:
«Ega te ometi taha öelda, et usute sellist tobedust?"
Tarzan naeratas ja noogutas pead.
«Usun ainult neid asju, mida olen oma ihusilmaga näinud või ise läbi teinud, kuid mul oli juhus kahel korral veenduda, et igavest noorust on võimalik saavutada. Olen
132
Musta Aafrika südames näinud palju kummalisi asju."
Ta vakatas, kavatsemata nähtavasti juttu jätkata. Tarzan silmitses teda ümbritsevaid inimesi ja tema pilk peatus Särinal.
„Mida teeb siin see naine? Ta kuulub jõuku."
Corrie ja Rosetti hakkasid teineteise võidu talle selgitusi andma, kusjuures veltveebel asus Särinat kaitsma eriti innukalt. Kuulanud ära kogu loo algusest lõpuni, jäi Tarzan rahule.
„Kui juba veltveebel Rosetti selle naise siinviibimist võimalikuks peab, siis on ta väljaspool kriitikat."
Rosetti kohmetus ja punastas. Tema õnneks viis doktor Reyd jutu teisele teemale. Ta köhatas ja küsis Tarzanilt:
„Teie sõnad äratasid minus ülimat huvi. Ehk jutustaksite lähemalt nendest kohtumistest igavese noorusega?"
„ Kui ma veel nooruk olin," alustas Tarzan, „päästsin lõvi käest ära ühe neegri. Ta tahtis iga hinna eest mind tänada ja pakkus mulle igavest noorust. Hakkasin naerma ja ütlesin, et ma ei usu selliseid muinasjutte. Siis ta küsis, kui vana ta minu arust on. Vastasin, et vististi kolmekümne ümber. Ta naeratas rahulolevalt, noogutas pead ja lausus vaid kaks sõna: „Olen nõid." Pidin taas umbusklikult naerma, sest teadsin, et Aafrikas saab nõiaks alles vanas eas. Siis viis ta mind külla pealiku juurde ja palus viimast öelda, kui kaua ta teda tunneb. „Kogu elu," vastas pealik, kes oli juba muldvana ätt. Minu küsimusele vastates ütles pealik, et keegi ei tea nõia vanust, kuid ta peab olema juba väga eakas, sest tundis Tippoo Tibbi vanaisa. Tippoo Tibb aga oli sündinud kas 1830. või 1840. aastal, nii et tema vanaisa sündis veel kaheksateistkümnendal sajandil. Noh, mina olin siis veel üsna noor ja nagu teisi, veetles mindki kõik senitundmatu. Seepärast lubasin nõial teha endaga kõik, mis ta tahtis. Aga enne, kui ta lõpetanud oli, mõtlesin, miks ta igavest noorust kõigile ei kingi. Terve kuu läks jälki-de rohtude tegemisele, mitmesugustest rituaalidest kinnipidamisele ja mulle nõia vere ülekandmisele, juba ammu enne lõppu hakkasin ma oma nõustumist kahetsema, seda enam, et mõni tema nõudmine oli jälestusväärne."
Tarzan vakatas ja miski ei tunnistanud, et ta kavatseks edasi rääkida.
„Seda kahetseda oli teil täiesti õigus," tähendas doktor Reyd.
„Teie vist arvate, et ma hakkan vananema?"
„Ilmtingimata," vastas arst.
„Mis te arvate, kui vana ma praegu olen?"
«Kolmekümne ringis." Tarzan muheles.
«See, millest ma jutustasin, juhtus palju rohkem aastaid tagasi."

Doktor Reyd raputas pead.
„See on väga kummaline," sõnas ta.
Oli näha, et ta ei uskunud eriti Tarzani juttu.
„Ma pole kunagi mõelnud teie vanusest," ütles Jerry, «kuid nüüd meenub mulle, et minu isa oli teist lugenud, kui ta alles väike poiss oli."
«Annan alla," teatas arst, «kuid ütlesite, et teate kahte juhtumit igavese nooruse saavutamisest. Missugune oli teine juhtum? Minu uudishimu on nüüd veelgi suurem."
«Aafrika kaugemas osas elutsev valgete usuhullude suguharu kasutab põrgulikke vahendeid, mis on hädavajalikud igavese nooruse saavutamiseks. Ühe koostisosa saamiseks röövivad nad noori tüdrukuid, tapavad need ja lõikavad välja teatud näärmed. Püüdes kord üles otsida kahte kadunud tütarlast, leidsin ma nad sellest külast. Lühidalt öeldes jõudsin oma kaaslastega tüdrukud päästa ja kaasa võtta usuhullude valmistatud rohuvarud. Need, kes seda sisse võtsid, kaasa arvatud väike ahv, pole sestsaadik näidanud vananemise tundemärke."
«Hämmastav!" hüüatas doktor. «Kas loodate, et jääte igavesti elama?"
«Ma ei tea, mis minust tulevikus saab."
„Võib-olla lagunete kohe tükkideks," oletas Bubonovitch.
«Aga kas te tahaksite igavesti elada?" küsis van der Bos.
«Muidugi. Kuid väljavaated selleks on imeväikesed. Ma võin ju iga kell saada kuuli, tiiger võib mind lõhki rebida või kägistab püüton. Peale vanaduse on surmal rohkesti varuks muidki lõkse. Tema eest võib küll pikka aega ära hiilida, kuid lõpuks võidab ta ikkagi."

XXVI

Väikesesse salka, kes üritas Austraaliasse jõuda, kuulusid ameeriklased, hollandlased, inglane ja euroopa päritolu aasia-lanna. Sissid kutsusid seda naljapärast võõrleegioniks. Leegioni teeleasumist takistas Jerry haav. Kõik ootasid, millal

see lõpuks paraneb ja Jerry jõudu kogub. Tarzan käis sageli luurel või jahil.
Ainult tema üksinda võis laagrit varustada värske lihaga, sest tuli hoiduda tulirelva kasutamast. Püssipaugud võisid vaenlase patrulli tähelepanu äratada.
Juhtus, et ta jäi ära mitmeks päevaks. Kord avastas ta kurjategijate laagri küla lähedal, kus ikka veel asusid kapten Toku-jo ja leitnant Hideo Sokabe. Oli selge, et kurjategijad tegid jaa-panlastega avalikult koostööd.
Kurjategijad olid üles pannud viinaajamise aparaadi ja ärit-sesid usinalt jaapanlastega. Tarzan nägi kummaski laagris rohkesti purjus inimesi. Joomise tõttu olid jaapanlaste laagris distsipliin ja valvsus nõrgenenud.
Külla viival rajal polnud üldse tunnimehi. Ainuke vahisõdur seisis okastraadiga piiratud väikese platsi kõrval. Platsil olevas hütis märkas Tarzan kaht inimest. Need olid ilmselt vangid, kuid ta silm ei seletanud, kas need olid pärismaalased või jaapanlased. Ja Tarzanit see ei huvitanudki.
Kui ta tahtis juba sisside laagrisse tagasi minna, hakkas ühes majas mängima raadio. Tarzan seisatas viivu ja kuulatas, aga diktor rääkis jaapani keeles ning Tarzan jätkas oma teekonda.

Kuid leitnant Hideo Sokabele ei meeldinud sugugi see, mida ta raadiost kuulis, kapten Tokujo aga, vastupidi, rõõmustas kuuldu üle.

„Niisiis teie lugupeetud onule pandi sulg sappa!" hüüdis ta. „Võite nüüd kas või iga päev kirjutada oma lugupeetud onukesele kindral Tojo Hidekile, kuid mina jään kapteniks, kuni saan kõrgendust. Olukord on muutunud, «laulev konn" on saanud peaministriks. Ja kuigi ta pole minu onu, on ta mu sõber. Teenisin Mandžuurias Kvantungi armees tema ülemjuhatusel."

„Just niisamuti nagu miljon teisigi talupoegi," torises Sokabe.

Seega suurenes vimm kahe ohvitseri vahel veelgi, mis samuti mõjus halvavalt nende rühma distsipliinile.

Corrie oli korduvalt väljendanud muret omal ajal Tiang Umari külla haavatuna jäetud Sing Tai saatuse pärast. Ja Tarzan otsustas enne sisside laagrisse naasmist seal ära käia. Selleks tuli teha suur ring, kuid džunglivalitseja arvestas aega väga harva.

135

Ta kõndis pikkamisi ja jõudis Tiang Umari külla alles hommikul. Metsloomale omase ettevaatlikkuse ja umbusuga liikus Tarzan vaikselt küla ümbritsevate puude otsas, veendumaks, et seal pole vaenlasi. Ta nägi pärismaalasi toimetamas oma igapäevaseid töid, peagi silmas ka Alami ja laskus siis puu otsast alla ning läks avalikult läbi küla.

Kui pärismaalased Tarzani ära tundsid, tervitasid nad teda südamlikult, piirasid sisse ja hakkasid üksteise võidu küsitlema keeles, millest ta aru ei saanud. Lõpuks ilmus keegi vanamees, kes oskas hollandi keelt. Selle tõlgi abil päris Alam Corrie' käekäigu järele ja oli ülimalt rõõmus kuuldes, et neiu on elus ning terve. Tarzan päris omakorda, mis on saanud Sing Taist. Talle öeldi, et Sing Tai on ikka veel külas, kuid ei näita kunagi oma nägu päeval, sest juba kahel korral olid ootamatult külla ilmunud Jaapani luurajad.

Tarzan viidi hiinlase juurde. Ta leidis, et viimane oli haavadest täiesti paranenud ja hea tervise juures. Hiinlase esimene küsimus puudutas CorrieT. Ta lõi üleni särama, kuuldes, et Corrie'ga on kõik hästi ja ta viibib sõprade hulgas.

„Kas tahate siia jääda, Sing Tai," küsis Tarzan, „või tulete meiega? Me kavatseme saarelt lahkuda."

«Tulen teiega," vastas vanamees kindlalt.

«Väga hea. Sel juhul asume viivitamata teele."

Samal ajal hakkas «võõrleegion" kärsituks muutuma. Jerry oli terveks saanud ja kippus rännakule. Kõik ootasid vaid Tarzanit, kes oli juba mitu päeva ära.

Mõned salga liikmed kogunesid hiigelsuure puu kaharate okste alla, mis varjasid neid võimalike Jaapani luurajate eest.

Nad võtsid lahti, õlitasid ja panid uuesti kokku oma relvi. Nad võisid seda teha kinnisilmi. Kella järgi kontrolliti üksteise kiirust ja meeste suureks meelehärmiks selgus, et kõige paremad tulemused olid Corrie'1 ja Särinal.

Sarina pani oma püssi puu najale ja jäi tükiks ajaks ainiti orgu silmitsema.

«Tony läks juba ammu ära," ütles Särina. «Kui ta peagi tagasi ei tule, lähen teda otsima."

«Kuhu ta läks?" küsis Jerry.

«Jahile."

«Kuid oli ju korraldus jahti mitte pidada ja Rosetti teab seda.

Meil pole õigust laskudega jaapanlaste tähelepanu äratada."
,,Tony võttis vibu ja nooled," seletas Sarina. „Ta ei hakka püssi laskma, vaid võttis selle ainult äärmiseks juhtumiks."
«Tema oskuse juures vibu käsitseda suudab ta vaevalt tabada elevandist väiksemat looma," naljatas Bubonovitch. „Läks ta juba ammu ära?"
„ Väga ammu," vastas Särina, «vähemalt kolme või nelja tunni eest."
«Lähen teda otsima," teatas Bubonovitch. Ta heitis juba püssi õlale, kui kaljurünkalt hüüdis tunnimees: «Tuleb üks mees, kes on veltveebel Rosetti moodi. Jah, ongi tema ise."
«Kas ta tassib elevanti?" küsis Bubonovitch. Tunnimees naeris.
«Midagi ta küll tassib, kuid minu arust pole see elevant."
Kõik vaatasid alla orgu ja nägid lähenevat inimest. Ta oli veel kaugel, ainult tunnimees võis pikksilma abil ta ära tunda.
Mõne aja pärast jõudis Rosetti laagrisse, käes jänes.
„Siin on teie õhtusöök," ütles ta jänest maha visates. «Lasksin mööda kolmest põdrast ja ühest jänesest."
«Kas see siis magas või hoidis keegi tal sabast kinni?" küsis Bubonovitch.
„Ta punus kõigest väest nagu peata kana," vastas Rosetti muiates, «kuid põrkas vastu puud ja lõi pea lõhki."
«Hästi tehtud, Hayawata," tähendas Bubonovitch.
«Igal juhul ma tegin midagi ega istunud oma paksu tagumiku peal, oodates, et keegi teine süüa muretseb."
«Teil on õigus, veltveebel," toetas teda Särina.
«Džentelmenina ei saa ma leedile vastu vaielda," ütles Bubonovitch. „Nüüd on küsimus selles, kes hakkab pidurooga valmistama. Meid on siin kõigest viis kuni kümme inimest ühe jänese kohta. Kui midagi järele jääb, võime saata selle nälgivatele armeenlastele."
«Nälgivad armeenlased ei saa sellest jänesest raasugi, samuti nagu sinagi. See on CorrieTe ja Särinale."
«Kaks inimest tuleb läbi oru siiapoole!" hüüdis tunnimees. «Esialgu ei tunne ma neid veel ära. Kuid kumbki kannab midagi rasket. Üks neist on alasti."
«See peab küll Tarzan olema," lausus Jerry rõõmsalt.
See oligi Tarzan ja teine oli Sing Tai. Kui nad laagrisse jõudsid,

nägid kõik, et mõlemad rassisid põdrakeret. Corrie oli vaimustatud, nähes Sing Taid, kelle haav oli paranenud.
«Olen ülimalt rõõmus," lausus Jerry Tarzanile, „et te tagasi jõudsite. Oleme valmis teele asuma ja ootasime ainult teid."
«Enne teeleminekut tuleb vist üht-teist teha," vastas Tarzan. „Ma märkasin all orus Hoofti jõuku selle küla lähedal, kust me Corrie' jaapanlaste käest üle lõime. Jaapanlased viibivad ikka veel seal ja neil on kaks vangi. Ma ei suutnud kindlaks teha, kes nad on, kuid Sing Tai rääkis mulle, et mõne päeva eest oli nende külast läbi läinud salk jaapanlasi kahe ameeriklasest vangiga. Jaapanlased olid öelnud pärismaalastele, et need on lendurid allatulistatud lennukist."
«Douglas ja Davis!" hüüatas Bubonovitch.
«Väga võimalik," nõustus Jerry. «Nemad on ainukesed, kelle saatusest pole midagi teada."

Bubonovitch pani padrunitasku kinni ja võttis püssi.

«Peab kiirustama, kapten."

Tarzan vaatas päikest.

«Kui ruttame, võime ööseks sinna jõuda. Tuleb kaasa võtta ainult need, kes suudavad kiiresti käia."

«Kui palju inimesi te vajate?" küsis van Prins. «Kahekümnest aitab küll."

«Valin kohe inimesed välja," hakkas kapten kiirustama.

Kõik „võõrleegioni" liikmed valmistusid samuti teele asuma, kuid Tarzan vaidles otsustavalt selle vastu, et Corrie ja Särina salgaga kaasa läheksid.

„Me hakkame mõtlema teie julgeoleku peale, samal ajal kui peame oma ettevõtmisele mõtlema."

„Tal on õigus," sõnas Jerry.

„Jah, vististi küll," möönis Corrie vastumeelselt.

„See on vast tubli sõdur!" hüüdis Tak.

„Siin on veel keegi, kes teiega ei tohi kaasa minna," lausus doktor Reyd.

Kõik vaatasid Jerry poole.

„Kapten Lucas oli raskesti haige. Kui ta täna kiirrännakule kaasa läheb, ei suuda ta läbi käia pikka teekonda lõunasse."

Jerry vaatas küsivalt Tarzanile otsa.

«Mulle tundub, et te ei tohi peale käia, Jerry," ütles inglane.

Nukralt naeratades nööpis Jerry padrunitasku vöö küljest lahti ja laskis puu juurde maha kukkuda.

138

Mõne minuti pärast hakkas kakskümmend meest kärmel sammul piki orgu allapoole astuma.

Tarzan kõndis koos van Prinsiga kõige ees ja käigu pealt selgitas hollandlasele oma tegevuskava.

Kapten Tokujo Matsuo ja leitnant Hideo Sokabe jõid ning tülitsesid öö läbi.

Paljud nende sõdurid olid samuti purjus. Pärismaalased olid juba õhtul oma naised metsa peitnud, et säästa neid purjus sõdurite jõhkra ligitikkumise eest. Kuid nüüd koidu eel oli külas rahulik ja kõik magasid purjus inimeste und, peale kahe teineteisega tülitseva ohvitseri. Üksainus sõdur valvas okastraadiga piiratud platsi juures vange. Ta oli end pisut välja maganud, kuid kaugeltki mitte kaine. Sõduril oli äärmiselt sant meeleolu, et ta oli üles äratatud, ja valas oma viha välja vangidele neid solvates ja ähvardades. Sündinud Honolulus, valdas ta vabalt inglise keelt ja võis seetõttu okastraadi taga viibijate kohta suust välja ajada jumala-vallatusi ning inetusi.

Seersant Carter Douglas Californiast keeras end oma räpasel magamismatil ümber ja nõjatus küünarnukile.

„Ole ometi vait!" ütles ta tunnimehele.

Viimane sattus kirjeldamatusse raevu ja pistis veelgi hullemini sõimama.

„Mis ta meist tahab?" küsis Texasest pärit seersant Billy Davis.

«Tõenäoliselt ei meeldi me talle," vastas Douglas. „Enne sinu ärkamist kuulutas ta, et laseks suurima heameelega meid maha, kui tema ausus poleks kavatsenud meil homme hommikul pead maha raiuda."

„Võib-olla ta ainult hirmutab meid?" oletas Davis.

„Võib-olla," nõustus Douglas.
„Kui meil õnnestuks selle okastraadi tagant välja pääseda, saaksime hõlpsasti jagu igast vintis tunnimehest. Kuid me ei pääse siit välja."
„ Kurat võtaks, ma ei taha sugugi hommikul peast ilma jääda! See oleks saatanlik sünnipäevakingitus."
„Mida sa silmas pead?"
„Kui mu arvestus sassis pole, siis homme saan kahekümne viie aastaseks. Ja kui vana sina oled?"
„ Kakskümmend."
129
„Issake, nad ju tirisid su peaaegu hällist välja!"
„Me vaid püüame end veenda, et üldse ei karda. Tegelikult kardan ma kohutavalt."
‚Ja mina samuti," nõustus Davis.
„Mis te seal lobisete?" käratas tunnimees. „Pidage lõuad!"
„Pea ise, igavene lakkekrants!" vastas Douglas.
„Aga nüüd teen teile otsa peale!" kisendas tunnimees. „Ja ütlen kaptenile, et tahtsite jalga lasta."
Ta tõstis püssi ja sihtis pimedasse hütti, kus asusid vangid.
Pärismaalaste hütid heitsid maapinnale musta varju. Äkki ilmus sinna hiiliv kogu ja liikus hääletult tunnimehe poole. Sel ajal hakkasid küla teises otsas Matsuo ja Sokabe eriti raevukalt teineteist sõimama ja solvama. Ootamatult tõmbas esimene revolvri välja ja tulistas Sokabet. Ta laskis mööda ja leitnant tulistas vastu. Mõlemad olid aga liiga purjus ja võisid ainult juhuslikult pihta saada. Kummatigi jätkasid nad kõmmutamist.
Peaaegu ühel ajal Matsuo esimese lasuga tulistas tunnimees hüti sisemusse, kus viibis kaks ameeriklast. Aga enne, kui ta jõudis teist korda tulistada, haaras kellegi käsi tema pea ümbert kinni ja eraldas noa abil selle peaaegu keha küljest.
„Oled sa haavatud, Bill?" küsis Douglas ärevalt.
„Ei ole. Ta laskis umbes miili kauguselt mööda. Kuid mis seal väljas lahti on? Kes talle peale hüppas?"
Ohvitseride hütist kostvast tulistamisest virgunud sõdurid jooksi|l tuikudes küla kaugemasse otsa. Arvates, et laagrile on kallale tunginud vaenlased, jooksis mõni neist Tar-zanist mööda nii lähedalt, et ta oleks võinud neid peaaegu puudutada.
Parajat aega oodates lesis Tarzan maas tapetud tunnimehe kõrval. Nagu jaapanlased, ei teadnud ka tema tulistamise põhjust. Van Prins viibis koos teistega küla vastasservas, kuid nemad ei tulistanud.
Kui Tarzan jõudis otsusele, et viimane jaapanlane oli temast mööda jooksnud, hõikas ta vaikselt üllatunud vange:
„Kas teie olete Douglas ja David?"
‚Jah, need oleme meie."
„Kus on sissekäik?"
„Otse teie ees. Kuid värav on lukus."
Samal ajal arvas van Prins laske kuuldes, et seda põhjustas
140
Tarzani külla ilmumine. Ta saatis sinna oma salga. Kapteni sõdurid hajusid mööda küla laiali, joostes ühe hüti juurest teise juurde.
Tarzan astus värava juurde. Selle postid olid tehtud noorte puude tüvedest.

Davis ja Douglas tulid hütist välja ning lähenesid väravale. Tarzan haaras kummastki postist kinni, tõmbas kogu oma jõu ja keharaskusega neid enda poole ning postid praksatasid enne, kui vangid jõudsid appi minna. Postide järel langes maha okastraat. Douglas ja Davis astusid vabadusse.

Tarzan kuulis inimesi lähenemas ja taipas, et need olid sissid. Ta hõikas van Prinsi ja see vastaski kohe.

„Vangid on minuga," ütles Tarzan. „Võtke oma inimesed kokku, et saaksime siit lahkuda."

Seejärel võttis Tarzan tapetud jaapanlaselt püssi ja padrunid ning andis need Davisele. Küla teisest servast kostis jaapanlaste erutatud hääli. Sissid ei teadnud segaduse põhjust, mis oli neid aidanud vange vabastada, ja paljud ei tahtnud lahkuda, tegemata ainsatki lasku.

Bubonovitch ja Rosetti ei läinud oma päästetud kaaslaste juurest sammugi kaugemale, vastates nende lõpututele küsimustele ning neid omakorda küsitledes. Davise esimene küsimus käis Tarzani kohta.

„Kes on see alasti poiss, kes meid päästis?"

„Kas mäletate inglise lordi, kes enne väljalendu lennukisse tuli?" küsis Rosetti. „Tema see ongi! Ma pole elus toredamat poissi näinud. Mis te arvate, kes ta niisugune on?"

„Te ju nüüdsama ütlesite. Kuninglike õhujõudude ohvitser."

„Ta on Ahvide Tarzan!"

„Olgu pealegi, ärge püüdke meid haneks tõmmata." „See on tõsi," sekkus Bubonovitch. „Ta on tõepoolest Tarzan." „Ja kus vana on?" küsis Douglas. „On ta ikka elus?" „ Temaga on kõik korras. Ta sai haavata ja teda ei lubatud meiega kaasa tulla, kuid nüüd on ta terve."

Kõik neli lobisesid kogu tee, kuni jõudsid sisside laagrisse.

141

XXVII

„Võõrleegion", kuhu kuulus nüüd kümme inimest, jättis kahe päeva pärast sissidega jumalaga ja alustas oma pikaajalist rännakut.

Esialgu suhtusid mõlemad uustulnukad umbusuga naiste võimesse taluda raskusi ja ohte metsikul mägisel maastikul, kust neil tuli läbi minna, et vältida kohtumisi vaenlasega. Kuid peagi nad veendusid, et pidid ise pingutama kõigest jõust, et Corrie' ja Särinaga sammu pidada.

Nende jaoks leidus veel muidki üllatusi.

„Mis Marakratiga lahti on?" küsis Davis Bubonovitchilt. «Arvasin, et tema naiste peale aega ei raiska, kuid ta tolgendab alailma selle pruuni naisterahva ümber. See ei tähenda, et ma teda hukka mõistaksin, sest naine on tõepoolest kütkestav. Ja meie vanagi on hoopis teine mees."

Bubonovitch kehitas õlgu.

„Kõik voolab, kõik muutub," vastas filosofeerimisele kalduv Bubonovitch lühidalt.

Tee muutus üha raskemaks. Rännumeestel tuli nugade ja kir-vestega raiuda teed läbi põlisdžungli. Sügavad kuristikud ja kä-redavoolulised mägi jõed takistasid alatasa nende edasiliikumist. Sageli laskusid kuristikuseinad mitusada jalga püstloodis alla, sundides tegema pikka ringi. Peaaegu iga päev sadas troopilist paduvihma.

Nad kõndisid ja magasid märgades riietes, nende saapad ja sandaalid olid lagunenud.

Tarzan küttis ulukeid kõigi jaoks ja kes polnud veel söönud toorest liha, õppis selle ära. Ta käis kõige ees, valides teed ning vältides hoolega vaenlase poste ja patrulle. Öösel magati reas, soojendades üksteist oma kehaga. Üks inimene pidas vahti, kaitstes magajaid peamiselt tiigrite ootamatu kallaletungi eest. Mõnikord võisid inimestel väsida lihased, kuid vaimset vastupidavust jätkus.

Väike Keta pahandas ja kaebles ikka veel. Kui Tarzan Davist ja Douglast vabastama läks, sidus ta Keta puu külge kinni. Keta oli sellest hirmus nördinud ja hammustas kolme hollandlast, kes püüdsid temaga sõprust sobitada. Sestsaadik jäi ta päris üksi ja suhtles ainult Tarzaniga. Ainus erand oli väike veltveebel Rosetti. Keta ise otsis temaga

sõprust ja kui salk puhkas, ronis talle sageli sülle.

„Küll ahv ahvi tunneb," teravmeelitses sel . puhul Bubonovitch.

Kord jäid teelised ööbima tavalisest varem, sest Tarzan leidis suure kuiva koopa, kuhu võis mahtuda kogu salk. Ilmselt oli koobast kasutatud alles hiljuti, sest koopasuu ees vedeles söestunud puutükke, sees aga leidus kuivi puid. Kõik asusid innukalt lõket tegema ja istusid siis tulele lähemale, et osa saada õndsalikust soojusest ning kuivatada neid rõivaesemeid, mida võis seesuguses seltskonnas seljast ära võtta.

Jerry, Bubonovitch ja Rosetti silmitsesid tähelepanelikult algelist kaarti, mille neile joonistas van Prins.

„ Selles kohas ületasime mäeaheliku ja tulime idapoolsele küljele," ütles Jerry.

Ta osutas sõrmega kohale nimega Alahanpandjang.

„Siin aga läheme uuesti üle mägede. Siit on rannikule sada seitsekümmend miili."

„ Palju me päevas keskmiselt maha käime?" küsis Bubonovitch.

„Mulle tundub, et otseteed mitte rohkem kui viis miili."

„ Kahtlen, et täna niigi palju läbisime, sest kõmpisime kogu aeg kord üles, kord alla."

„«Veetlev Leedi" tõi meid siia kahekümne—kahekümne viie minutiga," ütles Rosetti. „Omal kahel marssides kulub selleks vististi terve kuu."

„Võib-olla koguni rohkem," tähendas Jerry.

«Kurat võtaks!" hüüatas Rosetti. «Meil veab roppu moodi, kui pääseme siit terve nahaga minema."

«Kuid loodus on siin imekena," ütles Bubonovitch. «Kui jaapanlased meid ei jälitaks, siis paistaks meile siin kõik meeldiva ja rahulikuna."

„See on tõsi," nõustus Rosetti. «Sõda nagu ei klapi selle imekauni maaga. On raske isegi kujutleda, et siin oleks kunagi varem sõditud."

«Siin on alati sõditud kuni viimase sajandini välja," ütles Tak van der Bos. «Kõiki Lääne-India saari laastasid pidevalt sõjakad võõrad — suguharude pealikud, väikevürstid, kuningad, sultanid. Siia saabus hindusid, hiinlasi, portugallasi, hispaanlasi, inglasi ja hollandlasi, nüüd aga ka jaapanlasi. Kõik tõid endaga kaasa sõdureid ja laevastiku. Kolmeteistkümnendal sajandil saatis

suur Kublai khaan tuhat laeva kahesaja tuhande sõduriga karistama Jaava kuningat, kes oli kinni võtnud suure khaani saadikud ja need moonutatud nägudega Hiinasse tagasi saatnud. Meie, hollandlased, oleme indoneeslaste vastu sageli ebaõiglased olnud, kuid kunagi pole meie ega keegi teine enne meid laastanud maad ega tapnud rahvast nii armutult nagu nende omad sultanid. Need alailma purjus, kõlvatud valitsejad hävitasid

oma alamaid mõnikord lihtsalt tuju ajel. Nad võtsid endale kõige ilusamaid tütarlapsi. Ühel neist oli haaremis neliteist tuhat hinge.."
«Vaata kus põrguline!" hüüatas Rosetti.
Tak muigas ja jätkas:
«Hollandlaste valitsemise ajal said indoneeslased esimest korda tunda vabanemist orjusest, rahu ja suhtelist heaolu. Kui pärast sõda jaapanlastega anda neile iseseisvus, siis järgmise põlvkonna ajal on nad samasuguses olukorras, kui meie nad leidsime."
«Kas kõigil rahvastel polegi õigust iseseisvusele?" küsis Bubonovitch.
«See on ainult nendel rahvastel, kes iseseisvuse eest võitlesid ja seda väärivad," vastas van der Bos otsustaval toonil. «Esimene Sumatra kokkupuude Aafrikaga leidis aset juba Hani dünastiast hiina keisri Wang Mangi valitsemise ajal. Järelikult on Indoneesia tsivilisatsioon väga vana. Kui kogu möödunud aastatuhande jooksul enne saarte vallutamist hollandlaste poolt hoidsid rahvast orjuses nii omad kui võõramaised valitsejad, siis pole ta väärt seda, mida te iseseisvuseks nimetate. Hollandlaste võimu all kasutavad indoneeslased igasuguseid vabadusi. Mis neil veel tahta?"
«Mina olen vana hea vabariiklane ja uue kursi vastu," ütles Bubonovitch. «Kuid minu seisukoht on, et see, mille eest me võitleme, on vabadus."
«Pagana pihta!" hüüatas Jerry. „Ma ei usu, et keegi meist teab, mille eest me võitleme, peale selle, et tuleb tappa jaapanlasi, sõda kiiremini lõpetada ja koju minna. Aga kui me seda teinud oleme, löövad neetud poliitikud kaardid uuesti segamini."
‚Ja need, kellele meeldib relvi täristada, hakkavad valmistuma kolmandaks maailmasõjaks," lausus van der Bos.
„Ma ei usu, et nad lähemal ajal sellega pihta hakkavad," tähendas Corrie.
«Nad alustavad seda just siis, kui uude sõtta saab kaasata meie lapsi," turtsatas Jerry.
144
Maad võttis piinlik vaikus. Jerry mõistis äkki, et tema lihtsameelset märkust võib tõlgendada vääralt, ja punastas. Seesama juhtus ka Corrie'ga. Kõik silmitsesid neid naerulsui, mis ainult halvendas olukorda. Lõpuks ei suutnud van der Bos naeru enam tagasi hoida ja temaga ühinesid kõik teisedki, isegi Corrie ja Jerry. Sing Tai, kes õhtusööki valmistas, maandas pinge, kutsudes kõiki keha kinnitama.
Menüüs oli metssiga, põldpüüd, puuvili ja pähklid.
„Elame luksuslikult," sõnas Davis.
„Ükski hotell ei saaks meile midagi paremat pakkuda," nõustus Rosetti.
„Meil on tohutu valik toiduaineid ja ei mingeid kaarte," ütles Tarzan.
„Isegi raha pole vaja," lisas Rosetti. „On see vast elu!" „Tulge Sumatrale pärast sõda," tähendas van der Bos, „siis te alles näete."
Bubonovitch raputas pead.
„Kui ma veel kunagi Brooklyni jõuan, siis enam ma oma jalga sealt välja ei tõsta."
„Ja mina jään Texasesse," ütles Davis.
„Kas Texas on hea osariik?" küsis Corrie.
„Kõige parem," kinnitas talle Davis.
„Kuid Jerry rääkis mulle, et parim osariik on Oklahoma."
„See on tilluke indiaanlastele määratud ala," pigistas Davis põlastavalt läbi hammaste. „Kuulake siis! Texas on neli korda suurem, seal kogutakse rohkem puuvilla kui mis tahes teises osariigis, Texas on esikohal veiste, lammaste ja muulade kasvatamise poolest ning seal asuvad maailma suurimad rantšod."

„Ja kõige suuremad kiidukuked," ütles Douglas. „Kui te tõepoolest tahate teada, missugune osariik Ameerikas on parim, siis ma ütlen teile. See on California. Sõitke pärast sõda meile San Francisco orgu ja te ei taha enam kunagi elada kusagil mujal."
„Me pole veel kuulnud New Yorgi osariigist," märkis Jerry muiates.
„Njuujorklased ei armasta kelkida," sõnas Bubonovitch. „Nad ei solva teiste osariikide elanike tundeid."
„See on juba midagi nende kasuks," naeris van der Bos.
„Ja kuidas on lood sinu osariigiga, Tony?" küsis Särina.
Rosetti mõtles viivu ja ütles:
„Noh, Illinois tarnib kõige kuulsamaid gangstereid."
145
„Iga ameeriklane," sekkus Tarzan, „elab parimas linnas, parimas osariigis, maailma parimas riigis, ja igaüks usub seda kogu hingest. Just see teebki Ameerikast suurriigi."
„Võite kindel olla, et teil on õigus," ütles Davis.
„Märkasin seda ka teie sõjaväes," jätkas inglane. „Iga sõdur teenib kõige paremas üksuses ja kujutleb ennast üksnes võitjana. See tunne teeb ameeriklastest suure rahva."
„Noh," märkis Jerry, „see polegi nii halb rahvale, keda pikka aega pelgalt džässi saatel tantsijaiks ja seelikukütti-deks peeti."
„Muidugi. Kui te poleks sõjas kaasa löönud esialgu relvade, siis aga ka inimeste tarnimisega, oleks see nüüdseks lõppenud. Hitler ja Tojo oleksid sõja võitnud. Terve maailm on teile suuresti tänu võlgu."
„Ma imestan, kui see võlg meile tasutakse," ütles Jerry.
„Võib-olla ei tasutagi," nõustus Tarzan.

XXVIII

Corrie istus koopas, selg vastu seina. Tuli Jerry ja istus tema kõrvale. Koopas viibinud Särina ja Rosetti kiirustasid käest kinni hoides lahkuma.
«Marakratt ei häbene enam kedagi," ütles Jerry. „Teate, ta vihkas ju tõepoolest naisi kogu oma elu."
„Ega te isegi meid eriti sallinud," meenutas talle Corrie.
„Noh, saate aru, ma ei tundnud ühtegi hollandi tütarlast."
„Kui armas! Te olete arenenud. Kuid ärge tulge mulle rääkima, et kõige paremas osariigis ei ole maailma parimat tütarlast!"
«Maailmas on ainult üks kõige parem tütarlaps, kuid ta pole Oklahomast." Corrie naeris. „Te teete komplimente."
„Ma ei tee komplimente, Corrie. Te teate, mida ma teie vastu tunnen?"
„Ma ei oska mõtteid lugeda."
„Te olete kõige imelisem olend, kes kunagi on minu ellu astunud."
Corrie naeratas.

146
„Teie meeskonna liikmed rääkisid mulle, et olete suur piloot, kapten."
«Sugugi mitte. Olen suur argpüks. Kardan teid nii väga, et ei suuda öelda kolme lühikest sõna."
Corrie puhkes naerma, kuid ei teinud katsetki teda abistada.

«Kuulge!" pahvatas Jerry. «Mis te arvate, kas teile meeldiks Oklahomas elada?"
«Mulle meeldiks see väga," vastas neiu.
«Kallis!" hüüatas Jerry. «Pean teid kohe praegu suudlema, kas või kogu rahva nähes!"
„Me võime välja minna," vastas Corrie.
Veltveebel Rosetti hoidis Särinat oma embuses. Nad suudlesid. Naise käed hoidsid tugevasti mehe kaela ümbert kinni. Lõkketule valgusest ööpimedusse astudes pidid Corrie ja Jerry äärepealt nendega kokku põrkama.
Nad läksid pisut kaugemale.
«Arvan, et veltveeblitel pole oma kaptenitele midagi õpetada," ütles Corrie.
Minut hiljem pidi ta äärepealt lämbuma ja lükkas mehe õrnalt eemale.
«Olete tõepoolest naistepõlgaja," lausus ta ja naeratas.
Veltveebel Bubonovitch istus koopa suu ees tule ääres. Ta nägi, kuidas käest kinni hoides väljusid Marakratt ja Särina, seejärel aga kadusid pimedusse Corrie ja Jerry.
„Ka mina tahaksin armastada," lausus Bubonovitch.
Ta püüdis sõbruneda väikese ahvi Ketaga. Kuid vastuseks Keta vaid hammustas teda.
«Keegi ei armasta mind," järeldas veltveebel nukralt.
Päevast päeva võitles «võõrleegion" teekonna iga miili pärast. Mõni teeline oli järgmisse peatuspaika jõudes nii kurnatud, et jäi söömata magama. Kõik olid ülemäära väsinud, et omavahel palju rääkida. Kuid keegi ei kurtnud. Corrie ja Särina pidasid vastu võrdselt meestega ning viimased olid nende üle uhked.
Nad viibisid Moekemoeko mäe lähedal peaaegu kohas, kus pidid ületama mäeaheliku ja alustama laskumist mere äärde. Oli möödunud juba kuu, kui nad sissidest lahkusid, kuid polnud selle aja jooksul kohanud ühtegi inimest.
Ja äkki, nagu välk selgest taevast, langes Tarzan jaapanlaste kätte vangi.
147
Asi oli nii. Nad kõndisid mööda hästi sissetallatud metsloo-marada. Tarzan liikus nagu tavaliselt puude otsas, salgast pisut eespool.
Järsku märkas ta all jaapanlaste patrulli, kes oli jäänud puhkama.
Tarzan nihkus neile lähemale, et kindlaks teha meeste arvu. Tal oli veel küllalt aega, et tagasi minna ja oma kaaslasi hoiatada ning paigutada nad ümber võimalikku juhuslikkust arvestades. Väike Keta istus ta õlal. Tarzan andis talle karmi käsu vait olla.
Tarzani tähelepanu oli pööratud jaapanlastele. Ta ei märganud ohtu, mis rippus otse tema kohal. Kuid Keta märkas ja pistis kriiskama. Hiiglasliku püütoni rõngad põimusid inimese keha ümber ja sundisid teda jõuliselt tegutsema.
Välgatas nuga. Haavatud madu hakkas pööraselt väänlema ja laskis lahti oksast, mille küljes oli rippunud.
Mõlemad kukkusid rajale Jaapani sõdurite jalge ette. Keta päästis end põgenemisega.
Jaapanlased sööstsid tääkide ja mõõkadega maole kallale ning tegid kähku talle otsa peale. Kuid Tarzan oli nende võimusesse sattunud. Tema keha vastu oli asetatud vähemalt tosin tääki ja ta pidi abitult selili lamama. Vibu, nooled ja nuga võeti temalt ära. Ohvitser astus lähemale ja tonksas teda küljekontide vahele.
«Tõuse üles!" käsutas ta inglise keeles.
See oli hämmastavalt väikest kasvu ja pealegi rangisjalgne inimene. Puseriti hambad ja sarvraamidega prillid muutsid ta ajalehekarikatuuri sarnaseks. Tema sõdurid hüüdsid teda tögamisi vaalaks.
„Kes te olete?" küsis ohvitser.

«Kuningliku õhuväe kolonel John Clayton."

„Ei, te olete ameeriklane," sõnas jaapanlane.

«Ütlesin teile kõik, mida pidasin võimalikuks."

Ohvitser pöördus sõduri poole ja andis jaapani keeles korralduse. Seersant rivistas sõdurid üles. Paigutanud vangi keskele, hakkasid nad minema samas suunas, kuhu siirdus «võõrlee-giongi". Tarzan nägi jälgedest, et nad pöörasid Jaapani patrulli puhkepaigast tagasi. Ta oletas, et nad olid oma ülesande täitnud ja naasid nüüd põhilaagrisse.

Väike Keta kihutas puude otsas edasi, kuni märkas «võõrlee-gioni". Siis hüppas ta alla ja kargas Marakrati õlale. Ta võttis kahe käega mehe kaela ümbert kinni ja hakkas valjusti vadistama.

148

„Keta püüab vist midagi Tarzani kohta teatada," oletas Jerry. „Ta on tema juurest ära tulnud. Kui Tarzaniga kõik korras oleks, poleks ta seda teinud."

„Kas võib, kapten, ma lähen ette ja vaatan järele?" küsis Rosetti. „Ma suudan teistest kiiremini käia."

„Minge pealegi. Tuleme teile järele."

Marakratt hakkas edasi minema, võtnud kaasa Keta, kes otsekohe maha rahunes. See kinnitas Jerry arvamuse õigsust, et Tarzan oli hätta sattunud. Peagi kuulis Marakratt eespool hääli ja relvade kõlksumist. Vähimatki ohtu kartmata olid jaapanlased minetanud valvsuse. Marakratt läks veelgi lähemale ja nägi peagi Tarzani pead ja õlgu kõrgumas väikeste inimeste kohal. Tarzan — ja jaapanlaste vang? See tundus olevat võimatu. Marakrati süda tahtis seisma jääda, kuid alles hiljuti oli seda täitnud viha inglaste vastu.

Uudis, mille Rosetti pärast tagasijõudmist teatavaks tegi, ehmatas kõiki „võõrleegioni" liikmeid. Džunglivalitseja puudumine oli väikesele grupile suur löök, kuid eelkõige muretsesid nad Tarzani enda pärast. Ta oli võitnud nende lugupidamise, vaimustuse kui ka armastuse.

„Kui palju seal jaapanlasi on, Rosetti?" küsis Jerry.

„Kahekümne ringis. Meid on üheksa, kapten. See on rohkem kui küllalt."

„Me ei saa neid rünnata tagalast, ohustamata Tarzanit. Peame neid jälitama seni, kuni leiame parema koha pealetungimiseks," ütles Jerry.

Mets sai otsa ja rada viis kitsa kuristiku servale. Tarzan nägi all seda, mis tõenäoliselt oli ajutine laager. Pool tosinat Jaapani sõdurit valvas vara ja mõnd koormakandjat looma. Mitmesugune varustus oli kõikjal pilla-palla laiali. Laagri väljanägemise järgi järeldas Tarzan, et neil oli vilets komandör.

Mida vähem on laagris korda, seda kergem on sealt põgeneda.

Leitnant Kenzo Kaneko hõikas midagi seersandile ja see sidus vangi käed selja taha. Erinevalt ohvitserist oli seersant hoolas ja sidus Tarzani käed mitmekordse nööriga nii kõvasti kinni, et isegi ahvinimese võimsad lihased ei suutnud neid puruks rebida. Samal kombel sidus seersant kinni ka vangi jalad. Sellega valmis saanud, tõukas ta Tarzanit ja pani talle ühtlasi jala taha. Tarzan prantsatas raskelt maha.

149

Sõdurid sidusid hobuse sadula külge nööri ja selle teise otsa Tarzani jalgade ümber. Leitnant Kaneko astus Tarzani juurde ja naeratas talle.

„Ainult suurest vihkamisest võib ajada seda hobust nelja jooksma," ütles ta. „Mul pole kerge seda teha, kuid veelgi raskem saab olema teil."

Hobusel olid suitsed suus, sõdur võttis piitsa kätte ja ronis talle selga. Teised sõdurid seisid irvitades ümberringi ja jälgisid toimuvat sadistliku naudinguga.

„Kui vastate mu küsimustele," jätkas Kaneko, „jääb hobune paigale ja nöör võetakse ära. Mitu inimest on teie salgas ja kus see asub?"

Tarzan säilitas vaikust. Kaneko lakkas naeratamast. Tema nägu hakkas raevust tõmblema, aga võib-olla ta ainult teeskles, et oma ohvrit hirmutada. Ta astus lähemale ja tonksas Tarzanit saapaninaga.

„Kas keeldute vastamast?" küsis ta.

Tarzan tõstis silmad jaapanlasele. Tema nägu ei väljendanud vähimaidki emotsioone ega isegi põlastust, mida ta selle inimka-rikatuuri vastu tundis. Kaneko keeras pilgu kõrvale, miski nendes silmades kohutas teda ja sundis langetama otsust. Valju häälega andis ta käskluse hobuse seljas istuvale sõdurile. See kummardus ettepoole ja tõstis piitsa. Samal hetkel kärgatas pauk. Hobune lõi vaaruma ja kukkus maha. Leitantn Kenzo Kaneko karjatas ja vajus selili. Nüüd järgnes terve sari laske. Sõdurid kukkusid üksteise järel. Kes veel suutis, see pistis ülepeakaela orgu mööda põgenema.

Üheksa püssidega relvastatud inimest hüppas rajalt laagrisse.

Haavatud jaapanlane kergitas end küünarnukile ja tulistas nende pihta.

Corrie laskis ta maha, Rosetti ja Särina tegid ülejäänud jaapanlastele otsa peale. Jerry lõikas Tarzani köidikud puruks.

„Tulite õigel ajal," tunnistas Tarzan.

„Nagu ratsavägi „Hobuseooperis"," tähendas Bubonovitch.

„Mida te nüüd kavatsete ette võtta?" küsis Jerry Tarzanilt.

„ Peame püüdma hävitada põgenema pääsenud jaapanlased. Ilmselt oli see salk ainult osake suurtest jõududest. Kui keegi neist poistest eluga tagasi jõuab, alustatakse meile jahti."

„Mitu inimest teie arust siin oli?"

«Kakskümmend viis või kuus. Ja kui palju on tapetuid?"

150

«Kuusteist," luges Rosetti kokku.

Tarzan tõstis maast püssi ja võttis ühelt surnud jaapanlaselt padrunivöö.

«Lähme metsaservapidi tagasi. Lähen puude otsas ees ja püüan tõkestada nende taganemist."

Poole miili kaugusel laagrist jõudis Tarzan ellujäänud sõduritele järele. Seersant püüdis ähvardustega sundida neid naasma lahingupaika. Kui nad vastumeelselt kuuletusid, Tarzan tulistas ja tappis seersandi. Siis tabas sama saatus ühte sõdurit, kes orgu mööda jooksu pistis. Ülejäänud pugesid peitu, kes kuhu sai. Tarzan lõpetas tulistamise, et ennast mitte reeta.

«Võõrleegion" taipas laskmise põhjal, et Tarzan oli vaenlase üles leidnud. Kõik läksid mööda metsaserva Jerryle järele.

Peatselt silmas Jerry jaapanlasi, kes varjasid end mahakukkunud puu taga. Siis nägi ta veel teisigi. Ta näitas neid ka oma kaaslastele, ja tulistamine algas.

Ka Tarzan hakkas uuesti tuld andma.

Kitsas orus mõlemalt poolt äralõigatud jaapanlased lasksid end ise granaatidega õhku.

«Nad on kuradima vastutulelikud," lausus Douglas.

«Armsad väikesed kutid," nõustus temaga Davis, «püüavad meie padruneid kokku hoida."

„Ma tahan alla minna ja aidata neil teise ilma kolida," kuulutas Rosetti. «Seda mõistagi siis, kui keegi neist veel elus on."

Ta libistas end järsust nõlvast alla. Särina järgnes talle jalamaid.

«See on vast truu sõbratar!" tähendas Bubonovitch.

XXIX

Kuus nädalat hiljem jõudis «võõrleegion" Moekemoekost allpool rannikule. Need olid olnud pingelised nädalad, täis arvukaid ohte.

Nad hakkasid üha rohkem kohtama jaapanlasi ja pidid seetõttu suure ringi tegema. Üksnes väikese salga ees liikuva Taržani terav kuulmine ja haistmine päästsid neid lugematute hädade eest.

Umbes miili kaugusel kaldast asus jaapanlaste õhutõrjepatarei, mille pärast «leegion" pidi terveks päevaks varjuma. Teda

151

eraldas patareist pärismaalaste küla, seesama, kust Särina lootis sõpru, paati ja toidumoona leida.

«Kui mul oleks sarong," ütles ta kaaslastele, «võiksin külla minna päeval, kuid pean riskima ja hiilima sinna öösel."

«Ehk õnnestub mul teile sarong muretseda," sõnas Tarzan.

„Te tahate külla minna?" küsis Särina.

«Öösel," vastas Tarzan.

«Arvatavasti leiate mõne sarongi, mis on puhtaks pestud ja ööseks kuivama pandud."

Pimeduse saabudes lahkus Tarzan oma sõpradest. Ta liikus edasi ettevaatlikult, et mitte häirida niiske ekvatoriaalöö vaikust.

Temast laagrisse mahajäänuid vaevas kuumus, niiskus ja alaline ohutunne. Mägedes viibides olid nad pahatihti oma saatust kirunud, nüüd aga meenutasid kahetsustundega kõrgete mägede suhtelist jahedust.

„Ma elasin mägedes juba nii kaua," teatas Corrie, „et peaaegu unustasin ranniku kohutava kliima."

«Jah, siin on võrdlemisi vastik," möönis van der Bos.

«Hollandlased polnud arvatavasti karistustega kitsid," ütles Bubonovitch, „et neid «türgi saunu" koloniseerida."

„See-eest on see väga rikas maa," väitis van der Bos.

«Võite selle endale hoida," ütles Rosetti. „Ma ei vaja sellest jalatäitki."

«Meil poleks midagi selle vastu, kui teie seisukohta jagaksid kõik teisedki siin maailmas," naeris van der Bos.

Vahepeal oli Tarzan küla juurde jõudnud ja ronis nüüd puu otsa, et seda ülalt silmitseda. Täiskuu valgustas lagendikku. Rikkalikult kaunistatud majad jäid varju. Pärismaalased istusid kuupaistel, suitsetasid ja ajasid juttu. Liikumatus õhus rippus kolm sarongi lati peal, kuhu need olid kuivama pandud. Tarzan otsustas oodata, kuni inimesed lähevad ööseks majadesse. Mõne aja pärast tuli keegi mees lääne poolt külla. Heledas kuuvalguses oli ta Tarzanile hästi nähtav. See oli Jaapani ohvitser, naabruses asuva õhutõrjepatarei komandör.

Teda nähes hüppasid pärismaalased püsti ja hakkasid kummardama. Ta lähenes neile kõrgil ilmel ja ütles midagi noorele naisele, kes talle otsemaid alandlikult järgnes majja, mille ta oli endale välja valinud. Kui ta selja pööras, tegid pärismaalased siivutuid liigutusi. Seda nähes naeratas Tarzan rahulolevalt. Ta oli nüüd veendunud, et pärismaa-lased

152

võtavad jaapanlaste vaenlasi sõbralikult vastu.

Mõne aja pärast läksid pärismaalased oma majadesse laiali ja külas võttis maad vaikus. Tarzan hüppas puu otsast alla ja hakkas ehitiste varjus edasi liikuma.

Ta hiilis hääletult sinnapoole, kus rippus lähim sarong, seisis siis veidi teraselt kuulatades, ja ületas kiiresti kuupaistest valgustatud koha. Tarzan oli sarongiga juba õnnelikult tagasi pöördumas, kui põõsaste tagant ilmus nähtavale keegi naine. Nad sattusid ninapidi kokku ja naine tahtis ehmatusest karjuma hakata, kuid Tarzan surus käe ta suule.

„Tasa!" käsutas ta inglise keeles. „Ma ei tee sulle midagi."

Õnneks sai naine aru.

„Kes sa oled?" küsis ta.

„ Sõber."

„Sõbrad ei varasta," väitis naine.

„Võtsin selle sarongi ainult ajutiseks ja toon siis tagasi. Ega sa sellest jaapanlasele räägi? Ta on ju ka minu vaenlane."

„Ei räägi. Me ei räägi neile midagi."

„Hästi. Sarong tuuakse tagasi homme."

Ta pöördus ümber ja kadus varju. Naine vangutas pead ja ruttas koju, kus ei jätnud oma kodakondsetele läbielatud seiklusest jutustamata.

„Me ei näe seda sarongi enam kunagi," kinnitas mees veendunult.

„ Sarongi pärast ma ei muretse, see polnud minu oma. Kuid ma tahaksin veel kord näha metsinimest. Ta oli väga ilus."

Järgmisel hommikul läks Särina külla.

Juba esimene naine, keda Särina kohtas, tundis ta ära ja peagi ümbritsesid teda vanad sõbrad. Särina palus neid kõiki laiali minna, et mitte äratada jaapanlaste tähelepanu.

Naised pöördusidki kohe oma hariliku tegevuse juurde, Särina aga otsis üles küla pealiku Šahh Allauddini. Pealik näis rõõmustavat teda nähes ja esitas talle palju küsimusi, kuid suurema osa neist jättis Särina vastamata, sest tahtis enne selgitada tema suhteid jaapanlastega.

Varsti sai ta teada, et pealik vihkab jaapanlasi. Šahh Allaud-din oli vana uhke mees, põline pealik. Jaapanlased olid teda peksnud, jalgadega tagunud ja sundinud sügavasti kummardama.

Särina jäi kuulduga rahule ja jutustas pealikule oma loo, selgitades, mida tema kaaslased vajavad ning palus pealikult abi.

153

„See tõotab tulla ohtlik reis," ütles vana mees. «Siinsetes vetes on rohkesti vaenlase laevu, kuid Austraaliani on pikk tee. Aga kui sina ja su sõbrad siiski riskida tahate, aitan teid. Mõne miili kaugusel külast on meil jõe äärde peidetud väike laev. Me paneme selle teie jaoks valmis ja muretseme toidumoona. See aga võtab aega. Meid küll pidevalt ei

jälgita, sest me pole jaapanlastele erilist tüli teinud, kuid nad käivad külas peaaegu iga päev ja üks ohvitser magab siin igal öösel."

„Kui te toote toidumoona iga päev küla servas asuvasse majja, võime öösel selle järel käia ja ise laevale toimetada," pani Särina ette. „Sel moel pole teil tarvis vastutust kanda, kui meid äkki peaks avastatama. Te lihtsalt teesklete üllatust, et keegi on öösel käinud ja toidukraami ära varastanud."

Allauddin naeratas.

„Sa oled tõeline Suure Johni tütar."

Möödus kuu, kuni laev oli lõpuks toidumoonaga piisavalt varustatud. Põgenikud ootasid nüüd kuupaisteta öid ja pärituult. Kui ettevalmistused ärasõiduks lõpule jõudsid, olid ka okastraat ja tõkked jõesuust kõrvaldatud. See oli ülimalt ohtlik töö jões, kus elutsesid krokodillid. Kuid seegi lõpetati edukalt.

Lõpuks jõudis kätte öö „X", nagu põgenikud seda nimetanud olid. Kuu ei paistnud ja puhus maabriis.

Aeglaselt lükkasid nad ritvadega paati mere poole, siis aga heiskasid suure kolmnurkse purje ja sõiduriist hakkas kohe kiirust lisama.

Võeti kurss lõunasse.

„Kui tuul püsib," ütles Särina, „oleme päeval enne kella kahte jõudnud ümber Nassau neeme ja seejärel võtame kursi edelasse. Tahan Sumatra ja Jaava rannikuäärsetest vetest välja jõuda enne, kui me kagusse Austraalia poole pöörame. Meile on ohtlik ainult Komose saar. Ma ei tea, kas jaapanlastel on seal mingeid jõude või ei."

„Kas see on sama, mis Killingi saar?" küsis Jerry.

Jah, kuid minu isa kutsus seda alati Komose saareks, sest tema sõnutsi oli Killing neetud inglane."

Ta puhkes naerma ja Tarzan järgis tema eeskuju.

„Keegi ei armasta inglasi," tähendas ta. „Kuid ma pole kindel, et Killing oli inglane."

„Eemalt paistab valgus," teatas Davis.

154

„Küllap see on Nassau," ütles Särina. «Loodame seda. Aga valgus võib tähendada ka laeva lähenemist, kuid meil on parem nendega tegemist mitte teha."

„Ma ei usu, et laevad sõidaksid valgustatuna," arvas Jerry. «Nendes vetes on liiga palju liitlaste allveelaevu."

Hommik leidis nad avamerelt. Ümberringi laius vaid hall hõljuv veeväli.

Tuul tugevnes ja laine hakkas käima kõrgelt. Veltveebel Rosetti jäi merehaigeks.

„Pea vastu, Marakratt," rahustas teda Bubonovitch. «Meil ei lähe Austraaliasse jõudmiseks kuigi palju aega — kõigest kuu või selle ringis."

«Neetud!" ägas Rosetti.

„Te saate õige pea jälle terveks, Tony," ütles Särina. «Isegi mõni admiral tunneb esimest korda merele minnes end halvasti," tähendas Tarzan.

„Ma ei taha olla admiral. Olen harjunud õhuga." Ta upitas end jälle üle parda. «Vaene Tony," haletses teda Särina.

Üksteise järel venisid pikad päevad. Tuul muutis suunda ja puhuma hakkasid kagupassaadid, mis võisid kesta kuni kümme kuud järjest. Õnn ei jätnud maha käputäit vapraid. Nad möödusid õnnelikult Killingi saarest ega kohanud ühtegi vaenlase laeva.

Bubonovitch tögas aeg-ajalt Rosettit, kelle merehaigusest tingitud piinad päriselt ei lõppenudki. Bubonovitch lihtsalt ei leidnud muud võimalust meelt lahutada.

«Reisid on sinu silmaringi avardanud, Tony," nähvas ta kord, kui kõiki oli taas vallanud igatsus maa järele. „Sa ainult vaata, mida nad sulle andnud on. Sa võisid esimest korda vääriliselt hinnata inglast. Said isegi au osaliseks hakata armastama naist. Ja mis kõige tähtsam — tänu Särinale õppisid sa õigesti rääkima inglise keelt."

«Viimasel ajal pole ma kuigi palju oma silmaringi laiendanud," väitis Rosetti kaeblikult. «Juba nädalapäevad ei näe me enda ümber midagi muud kui seda neetud vett. Annaksin palju; et näha praegu midagi muud."

«Suits silmapiiril!" teatas vahis seisev Jerry.

Kõik puurisid pilgu kaugesse täpikesse.

«See on vististi laev ja meil oleks targem siit kohe ära minna."

155

Nad sooritasid pöörde ja purjetasid kirdesse. Tundus, et laev polnud veel kunagi liikunud nii aeglaselt kui praegu. Kõik jälgisid pinevusega tumedat täppi, mis otsejoones lähenes ja kasvas lausa silmanähtavalt, kuni laevakere varjas juba osa silmapiirist.

«See on nagu luupainaja," lausus Corrie, «kui miski sind jälitab, sina aga ei suuda paigast liikuda. Ja ka tuul on raugenud."

Otsekui tema kurtmist kuulda võttes paisutas äkiline tuulehoog suurt purje ja laeva kiirus suurenes kohe märgatavalt, kuid tundmatu laev lähenes endiselt.

«See muudab kurssi," hüüdis Tarzan, „ja suundub meile risti vastu. Nüüd näen ma tema lipu värvi. See on jaapanlane!"

«Oleksin pidanud kirikus käima, nagu ema seda alati tahtis," ütles Davis. «Oleksin võinud õppida seal kenasti palvetama. Seda ma teha ei oska, küll aga oskan hästi tulistada."

Ta võttis oma püssi ja asetas pideme padrunisalve.

«Meie kõik oskame hästi tulistada," väitis Jerry, «kuid me ei suuda kogupauguga püssidest laeva põhja lasta."

«See on tavaline kaubalaev," märkis Tarzan. «Arvatavasti on seal ainult kahekümne millimeetrised õhutõrjesuurtükid ja suure kaliibriga kuulipildujad."

«Jaapani püsside laskeulatus on ligi tuhat kakssada jardi," ütles Jerry. „Me saame tappa mitu jaapanlast, enne kui nad meist jagu saavad. Kui te muidugi tahate võidelda."

Ta silmitses küsivalt kõiki oma sõpru.

«Kas anname end vangi või hakkame võitlema? Mis te otsustate?"

«Võidelda!" lausus Rosetti lühidalt ja kategooriliselt.

«Mõelge hästi järele," hoiatas Jerry. «Kui me tulistama hakkame, hävitatakse meid jalamaid."

„Ma ei kavatse lasta neil kollastel saatanatel end jälle peksta," ütles Bubonovitch. „Ja kui teised võidelda ei soovi, siis ei tee seda minagi, kuid elusalt ma alla ei anna."

«Mina samuti," ütles Corrie. „Ja mis sina arvad, Jerry?"

«Loomulikult võidelda."

Ta vaatas Tarzanile otsa.

„Ja teie?"

Tarzan vaid naeratas vastuseks.

«Keegi ei vaidle vastu ega soovi alla anda?" küsis Jerry uuesti. Vastuseks oli üldine vaikus.

„Siis laeme oma püssid. Võin vaid lõpetuseks öelda, et mul oli väga meeldiv teid kõiki lähemalt tundma õppida."

Vahepeal oli laev kiiresti lähemale tulnud, sest pärast lühikest puhangut oli tuul raugenud ega suutnud purje paisutada.

„Meil vedas ebatavaliselt kaua," ütles Tak. „Tõenäosusteooria kohaselt on kätte jõudnud aeg, kus õnn on meile selja pööranud."

Jaapani laeva pardal käis punane sähvatus, millega kaasnes suitsupilv.

Järgmisel hetkel plahvatas mürsk, paisates üles veepritsme-te samba kaugel abitust laevukesest.

XXX

„Suurepäraselt lastud!" ütles Bubonovitch. „See puupea ei tea isegi oma kahuri laskeulatust."

„Ma ei usu, et väikesed kollased admiralid oleksid oma parimad suurtükiväelased kaubalaeva pardale saatnud," tähendas Jerry. „Kuid meid ei päästa isegi see."

Laev liikus väga aeglaselt pikkadel lainetel tõustes ja vajudes.

Läheneva laeva esiosa kündis vee vahule otsekui adratera.

Jaapanlased tulistasid uuesti. Seekord kukkus mürsk lähemale.

Jerry ja Corrie istusid käsikäes tihedasti teineteise kõrval.

„Van Prinsil oli õigus, nimetades meid hullumeelseteks. Ma poleks pidanud sind kaasa võtma, kallis," ütles Jerry.

„Isegi praegu ma ei taha, et oleks teisiti," vastas Corrie. „Me oleme sinuga nii palju aega koos viibinud, aga oleksin ma maha jäänud, poleks seda olnud. Mul polnud kordagi juhust öelda: „Nii heas kui halvas", aga need sõnad olid mu südames."

Jerry kummardus talle lähemale.

„Corrie, kas sa võtad selle inimese endale meheks?"

„Võtan," vastas neiu väga tasa. „Ja sina, Jerry, kas sa võtad selle tütarlapse endale naiseks, et teda hellitada, hoida ja kaitsta, kuni surm meid lahutab?"

„Võtan," vastas Jerry.

Ta võttis oma sõrmest sõrmuse, pani selle Corrie' nimetissõrme ja ütles:

„Andnud sulle sõrmuse, sain ma sinu meheks."

Seejärel suudles ta Corrie't.

„Ehkki meie abielu sõlmimise ametlik pool pisut lonkab," ütles Corrie rõõmsalt, „on meil peamine — tunne!"

Jaapanlaste järgmine mürsk uhtus nad üle veega, kuid nad ei paistnud seda isegi märkavat.

„Minu naine on nii noor ja kaunis!" ütles Jerry.

„Naine!" kordas Corrie.

„Need kutid on hakanud paremini tulistama," lausus Rosetti valjusti.

Hai uim lõhestas vett purjeka ja laeva vahel. Tarzan tõstis püssi ja tulistas Jaapani laeva pardale rivistunud inimeste pihta. Teised järgisid tema eeskuju ja peagi paukusid kõik püssid. Ja siis juhtus möödapääsmatu: mürsu otsetabamus kiskus Sing Tai keha pooleks, rebis Tak van der Bosilt ära jala ja paiskas kõik teised ookeani. Otsekohe avasid

jaapanlased ujuvate ja lae vatükkide külge klammerduvate inimeste pihta tule. Ja kuigi jaapanlaste tuli polnud kuigi täpne, oli kõigile selge, et „võõr-leegionile" oli tulnud lõpp.
Bubonovitch ja Douglas toetasid peaaegu teadvusetut van der Bosit. Jerry püüdis hoiduda Corrie' ja laeva vahele, kus ra-hena sadas kuule. Äkki kiskus miski van der Bosi vee alla. Bu-bonovitchi jalg riivas sügavuses liikuvat kõva keha.
„Neetud!" kisendas ta. „Hai haaras Takist kinni!"
Tarzan, kelle plahvatus oli eemale paisanud, ujus sedamaid Douglasele ja Bubonovitchile appi. Kiiresti sukeldunud, haaras ta noa ja lähenes paari kiire tõmbega haile. Võimas noahoop rebis hiiglasliku koletise kõhu lõhki ja laskis välja sisikonna.
Hai laskis van der Bosi lahti ja pöördus Tarzani poole, kuid see põikas tema lõuapärade eest kõrvale ning lõi ikka ja jälle noaga. Vesi värvus verest punaseks. Siis ilmus teine hai ja ründas esimest. Haavatud hai ujus pikkamisi eemale, teine kiskja aga järgnes talle, hammustades ja tema küljest tükke rebides. Mingiks hetkeks vabanesid põgenikud ühest ohust, kuid kuulid vihisesid endistviisi ähvardavalt ümberringi.
Tarzani abiga vedasid Bubonovitch ja Douglas van der Bosi suure paaditüki peale.
Tarzan rebis ära räbala, mis van der Bosi pükstest järele oli jäänud. Kuna nad Douglasega haavatut toetasid, asetas Bubonovitch jalaköndile žguti. Tak hingas veel, kuid oli õnneks teadvuseta.
Bubonovitch vangutas pead.
158
„Tal pole vähimatki väljavaadet ellu jääda nagu, muide, meilgi," ütles ta kurvalt.
‚Jah, haidel tuleb täna rikkalik lõunasöök," ütles Douglas.
Ähmase lootusega vaatasid kõik Jaapani laeva poole. Taas olid parda äärde rivistunud väikesed rangjalgsed inimesed. Mõni neist tulistas meelelahutuseks revolvrist. Ootamatult kõlas kohutav plahvatus. Jaapani laeva trümmist paiskus mitmesaja jala kõrgusele suur lehvikukujuline tulesähvatus ja kõrgele taevasse tõusis suitsusammas.
Kohe järgnes ka teine plahvatus ja Jaapani laev murdus pooleks. Selle nina kerkis kõrgele vee kohale ja mõlemad pooled vajusid silmapilk veekeerisesse, jättes pinnale vaid mõne põletushaavades kisendava jaapanlase, kes rabelesid põlevas õlis.
„ Võõrleegioni" rabatud pealtvaatajate vaikuse katkestas esimesena Rosetti.
„Ma teadsin, et Püha Neitsi võtab mind kuulda! Ta pole mind kunagi hätta jätnud!"
„Ta peab korda saatma vähemalt veel ühe ime — tirima meid välja India ookeani voogudest enne, kui ära upume või haid meid nahka pistavad," tähendas Jerry kibedusega.
„ Palveta, Marakratt, palveta nagu jaksad!" ütles Bubonovitch.
„Vaadake!" karjatas Corrie, näidates käega ettepoole.
Kolmesaja jardi kaugusel põlevast õlist tõusis veepinnale allveelaev. Selle soomustorni küljes oli Briti lipp — «Union Jack".
„See ongi teie ime, kapten," ütles Rosetti. „Ta tuleb mulle alati hädas appi."
„Mida te nüüd inglastest arvate, veltveebel?" küsis Tarzan naeratades.
„Ma armastan neid," vastas Rosetti.
Allveelaev sõitis pealttuuleküljest ümber põleva õli ja suundus väikese laeva vees ulpivate tükkide poole. Avanes luuk ja välja tulid mehed, kes hakkasid merehädalisi pardale aitama.

Tarzan ja Bubonovitch kandsid kõigepealt pardale van der Bosi. Ta suri hetkel, kui ettevaatlikult laevalaele asetati. Seejärel ronisid allveelaeva Corrie ja Särina, kellele järgnesid ka ülejäänud.

Allveelaeva komandör kaptenleitnant Bolton oli ülimalt hämmastunud.

Püüdes pisaraid tagasi hoida, laskus Corrie van der Bosi

surnukeha juurde põlvili. Jerry seisis neiu kõrval. „ Vaene Tak," sõnas Corrie.

Enne surnukeha merre laskmist luges Bolton matusepalve. Seejärel läksid kõik alla, kus neid ootasid kuivad riided ja kuum kohv. Peagi tundus, et „võõrleegion" oli kurbusest ja masendusest jagu saanud, sest selle liikmed olid noored ja kohtunud surmaga palju kordi.

Kui Bolton oli nende loo ära kuulanud, ütles ta:

„Noh, esialgu saatis teid muidugi õnn, kuid see, et ma siin juhtusin olema, sarnaneb tõepoolest imega."

„Ei, söör," väitis Rosetti. „Algusest peale, saatis imesid korda Püha Neitsi, Jeesuse ema."

„Võin sellega nõustuda," ütles Bolton, „sest kui uskuda tõenäosusteooriat, ei oleks pidanud teist keegi ellu jääma. Miski peale Jumala sekkumise poleks teid päästa suutnud. Ja mul oli täiesti juhuslikult järele jäänud kaks viimast torpeedot teie jaapanlase jaoks."

«Muidugi aitas meid hädas memmeke Mary," kuulutas Jerry, „aga võib-olla kui Tarzan poleks tema soovi aimates meie heaks kogu aeg vaeva näinud, oleksime juba mitu kuud tagasi surnud olnud."

„Hea küll," lausus Bolton. „Arvan, et nüüd ei tarvitse teil appi kutsuda enam Maryt ega Tarzanit. Annan käsu otseteed Sidneysse minna ja peagi võite istuda mere ääres asuvas hotellis ning süüa biifsteeki ja neerupasteeti."

„Ja juua peale leiget õlut," lisas Bubonovitch.

Samal õhtupoolikul läksid Jerry ja Rosetti Boltoni juurde. „Kapten, kas te tohite merel inimesi paari panna?" küsis Jerry.

„ Muidugi!"

„Siis seisab teil ees kahekordne töö. Ja otsekohe," ütles Rosetti.

Ikka „Tarzani" autorilt

„Kaugeima tähe taga"

Romaan saab algtõuke Maal hukkunud sõjaväelenduri jõudmisest ühele teise päikesesüsteemi planeedile. Kaugel planeedil juhtuv on niisama inimlik nagu Maa pealgi. Kaugeimagi tähe taga ei saada läbi sõdade, alatuste, reeturluseta, mille vastu seisavad need, kelle päralt on võit õigluse ja armastuse läbi.

„Ajast unustatud"

Autor on tegevuskohaks valinud valgele inimesele vähetuntud Kagu-Aasia maa Kampuchea. Ta lähtub põhikoes ajaloofaktidest (kuningad, linnad), kuid ei piira mõttelendu alamate tegelaste kujutamisel. Äsja arstidiplomi saanud vanade kultuuride vastu suurt huvi tundva ameeriklase Gordon Kingi saatust muudab huvireis tundmatusse maailma otsustavalt — pärast ohtuderikkaid seiklusi saab temast ühe suguharu kuningas.

Veel saadaval kirjastusest „Stella" Paides Pärnu 54 (tel. 238/50 287) ja hästi varustatud raamatupoodidest.

